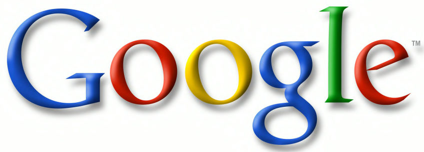

oghandel

mann).

HJEMMET.

HJEMMET

AF

MARIE.

HJEMMET.

HVERDAGSBILLEDER

AF

MARIE.

ANDET OPLAG.

KRISTIANIA.

P. T. MALLINGS BOGHANDELS FORLAG.

1882.

TRYKT·HOS A. W. BRØGGER.

Augustsolen spredte sit gyldne Straalenet over Bjerg og Dal og forvandlede Svartdalselvens sagte hen-glidende Bølger til et skinnende Sølvbaand, der med speilklar Troskab opfangede de Grupper af tætte Orekrat og ludende Hængebirke, som voxede langsmed Elve-bredden.

De halvt afsvedne Marker smægtede efter den forfriskende Regn, og Kjøerne ude i Havnen stirrede dumt ned paa den blanke Vandflade, men syntes at være altfor dovne til at sætte sig i Bevægelse for at naa derhen og indskrænkede sig derfor til undertiden at udstøde et længselsfuldt Brøl. Ikke et Blad bevægede sig, ikke den svageste Luftning bragte for-friskende Kjøling ind i Hytten, som laa lige under Aasen, omgiven af en liden, tarveligt udstyret Have, hvor Poteter og Gulerødder spillede en fremragende Rolle.

En ung Pige stod udenfor den aabne Dør og saa nedover Dalen med dette indadvendte Blik, som man ofte kalder tankeløst.

„Kommer han ikke snart nu da, Ingeborg“? spurgte en svag, klynkende Stemme inde fra Hytten. „Klokken er tolv for længe siden; jeg hørte den slaa; jeg er sikker paa, den maa være nærmere halv et nu“.

„Klokken er ti Minuter over tolv, og Far kan ikke være her endnu“, svarede Pigen med et utaalmodigt Kast med Hovedet, som viste, at hun ikke uden Overvindelse kaldte sine Tanker tilbage til det nærværende.

„Kom hid til mig, Barn“, lød det atter fra det kvalme, hede Rum derinde, „kom hid til mig. Løft mig lidt op i Sengen, saa jeg kan se Dig bedre. — Saaledes, ja! — — Ak, Herregud, det er de samme Øine, det samme Ansigt, som i saa mange, tunge Aar har været min Glæde og Trøst. Hvad er det, der har givet Dig et andet Hjertelag mod din gamle Moder nu, da Herrens Haand hviler saa tungt paa mig med Sygdom og Fattigmands Nød? — Hvad er det, Ingeborg“?

„Det er ingenting, Mor. Jeg har det samme Hjertelag mod Dig nu som før. — Jeg ved ikke, hvorfor Du vil mase Dig op med at tænke paa dette nu, da Du er saa syg, og Du ved jo, Doktoren har sagt, Du skal holde Dig i Ro“.

„„Tænke paa dette““, gjentog den syge Kone heftigt. „Hvad mener Du med „dette“, Ingeborg? — Er det sandt, hvad Far siger, at han har seet Dig flere Aftener oppe ved Udsigten paa Bratkleven, og at Du

var der sammen med — — med ham, Engelskmanden, som ligger paa Fiskeri her i Sommer“?

Den unge Pige blev pludseligt blodrød, og de livfulde, mørkebrune Øine sænkede sig uvilkaarligt, men snart fæstede de sig atter paa den blege, udtærede Skikkelse i Sengen, idet hun med slet tilbagetrængt Lidenskab udbrød: „Og om saa var, hvad ondt var det da deri? Hvorfor har baade Du og Far lært mig, hvad en stakkels, fattig Bondepige ikke har den mindste Brug for, naar jeg bare skal faa Lov at komme sammen med de klodsede Bønder og raa Arbeidere, som Far ofte trækker med sig her hjem“?

En advarende Haandbevægelse fra Moderen standsede hende, og i det samme traadte en høi, endnu kraftig Mand ind i Stuen og kastede en Haandfuld Bordstumper henad Gulvet.

„Se her“, udbrød han, medens et haanligt Smil lagde sig vansirende over de veirbidte Træk, der endnu bar tydelige Spor af fordums Skjønhed, „se her er Frugten af denne Formiddags Slid og Slæb, — — noget Affald, som ellers vilde blive kastet bort! Det er, hvad en Arbeider har for at trælle fra Morgen til Aften. Er det ikke skammeligt og oprørende“?

„Du glemmer nok din gode Dagløn, Far“, sagde Ingeborg spidst. „Ialfald ved jeg da, at Du har ligesaa meget som mange andre, der slipper pent igjennem“.

„Aa Sludder! — Nu snakker Du om, hvad Du

ikke forstaar. En Arbeider er sin Løn værd, skal Du vide, og medens Brugseier Falk, sidder der i sit store, prægtige Hus og lever i Herlighed og Glæde fra Ugens Begyndelse til dens Ende, maa vi trælle og slide for at skaffe ham Midlerne til hans Vellevnet".

„Aa nei da, sig ikke det da, John. Gud lønne Dig, sig ikke det om dem, som deler saa troligt med den fattige. Det er Synd at snakke saa, John. Han er en god Arbeidsherre, og det er ikke længer siden end igaar Eftermiddag, da var Fruen selv herinde for at høre, hvordan jeg havde det, og hvad jeg kunde have Lyst paa; og kast Øiet paa Bordet derhenne, saa skal Du se, hvilken fin Middag Du faar i Dag. Det er altsammen af de gode Ting, hun har sendt mig; gid jeg syge Stakkel bare saa sandt kunde spise lidt af det".

„Ja vist, det er Smulerne fra den rige Mands Bord, noget af det, der ellers kastes for Hundene. Det er ingen Kunst at spille den høimodige, skulde jeg mene, naar man har Overflod paa alle Kanter. Tror Du ikke, at jeg mangfoldige Gange vilde gjort det samme og mere til, hvis Skjæbnen havde været mig god, istedetfor at den har slængt mig hen i denne fordømte Afkrog, hvor jeg maa døie ondt som en Huud og dog neppe tjener saa meget, at det rækker fra Haanden og i Munden".

„Ak ja, John, det er tungt, det er tungt, det ved

jeg nok, og dobbelt tungt for Dig, der en Gang har seet bedre Dage. — — Ja, ja, sa'n, dette var heller ikke sunget for min Vugge, men jeg kom dog fra et fattigt Hjem, jeg. — — Og Uheld har fulgt os fra først til sidst. To Gange er nu Koen død for os, og saa har jeg været syg, og saa — — saa — —".

„Ja, ja, jeg ved det altsammen, det er en gammel Historie; saa drikker jeg, og saa spiller jeg og taber de Penge, som jeg surt har fortjent. Men jeg gjør det for at glemme, Anne, — — for at glemme, hvad jeg en Gang har været, og hvad jeg nu er. Forstaar Du det, Du gamle Ulykkeskammerat? — — Se paa Gjentungen derhenne! Er ikke hun ligesaa vakker — nei, ti Gange vakrere end Fru Falk, og alligevel maa den ene gaa i en gammel, lappet Værkenskjole, medens den anden — —".

„Nei, John", afbrød den syge ham ivrigt, „Du faar ikke Lov at sige noget ondt om Fruen. Hun er god og velsignet, det er hun. — Jeg synes, det bliver bedre med mig, bare hun kommer herind og sidder og snakker lidt med mig, og Ingeborg er ligesaa glad i hende".

„Fordi Ingeborg er en Tosse, der ikke skjønner, at hun har ligesaa god Ret til at være en fin Dame som enhver anden; men vent lidt, vent bare lidt, til jeg en Gang kan faa skrabet sammen nogle Reisepenge, saa drager jeg en vakker Dag afsted med Dig, Inge-

borg, — — langt over Havet, til det Land, hvor min Vugge stod. Min ældste Broder lever vel endnu, — det var kun to Aar imellem os, — og naar han saa hører, at Du er af hans eget Kjød og Blod, og ser, at Du er vor Moders udtrykte Billede, da tænker jeg nok, han tager sig af Dig, og at jeg endnu kan leve den Dag, da jeg ser Dig som en fin Lady“.

„Far, jeg behøver ikke at reise til Irland for at blive — —“, begyndte hun raskt, men stansede pludseligt, da et mørkt, næsten truende Øiekast fra Faderen mødte hendes stolte, udfordrende Blik.

„Hvad mener Du, Ingeborg? — Hvis det er denne Mr. Warren, Du har i Tanker, da vil jeg raade Dig til at lade den Fugl flyve og det snart. Det er ikke for det gode, han lusker omkring her tidligt og sent. Jeg ved nok, hvad det er for en Fisk, han vil have til at bide paa sin Krog. Men gjør mig ikke Skam, Ingeborg, gjør mig ikke Skam! Jeg kan bære alt, kun ikke det. — Hvorledes kunde jeg da føre Dig hjem til det gamle Herresæde, hvor jeg har levet saa glade Dage? — — Dear old home, dear old home“! Og han hensank i en smertelig Grublen, der lidt efter lidt gav det strenge Ansigt et underligt, vemodigt Præg, som ikke ofte var at finde der.

Han tænkte paa det fjerne Hjem, hvor han en Gang havde tumlet sig som et lykkeligt, overgivent Barn, den gladeste af hele Søskendeflokken, — hvor en

øm Moders Haand kjærtegnende havde leget med de brune Lokker, som var graanede i Synd og Sorg, medens han skred fremad paa den Bane, der var saa himmelvidt forskjellig fra det Fantasibillede, som det kjærlige Moderhjerte havde fremstillet for den kjække, lovende Gut. — — Og hvor var Brødrene og den lille, viltre Søster nu? Ak, ikke engang det vidste han! Maaske var de alle komne til Ære og Rigdom, — alle undtagen han, — maaske sov de allerede under Græstørven, hvor Moderen alt længe havde hvilet.

Han var en sextenaars Gut, da Sorgen for første Gang traadte ham imøde ved den elskede Moders Dødsleie, og hendes Bortgang efterlod et tomt Rum, der aldrig mere blev udfyldt, i hans dybt modtagelige Gemyt.

Hans Fader, Mr. Burns, var en ægte Irlænder og forstod til Fuldkommenhed at jage Livets Alvor paa Flugt. Han lod det forgjældede Gods skjøtte sig selv, og, at Børnene fik en nogenlunde god Opdragelse, var alene en Følge af hans Hustrus energiske Optræden i den Retning. Imidlertid greb han med Begjærlighed den Anledning, som ikke længe efter Mrs. Burns' Død frembrød sig, til at blive et af Børnene kvit, da en fjern Slægtning i Dublin foreslog, at den næstældste Søn, John, skulde tilbringe nogle Aar hos ham og fuldføre sine Studier ved det derværende Universitet.

Det var tunge Dage, som nu oprandt for John.

Han passede ikke for de nye Forhold, han saa sig henflyttet i, og følte det som en Uret, naar den strenge, alvorlige Mand, der nu havde at byde og raade over ham, opstillede den i Virkeligheden høist berettigede Fordring, at han skulde benytte Tiden og søge at indhente det forsømte.

I det første Aar indskrænkede hans Modstand sig til at slide utaalmodigt i den fængslende Lænke, som derved kun blev holdt strammere, og saa begyndte han at søge og finde Erstatning for den Tvang, der paalagdes ham, i et vildt, utøilet Liv, hvor ældre Kammerater, hvis Exempel han gjorde sig en Ære af at følge, drog ham mere og mere ned i Lastens Selvforglemmelse, indtil han i ungdommeligt Letsind gjorde sig skyldig i en Forseelse, hvorved han nødtes til at forlade Landet.

Han gik ombord paa det første seilfærdige Skib, som han i en Fart kunde faa opspurgt, og kom saaledes til Norge, hvor han slog ind snart paa den ene og snart paa den anden Levevei og altid saa det Maal, han havde sat sig, glippe, naar han mente at have Lykken lige i Hænderne, indtil den Skjæbne, han saa ofte og bittert anklagede, endelig førte ham hen til den Del af Landet, hvor han nu opholdt sig.

Her gjorde han i et Bondebryllup Bekjendtskab med en ung, forældreløs Pige, der, blændet af hans smukke Ydre og en vis Flothed i Manerer, som hendes

Uerfarenhed tog for en sleben Verdenstone, foretrak at blive hans Hustru for en Husjomfrus beskedne Lod.

Han gjorde nu atter nogle dilettantmæssige Forsøg paa at opnaa en nogenlunde sikret Stilling, men alt slog Feil for ham, og saa gik det nedad, nedad, og det blev anseet for et Held, da det senere lykkedes ham at blive fast Arbeider hos Brugseier Falk, som i de sidste otte Aar havde boet der i Egnen og sysselsatte en betydelig Arbeidsstok.

Det eneste Lyspunkt i dette Ægteskab var Ingeborg. Hun var Forældrenes Glæde og Stolthed, og de havde begge forenet sig i deres Bestræbelser for at bibringe hende de Kundskaber, de selv var i Besiddelse af; men Resultatet var dog kun bleven en Halvdannelse, som gjorde hende uskikket for den Livssfære, hvori hun bevægede sig, og lærte hende at hige efter noget uopnaaeligt, der ved Faderens Ytringer og hendes egen Bevidsthed om Skjønhed og Begavelse var kommet til at staa for hende som et berettiget Krav.

Det var intet lyst Fantasibillede, som gled forbi John Burns' indre Blik, medens han sad der og i Erindringen dvælede ved sin Ungdoms og Manddoms henveirede Forhaabninger og mangehaande Skuffelser, og Ansigtets trætte, dybt mismodige Udtryk afspeilede tilfulde den Stemning, som den sidste Times Betragtninger havde fremkaldt, da han reiste sig og udbrød: „Nei, det nytter ikke at sidde her og grublisere; det

bliver ikke bedre med det. — — Er Du saa klein i Dag da, Anne? Ja, det er aldrig andet at høre her hjemme end Graad og Jammer. Du faar se at faa Dig lidt Mad. — — Aa, jovist kan Du spise. Prøv at faa hende til at at drikke lidt Suppe, Du, Ingeborg; — — — og gaa ikke fra hende, det siger jeg Dig. Hører Du det? — — Naa, hvorfor svarer Du ikke“?

„Far, — — hvis jeg bliver her, — — jeg mener, hvis jeg ikke gaar ud i Eftermiddag, da — — da er er det for din Skyld, Far, og Du maa aldrig glemme mig det, — — aldrig“!

„„Glemme Dig det““? gjentog han forundret. „Hvad mener Du, Ingeborg? Hvad er det paafærde med Gjentungen min? Du ser ud, somom Du ogsaa skulde være syg eller ialfald paa Nippet til at blive det“.

„Nei, Far, det er ingenting, slet ingenting! Gaa nu, ellers kommer Du for sent til Arbeide. — — Jeg skal nok passe Mor, jeg; nu skal hun strax have Mixturen sin, saa bliver vel Feberen bedre. — — Gaa nu da, Far, og staa ikke der og stir saa underligt paa mig“.

Han gik, og, efterat Ingeborg havde stellet lidt med den syge, tog hun sit Sytøi og satte sig paa Bænken lige ved Døren.

Stille og slæbende sneg Timerne sig hen, medens Tanke paa Tanke jagede gjennem hendes Sind og bragte Kinderne til at gløde og Øinene til at funkle med for-

doblet Glans. Hun tænkte paa ham, der forekom hende at være Virkeliggjørelsen af alle hendes ideale Pigedrømme, — ham, hvem hun for faa Maaneder siden endnu ikke havde seet, og som nu var bleven hendes alt i alt. Han kom med Vaaren og bragte Ungdomshaab og Vaarglæde til hendes Hjerte og lod Blomster fremspire der, hvis Tilværelse hun hidindtil neppe havde anet, — duftende, farverige Blomster fra et Fantasiland, som hendes Fod endnu aldrig havde betraadt.

Nuets berusende Lykke opfyldte hende saa fuldstændigt, at hun ikke havde Rum for Eftertanke, og det kom derfor som et Lyn fra klar Himmel; da Mr. Warren en Dag meddelte hende, at han snart maatte forlade Norge, og gav hende Valget mellem at sige ham et evigt Farvel eller følge ham ud i den Verden, som han havde skildret hende med saa blændende Farver.

Naar den dalende Sols sidste Straaler spillede paa Fjeldkammen hist, da ventede han hende paa det sædvanlige Mødested ved den lille Pavillon, som Hr. Falk havde ladet bygge oppe paa Bratkleven; — — og i Aften skulde Valget træffes, det skjæbnesvangre, ugjenkaldelige Valg; thi allerede næste Morgen skulde han drage bort til Poesiens og Kjærlighedens Hjemland, det underdeilige Italien.

Hun vidste det vel, — hvis hun gav efter for hans Bønner og fulgte med ham, da vilde dette Skridt bringe Skam og Vanære over hende og hendes gamle For-

ældre, men ingen behøvede jo at vide det derude i den fremmede Verden, at hun ikke var hans ægteviede Hustru, og naar nogen Tid var gaaet hen, vilde Forældrene maaske glemme hende, eller de vilde komme til at hade og afsky hende og af den Grund kaste hende ud af Hjerte og Sind. Glemme hende! — — Ak, kunde de da glemme den, som havde været det eneste Lyspunkt i deres mørke Liv? — Kunde de — selv om de havde Villie dertil, — komme til at hade og afsky det Barn, der havde været det fattige Hjems eneste Glæde og Pryd? — Vilde ikke Sorgen over hendes Skjændsel være saa overvældende, at den opslugte alle andre Følelser og knuste den endnu i sin Fornedrelse stolte Mands Hjerte?

„Nei, jeg faar nok blive her“, sukkede hun, „jeg maa blive i disse usle, trange Kaar, indtil Far en Gang gjør Alvor af det og tager mig med til sit gamle Fædrenehus, forat jeg der kan blive „en fin Lady“, som han siger. Men, Herregud, — — det er ikke det samme som at følge med Hugh, der er saa god og saa vakker. Ak, ingen i hele den vide, vide Verden er som han! — — Men se ham maa jeg; jeg vil se ham for allersidste Gang og sige ham et langt, evigt Farvel,“ udbrød hun med pludselig Energi. „Hvor blødt og vakkert det klinger i hans Mund, naar han hvisker i mit Øre et „fare thee well,“ og saa ler han af mig, naar jeg forsøger at sige det efter; jeg kan det

sletikke; — — men „my love“ kan jeg sige akkurat som han. „My own dear love“! — Det er ham, jeg da tænker paa, — my own dearest Hugh! — — Aldrig havde jeg tænkt, at den lille Smule Engelsk, Far har lært mig, skulde bringe mig saa megen Glæde. Jeg undres paa, om Far havde gjort det, hvis han havde vidst, at — —. Ja, nu bliver jeg jo her, saa er det forbi med hele Glæden. — — Men tør jeg, vil jeg være istand til at sige dette til Hugh? Var det ikke bedre at skrive til ham“? tænkte hun efter nogle Øieblikkes stille Grublen. „Aa jo, jeg vil ligesaa godt skrive, saa kan jeg faa Kari Pladsens Veslehans til at bringe ham Brevet“.

Hun reiste sig for at gaa ind i Stuen. Da klang nogle lange, vemodsfyldte Lurtoner hen over Dalen. Hun for sammen, og det var, ligesom en elektrisk Strøm udgød sig over hendes hele Væsen. Det var det vel bekjendte Signal: Han var der, og han ventede hende. Skulde han vente forgjæves? — — Nei, nei, hun kunde ikke skuffe ham; hun maatte endnu en Gang skue ind i disse blaa, trofaste Øine, som saa ofte havde hvilet paa hende med en Verden fuld af Løfter. Men her var ingen Tid at spilde; hun maatte skynde sig, hvis hun vilde være tilbage inden Faderens Hjemkomst.

Hun gik ind i Stuen og kastede et hastigt Blik paa den syge.

„Sover Du ikke da, Mor“? spurgte hun i en skuffet

Tone. „Aa, jeg vilde saa gjerne springe et lidet Ærinde. Jeg skal ikke blive længe borte, — sletikke mere end en god Time“.

„Nei, Ingeborg, gaa ikke fra mig. Jeg er saa ussel i Aften. — Hvor vil Du hen da, Gjenta mi'“?

„Jeg skal sige Dig, hvor jeg har været, naar jeg — — naar jeg kommer hjem igjen. Nu er det ikke Tid dertil“.

„Ja, saa giv mig lidt af Sovedraaberne, før Du gaar da; saa kanske jeg faar blunde lidt, medens Du er ude“.

Med utaalmodig Hast greb Ingeborg en Flaske, der indeholdt et stærkt Sedativmiddel. Da lød atter de lokkende Lurtoner, fuldere og mere manende end før. En higende, rastløs Længsel greb hende, farvede hendes Kinder med en feberagtig Rødme og drev Taarerne frem i de mørke Øine. Haanden, som omfattede den lille Flaske, skjælvede uvilkaarligt, og gjennem det blændende Taareslør forekom det hende, at der faldt et større Antal Draaber i Skeen, end Doktoren havde foreskrevet.

„Au, — der kom vist lidt for meget“, hviskede hun; „aa ja, det er vel ikke saa farligt; desto bedre sover hun. — Han sagde jo rigtignok, at hun ikke maatte have mere end fire Draaber af Gangen. Skulde jeg slaa det bort? — — Der er Luren igjen! — Se her, Mor! Skynd Dig og tag det! Her er Vand. — Saa“!

„Hvor beskt det er da, Ingeborg! Det er beskere end Døden, dette. Hutetu, det gaar saa underligt i mig! — — Aa, hvor træt jeg er i denne Aftenstund; jeg har aldrig før været saa træt“; og medens de sidste Ord endnu dvælede paa hendes Læber, lukkede de matte Øine sig i en tung Søvn.

Ikke mange Minuter var forløbne, førend Ingeborg ilede opad den steile Sti, som over Bratkleven førte hen til Mr. Warrens Yndlingssted, den lille Pavillon, der fra sit høie Standpunkt beherskede hele Egnen, og hvor de havde tilbragt saa mange lykkelige Timer i hinandens Selskab. Da hun var kommet omtrent halvveis, stansede hun paa en fremspringende Fjeldknat, hvorfra hun tydeligt kunde skjelne de hvidstammede Birke, som omgav Pavillonen, og mellem dem en mandlig Skikkelse, der syntes at være i Begreb med at tiltræde Tilbageveien.

„Nei, han maa ikke gaa. Jeg maa varsle ham om, at jeg kommer“, udbrød hun; og med en klangfuld Altstemme, hvis rene Klokketoner sitrende banede sig Vei over Bjerg og Dal, indtil de smeltede sammen med den sommerklare Luft, sang hun:

„Og høit paa Himmelens Fæste
Der staar to Stjerner smaa;
Den Ven, som har mit Hjerte,
Ham kan jeg aldrig faa“!

Endnu en Gang sendte Luren en Hilsen til hende, og med et lyst Smil ilede hun fremad mod sine Længslers Maal.

To Timer senere stod hun atter ved Hyttens Dør. Hun vidste, at hendes Fader maatte være kommet hjem, og at han rimeligvis vilde modtage hende med en streng Straffepræken, men Bevidstheden herom kunde i det høieste fremkalde en Følelse af Utaalmodighed hos hende; thi den Sorg, som i dette Øieblik sønderrev hendes Hjerte, syntes hende saa besynderligt løftende og lutrende, at alt andet nu blev smaat og betydningsløst i hendes Øine. Kampen var udkjæmpet, og hun var kommet seirende ud af den. Hvad gjorde det da, om ingen kunde forstaa det Offer, hun havde bragt? Alene Erindringen om de sidste Timers Kamp og Seier maatte jo være nok til at styrke og bevare hende gjennem alle Livets Fristelser.

Fuldmaanen, der som en stor, blodrød Kugle viste sig paa Randen af Aasen, var endnu ikke steget høit nok op til at forjage det frembrydende Mørke; men det var ikke tændt Lys i Stuen derinde; — — og hvor stille der var, — o, saa stille, saa stille!

En ukjendt, anelsesfuld Fornemmelse af knugende Angst greb hende, da hun lydløst nærmede sig Sengen. Hendes Fader laa knælende ved Siden af Leiet. Hans Hoved var bøiet ned paa Brystet, og de foldede Hæn-

der hvilede paa Hovedgjærdet, medens han, famlende i sin Hukommelse, fremmumlede et „Fadervor“.

Forsigtigt bøiede hun sig ned over Moderens Ansigt, men for tilbage med et forfærdet Udraab. Det var den samme Skikkelse, hun nyligt havde forladt, hensunken i Søvnens Ro, og dog — ikke længer den samme. Her var traadt noget til, noget fremmedt og uafviseligt: Døden havde holdt sit Indtog i det fattige Hus og vundet en større og sikrere Seier end den, hun nyligt saa tilbage paa med ubevidst Triumf.

„Hvor har Du været henne, Ingeborg“? spurgte John Burns barskt. „Hvor har Du været henne, medens din Moder har ligget her alene og stridt med Døden? — Svar mig, Ingeborg! Har Du mistet Mælet“?

„Vær ikke saa haard imod mig, Far. Jeg — — jeg tænkte ikke at gjøre andet, end hvad der var ret og rigtigt. — — Jo, Far, det er den rene Sandhed; men jeg kan ikke fortælle Dig det nu, — — ikke her. — — Aa nei, aa nei, Mor, — Mor da“!

Han svarede ikke, men saa paa hende med en mørk og tvivlende Mine, og en uhyggelig Stilhed, der kun afbrødes ved Slaguhrets Tikken, herskede nu i det lille Rum, indtil en Karjol rullede hen foran Døren, og Lægen, som John Burns strax havde sendt Bud efter, kom ilsomt ind.

„Hm, — dette er et besynderligt Tilfælde“, sagde Doktor Holm, efterat han i nogen Tid opmærksomt havde betragtet den døde. „Jeg maa tilstaa, jeg var langtfra at tro, at noget saadant skulde indtræffe, da jeg var herinde i Formiddag“.

Han begyndte nu at udspørge Ingeborg om Moderens Befindende i Løbet af Dagen, og hun svarede roligt og uforbeholdent, indtil han afbrød hende med et forskrækket Spørgsmaal, om hun, trods hans Advarsel, havde givet den syge Draaberne, naar hun troede at have tællet feil.

„Jeg — — jeg tænkte, at det ikke var saa farligt“, stammede hun med et frygtsomt, forskende Blik paa Lægens Ansigt.

Da stod med Et den rædselsfulde Sandhed klart for hende. „O, Gud i Himmelen, forbarm Dig over mig“, raabte hun og kastede sig skrækslagen ned paa Gulvet; men i næste Øieblik bøiede John Burns sig over hende, løftede hende op og trak hende med sig ud i Kjøkkenet.

„Ingeborg, sig mig, om Du har forladt hende for at møde ham? — — Svar strax, eller jeg knuser Dig“!

Et Ja, der lød som et Fortvivlelsesskrig, banede sig Vei over de tørre, blodløse Læber. Denne Stadfæstelse paa hans hemmelige Tvivl og Frygt syntes pludseligt at henveire al den Kjærlighed, der i Aarenes

Løb havde været den Skat, som den tilsyneladende kolde Mand husede i sit Bryst ligeoverfor det eneste, elskede Barn, og en Strøm af Bebreidelser og Haansord vældede nu over hende og bragte hendes forsagende Sind til Fortvivlelse.

Hendes Taushed drev hans lidenskabelige Vrede til Raseri, indtil han endelig forlod hende med et tordnende: „Gaa bort, — bort fra mine Øine, Du unaturlige Datter! Du har dræbt hende, forat Du kunde følge dine syndige Lyster! Skam og Ulykke komme over Dig“!

Med store, forfærdede Øine stirrede hun henimod Døren, da den lukkede sig efter ham. „Jeg tør ikke gaa derind“, mumlede hun, „nei, jeg tør ikke gaa derind. Han sagde jo, at det er mig, som har — — dræbt hende. Aa, Gud hjælpe mig! — — Far har aldrig været saa haard mod mig før, men det er jo saa rimeligt. — Han vil komme til at hade mig mere og mere; alle Mennesker vil komme til at hade mig. — — „Gaa bort fra mine Øine“, sagde han. Bort? — Men hvor skal jeg da gaa hen? Det er ikke blivende Sted for mig mere her i Bygden. — — O, Hugh“!

En Tanke slog pludseligt ned i hendes Sjæl, en Tanke, der nyligt havde truet hende med Synd og Fortabelse, men nu syntes hende at være Redningsplanken, som skulde føre den skibbrudne til den frelsebringende

Strandbred. Hun reflekterede ikke over det Skridt, hun stod i Begreb med at foretage. Det gjaldt kun at slippe bort fra alle disse Rædsler, der her klamrede sig fast til hende og fremmanede Skrækkebilleder, som lignede de skræmmende Syner i en hæslig Drøm. — Og hvor kunde hun bedre finde Forglemmelse end hos ham?

Rødmen vendte atter tilbage i de blege Kinder, og det stive Blik fik mere Liv, da hun med en underlig, feberagtig Beslutsomhed i Gang og Miner skyndte sig henad Landeveien. Hun stansede ikke, førend hun ved en Dreining af Veien saa Brugseier Falks Bolig skinne frem mellem Træerne.

„Ak, hvad vil hun, der er saa god baade i Ord og Gjerning, tænke om mig, naar hun hører alt dette“? mumlede hun. „Gid jeg kunde faa se hende bare en eneste Gang; det vilde gjøre mig saa godt at tage Synet af hende med paa Veien“.

Hendes Mod og Bestemthed forsvandt lidt efter lidt, eftersom hun halvt higende, halvt nølende nærmede sig Havestakittet, hvorfra hun kunde se ind i Havestuen, hvis Døre stod helt aabne. Hængelampen var tændt, og ved det runde Bord lige under den sad Madame Strøm, et kjært, gammelt Husklenodie, der var en Mellemting af Husbestyrerinde og moderlig Veninde for den unge Frue, som i mangen Alvorstime

havde fundet Trøst og Veiledning hos den prøvede Kone.

En femaarsgammel Gut — Brugseier Falks ældste Søn — sad paa Skammelen ved hendes Fødder og lyttede med spændt Opmærksomhed til det Billede fra Eventyrland, som hun lod træde frem for hans barnlige Fantasi, medens hendes Fingre var ivrigt beskjæftigede med at klippe en Forskjellighed af vilde og tamme Dyr til den to Aar yngre Broder, den lille, krølhaarede Gunnar, der var krøbet op paa hendes Skjød og fulgte Saxens Frembringelser med den mest levende Interesse.

„Er det en Bjørn, Mamma Tøm, — en tor, fæl Bjørn"? udbrød han med hurtigt frembrydende Vrede, da et nyt Exemplar af Dyreslægten presenterede sig for ham. „Jeg sa' jo, Du kulle kippe en tor, fæl Bjørn, men det er en Gis, dette, — en tyg Gis. Fy Dig, Mamma Tøm, — fy Dig"! Og med et forkjælet Barns klædelige Selvraadighed greb han det mislykkede Dyr og rev det i smaa Stykker.

„Fy Dig, Gunnar; Du maa ikke snakke saaledes til Mamma Strøm", afbrød hans Broder, Harald, ham bebreidende. „Kan Du ikke tie stille da, Gut? — — Og hvordan gik det saa, da Prinsen kom, Mamma Strøm"? — — — —

„Hun er der ikke; — aa nei, det skulde ikke være saa vel for mig, kan jeg tænke. Jeg faar nok

ikke andet end Fars haarde Ord at tage med paa Veien, jeg", hviskede Ingeborg bittert, idet hun sneg sig hen til den anden Side af Huset, hvor Maanen kastede sit fulde Lys paa den med vild Vin og blomstrende Kaprifolium tæt dækkede Veranda.

Pludseligt for hun sammen og trak sig atter nogle Skridt tilbage i Skyggen. Hun havde skimtet en lys Kjole mellem Vinløvet, og en blid, melodisk Stemme naaede i det samme hendes Øren. Hendes Ønske var opnaaet; det var Fru Falk, men hun var ikke alene.

„Ja, Harald, jeg føler det altid med mere og mere Inderlighed", sagde hun; „det er godt at have et kjært, velsignet Hjem, hvor store og smaa lægger Beslag paa Ens Omsorg og Virken fra Morgen til Aften; og saa kommer det bedste af det hele: Disse stille Timer, naar vi sidder som nu og vexler Tanker og Følelser med hinanden, medens glade og sorgfulde Minder træder frem for vort Blik og lærer os at løfte det opad mod ham, i hvis Haand vi saa trygt kan lægge Fremtidens Haab".

„Og det er ved Dig, jeg har faaet opladte Øine for alle disse Velsignelser. — — Jo, min lille Hustru maa ikke ryste paa Hovedet, naar jeg taler saa sande Ord; og jeg har Autoriteter for mig", tilføiede Falk med en liden, sikker Latter, der bragte et spørgende Udtryk i de Øine, som saa tillidsfuldt skuede op i hans. „Husker Du ikke, hvad den vise Sirach

siger? — — „En stilfærdig og venlig Hustru er en Herrens Gave, og en vel optugtet Sjæl kan ikke betales. Ynde over Ynde er en blufærdig og trofast Hustru, og intet kan opveie en kysk Sjæl“. — Alt dette har jeg i Dig, Aagot, og alt dette var lutter Gaader for mig, indtil Du med taalmodig, utrættet Kjærlighed lærte mig at søge og finde ham, der saa længe havde banket forgjæves paa mit Hjertes Dør, og da, først da forstod jeg tilfulde vort Hjemlivs Lykke og Fred“.

„Gud være takket! Han har gjort det vel altsammen“, sagde Fru Falk mildt. — — „Gid enhver ensom Vandrer, der vanker vildfarende om i Verdenslivets Mørke, en Gang maa finde frem til det evige Hjem! — — O, Harald, hvad var det? Jeg synes, jeg hørte et dybt Suk her lige ved Siden af mig“.

„Et Suk? — Jeg tænker, det var Vinden, som for hen over Trætoppene for at minde os om at gaa ind. Madame Strøm vil vistnok gjerne komme til Ro, og Du har endnu ikke sunget Aftensalmen for os“.

Og medens Ingeborg under en voldsom, indre Kamp gik videre, bar Vinden de klare Toner henimod hende, da Fru Falk sang Böttigers skjønne Aftenhymne:

„Almægtige, nu Dagen er til Ende,
Med Fredens Gaver kommer Natten mild,
Og paa dit Vink sig tusind Stjerner tænde,
Og tusind Verdner styrte, naar Du vil;

Men lad mig og paa Sjælens Himmel finde
Din Krans af Stjerner, tændt i Nattens Ro,
At lyst og klart det blive maa derinde:
De hedde Kjærlighed og Haab og Tro".

Med en sælsom Blanding af usigelig Angst og smertelig Længsel stod Ingeborg kort efter ved den Gaard, hvor Mr. Warren boede.

Det var mørkt i hans Værelser, men hendes søgende Blik opdagede snart en høi, mandlig Skikkelse, som rastløst vandrede frem og tilbage i den lille Furuskov bag Huset, og Glimtet af den brændende Cigar overbeviste hende om, at det var ham.

Hun nærmede sig lydløst og stod saa uventet for ham, at han uvilkaarligt for tilbage, men i næste Øieblik sluttede han hende fast i sine Arme og udbrød med triumferende Glæde: „Ingeborg, my brave and beautiful girl! — Do you come at last"?

„Ja, nu kommer jeg", svarede hun langsomt og betydningsfuldt; „men sig, at Du holder af mig Hugh; — sig, at Du aldrig vil forlade mig".

„Leave you, my dearest love? — Leave you? — — Ah, never, never"!

Det deilige, dybblaa Middelhav er saa ofte bleven prist i Tale og Sang, at man næsten ikke mere falder paa at tænke sig det stormende og oprørt og dog ved mangen skibbrudden Sømand at fortælle om de Farer, som ogsaa paa disse smilende Kyster truede ham og det skrøbelige Fartøi med Død og Undergang.

En ung, skjøn Kvinde, hvis slanke, elastiske Holdning fordelagtigt fremhævedes ved den elegante Dragt, hun bar, stod paa den yderste Rand af et fremspringende Klippestykke, som afsluttede den terrasseformede Have, i hvis Baggrund en smagfuld Villa hævede sine hvide Mure. Ogsaa hun havde lidt Skibbrud, men det var en Sjæl, der her var gaaet tilgrunde paa Verdenshavets skjulte Skjær, medens Lykkesolen endnu stod høit paa Himmelen, og de uveirssvangre Skyer, som viste sig i det fjerne, kun manede til at nyde det flygtige Øieblik i fulde Drag.

Det Sted, hvor hun dvælede, frembød en henrivende Udsigt, og den klare, gjennemsigtige Luft, som er Sydens Eiendommelighed, bragte endog de fjerneste

Gjenstande til at synes forunderligt nær, medens Øiet og Fantasien endnu havde Rum til at tabe sig i uendelige Perspektiver i den blaanende Baggrund.

Den hurtigt dalende Sol udgød et orangerødt Skjær over Landskabet, og en forfriskende Kjøling trængte op fra Havet og bragte de blomstrende Buske til at udsende Strømme af Vellugt. Men al denne Naturens Herlighed gled ubemærket forbi hendes sjælelige Blik, og de mørke Øine, som tankeløst fulgte de hvide Seil, der som Svaner krydsede henover det azurblaa Dyb, røbede kun indadvendt Grublen og en Lidenskabelighed, der bragte Kinderne til at gløde og Læberne til at skjælve under de vexlende Indtryk af Vrede, Sorg, Skinsyge og Kjærlighed.

Det frembrydende Mørke kaldte hende atter tilbage til Virkeligheden. Hun saa sig om med et endnu halvt aandsfraværende Blik og for let sammen, da Brudstykker af støiende Tale og Lattersalver trængte hen til hende gjennem Villaens aabne Døre og Vinduer.

Langsomt og med et tydeligt Præg af Mismod i Gang og Miner nærmede hun sig en nærliggende Olivenlund, hvis dæmrende Skygge frembød Kjølighed endog midt om Dagen.

Et lidet, lystigt Herreselskab havde nyligt indtaget et udsøgt Middagsmaaltid under det tætte Bladtag, og Stedet var ikke ilde valgt, saa længe enkelte Solstreif endnu banede sig Vei gjennem Træerne, gav

Gjenskin i det straalende Sølvtøi og de funklende Krystalglas og bragte Vinen til at spille i brydende Farvenuancer. Og medens Champagnen perlede, og lette, pikante Lækkerier fristede Øie og Gane, lød Spøg og Latter fra alles Læber, og alle havde smigrende Ord og beundrende Blik paa rede Haand for hende, som var Festens Dronning, — den eneste kvindelige Gjæst ved det yppige Bord.

Men nu bredte Natten sit mørke Slør over alle Gjenstande; kun Bordet stod der endnu, og den hvide Dug stak spøgelseagtigt af mod de natsorte Stammer. Ogsaa fra hende var Feststemningen — Øieblikkets higende Jagen efter Selvforglemmelsens Rus — nu veget bort, ja, — mere end det; thi i Aftenens Stilhed hævede en lydelig Røst sig i hendes Hjerte og spurgte: „Hvorfor var Du den eneste Kvinde i den glade Kreds? — Hvorfor kunde ingen af disse Mænd bringe sine Hustruer, Mødre eller Søstre med til det Bord, hvor Du kun paa Skrømt indtog en Værtindes hædrede Plads“? Og Svaret, — det uafviselige Svar paatvang sig hende med ubønhørlig Strenghed, jagede atter Blodet op i hendes Kinder og tændte Vredeslyn i de mørke Øine, medens de dog uvilkaarligt sænkede sig mod Jorden. Og saa kom Mindet om tidligere Dage, — om den ufrivillige Brøde, hun havde begaaet, — om den Anger, hun havde søgt at undfly ved at drikke Forglem-

melse af det Syndens Bæger, hvis bitre Bundfald hun nu begyndte at smage.

Hun satte sig ved Bordet og støttede grublende Hovedet mod Hænderne.

„Ingeborg, hvor er Du dog bleven af? Ingeborg! Ingeborg“! raabte en mandlig Stemme ud over Haven.

Hun rørte sig ikke, og ingen Lyd tilkjendegav hendes Tilstedeværelse, førend den søgende stod lige foran hende.

„Men, Ingeborg, hvad gaar der af Dig? Hvorfor i al Verden sidder Du her i Mulm og Mørke og romantiserer paa egen Haand? Eller har Mr. Sidney maaske sat dig Stevne hernede? — Nu ja, ialfald koketterede I da grundigt med hinanden ved Middagsbordet. — Nei, nei, bliv ikke vred; jeg mener det ikke, det forstaar Du nok. Jeg ved, Du er min egen, søde Ingeborg. — — Men kom nu og følg med mig. Jeg har lovet mine Gjæster, at Du skal synge nogle af dine norske Fjeldviser for dem i Aften, og da er det bedst, Du tager din nye Bondepigedragt paa. Den klæder Dig fortræffeligt, og de smukke Smaasange bliver først, hvad de skal være, naar de foredrages i Nationaldragt“.

„Ikke i Aften, Hugh, — nei, ikke i Aften. Jeg vil ikke synge mit Hjemlands vemodige Melodier for disse støiende, halvt berusede Mænd“.

„Vil ikke? — Det Ord klinger ikke godt fra dine

Læber, og det er heller ikke paa sit rette Sted imellem os. — Min lille Fjeldblomst maa bevare sin fri, duftende Naturlighed, hvis den vil behage mig, og ikke begynde at tilegne sig Drivhusvaner, d. v. s. Damenykker; thi det passer ikke her".

„Fjeldblomsten dufter ikke efter Befaling, Hugh. Den staar der, ringe og ubemærket, og sender frivilligt sin Duft op imod den ensomme Vandrer, som nærmer sig til den med aabent Øie for dens ukunstlede Skjønhed".

„Nonsens, min lille, romantiske Nar, — Nonsens fra først til sidst! — — Hvad, græder Du? — Jeg kjender en Blomst, der rev sig løs fra Hjemmets Jordbund, flagrede hen til mit Hjerte, lagde sig tæt op til det og hviskede: „Tag mig med ud i den vide Verden; thi her er ikke blivende Sted for mig". — Ikke sandt, min vilde Rose? Den Gang lød det saaledes"?

„O, Hugh, mind mig ikke om hin forfærdelige Aften. — — Ja, Du har Ret. Kom og lad os gaa ind. Jeg vil pynte mig, jeg vil le, synge, kokettere og — — glemme".

„Er Du syg, Ingeborg? Dine Kinder brænder, og Hænderne er saa kolde som Marmor"?

„Nei, jeg er ikke syg; men det kommer saa mange tunge Tanker over mig i den sidste Tid, naar jeg er alene, og Du er ikke saa meget sammen med mig nu som før".

„Nei, det kan jeg ikke. Her er saa mange engelske Familier nu, skal Du vide, og — — —. Ja, Du forstaar mig nok, min bedste Ingeborg? Men Du behøver aldeles ikke at være alene af den Grund. Hvorfor reiser Du ikke oftere ind til Neapel? Mor Dig; gaa i Theatret; kast Penge bort til alle disse unyttige Snurrepiberier, som Damer sætter Pris paa; nyd alt det lyse, glade og vexlende, som Livet har at byde, og hvis en Sæbeboble nu og da brister, saa husk, at den næste har lige skjønne og blændende Farver for det“.

„Hugh, vil Du gjentage de Ord, Du sagde til mig den Aften, da jeg — — da jeg forlod mit Hjem“?

„Det skulde jeg med største Fornøielse“, svarede han leende, „naar der kun ikke var den lille Hindring i Veien, at jeg ikke erindrer et eneste af dem“.

„Du sagde: „Forlade Dig, min dyrebare Elskede? — Forlade Dig? — — O, aldrig, aldrig““!

„Var det ikke andet? Nu ja, der kan altid blive Tid til at gjentage det. — Kom nu bare. Jeg tænker, mine Gjæster har allerede længe savnet mig og taber sig i Forundring over Værtens pludselige Forsvinden“.

Hvis Ingeborg havde arvet sin Bedstemoders Skjønhed, som John Burns ofte havde fortalt hende, saa bar hendes Karakter umiskjendeligt Præg af, at den havde faaet sin Arvelod fra Familiens mandlige Linie. Der

var- den samme lette Modtagelighed for Indtryk, den samme sangvinske Gaaen op i Øieblikkets Stemning, forenet med en Dybde i Følelsen, som lod hende hengive sig til Glæde og Sorg med et udisciplineret Sinds fulde, utæmmede Heftighed.

Modsætningen mellem det oprømte Selskabs løsslupne Munterhed og den hvilende Naturs alvorsfulde Stilhed havde fremkaldt de svundne Dages mørke Skygger og ladet hende se Nutiden i Sandhedens klare, ofte skjærende Lys; men alt dette var glemt eller ialfald lagt fuldstændigt tilside, da hun en Time senere stod omringet af de tilstedeværende Herrer.og foredrog Sang paa Sang af disse eiendommelige, norske Melodier, hvori Skjæmt og Alvor, Graad og Latter synes at have sat hinanden Stevne og griber og slipper hinanden i Tonernes lunefulde Leg.

De forstod ikke Ordene, men de saa, at Skjælmeri og Vemod vexlede i hendes udtryksfulde Minespil, og de saa fornemlig, at hun var smuk, — henrivende smuk; og hver Gang Værelset gjenlød af Haandklap og Bifaldsraab, og Smiger og Beundring mødte hendes Øre og Øie fra alle Sider, da bankede Hjertet af ungdommelig Glæde og tilfredsstillet Forfængelighed, medens hun nu og da sendte et stjaalent Øiekast henimod Mr. Warren for at se, om han delte den almindelige Entusiasme.

„O ja“, tænkte hun, „det er ikke til at tage feil af: Han er henrykt, fortryllet; og aldrig har hans

Blik fulgt mig med et kjærligere Udtryk end i Aften. — Maaske kan alt endnu blive godt? Naar han ser, at hans Venner bøier sig for mig i beundrende Anerkjendelse af min Skjønhed og Elskværdighed, da vil han villigt lade mig indtage den første Plads i sit Hjem, ligesom jeg nu indtager den i hans Hjerte".

Og medens saadanne Tanker gled igjennem hendes Sjæl, ødslede hun Smil og Blik paa disse fremmede Mænd, og den naturlige Kvindelighedsfølelse, der kunde været hende et Værn mod deres fri Talemaader og ugenerte Hyldest, var sløvet og formaaede ikke mere at skjelne mellem det ægte og uægte Glimmer, som man saa beredvilligt udstrøede for hendes Fod.

„Nu er det Deres Tur at synge for mig, Mr. Sidney", udbrød hun endelig, idet hun lagde sin Arm i hans og førte ham hen til Pianoet. „Ingen Noder! — — Aa, den Undskyldning vil jeg ikke tage god. Se, her ligger et Hefte af Moore's Sange. Jeg er vis paa, De kjender dem. Mr. Warren har sunget flere af dem for mig, og han er en varm Beundrer af Moore, baade som Digter og Komponist".

„O, Mr. Warren! — — Vi vil ikke bryde os om ham. Naar jeg synger, da er det, fordi De ønsker det, Miss Burns, — fordi et Ønske fra Deres Læber er en Befaling for mig".

Han aabnede Heftet og valgte den første, den bedste Sang, som hans Øie faldt paa.

„„Rose of the Desert“*); kjender De den?

„Nei, men jeg er vis paa, at den er smuk og tiltalende. Syng nu, Mr. Sidney. — Skynd Dem“!

Med et stolt, triumferende Smil, der syntes at sige, at hun betragtede Sangen som en Hyldest, han bragte hende, stod Ingeborg ved Siden af Pianoet og lyttede til de udtryksfulde Toner, der passede saa vel, til de enkle og dog saa gribende Ord.

Det var et helt, lidet Sjælemaleri, som her traadte hende imøde, et Sindbillede paa den rene, kyske Kvindes Liv, naar det henrinder stille, ensomt og upaaagtet, men rigt paa Duft og Skjønhed for ham, der har givet Blomsten Plads ude paa Ensomhedens tause Vidder. Og saa kom Modsætningen: Den pragtfulde, dyrkede Haverose, hvis Skjønhed lokker den forbigaaende til at plukke den, inden den endnu har udfoldet den rødmende Knop. De fine, duftsvangre Blade opfylder Luften med Vellugt og synes at indeholde et uudtømmeligt Digt, fuldt af Ungdom, Poesi og Kjærlighed, og Blomsten værnes, elskes og beundres, indtil den — visner, kastes bort og glemmes.

„Rose of the Garden! such is woman’s lot, —
Worshipp’d, while blooming — when she fades, forgot“**).

Medens Mr. Sidney sang, havde nogle af Herrerne

*) „Ørkenens Rose“.

**) „Du, Havens Rose! Kvindens Liv ligner dit: Du tilbedes, medens Du blomstrer, — glemmes, naar Du visner“.

taget Plads paa Verandaen, og de øvrige gik smaasnakkende op og ned i Værelset. Ingen lagde derfor Mærke til, at hans Ansigt lidt efter lidt antog et Udtryk, der stærkt mindede om den forslidte Frase: „At tale om Strikke i hængt Mands Hus“, og den ovenstaaende Slutningsstrofe kom ingenlunde til sin Ret, da han skjødesløst hastede hen over den og, inden Efterspillet endnu var endt, vendte sig mod Ingeborg med et forlegent Smil og en flau Kompliment paa Læberne; men han forstummede pludseligt for det vrede Blik, som mødte hans, da hun med en ubetvingelig Skjælven i de blege, arbeidende Træk hviskede: „De har truffet et uheldigt Valg, Mr. Sidney. Deres Sang har mindet mig om alt det, jeg helst vilde glemme. — — Nei, jeg beder Dem, tal ikke saaledes til mig. Kan De da ikke forstaa, at Deres Smigrerier i dette Øieblik bliver til Spot og Forhaanelse i mine Øren? — — — Nei, hold mig ikke tilbage; jeg vil ikke være her længer. Jeg har nok af dette for i Aften“; og hun ilede hurtigt ud af Værelset.

Nattens Timer var næsten forløbne, da Gjæsterne tog bort. Naturen laa endnu i drømmende Hvile, men de første Solstraaler havde allerede spredt et Rosenskjær over Fjeldtoppene, da Mr. Warren med en træt og fortrædelig Mine gik opad Trappen til sit Sovekammer.

„Er Du her“? udbrød han overrasket, da han fik Øie paa Ingeborg, der sad henne ved Vinduet, halvt

skjult af de hvide Gardindraperier. „Vil Du sige mig, hvorfor Du ikke er gaaet til Ro? Det er jo flere Timer, siden Du forlod os“.

„Jeg har ventet paa Dig, Hugh. Jeg var ikke søvnig, og jeg — — jeg maa tale med Dig“.

Han var i Begreb med at tænde en Cigar, men med et eget, halvt ærgerligt, halvt studsende Udtryk lagde han den atter bort og saa hende forskende ind i Ansigtet; thi ikke alene Stemmens kolde Klangløshed lød fremmedt i hans Øren, men de faa Ord, hun ligesom med Overvindelse havde henvendt til ham, var i hendes Hjemlands Sprog, som de allerede, da de forlod Norge, var blevne enige om at henlægge for bestandigt tilligemed de øvrige lyse og mørke Minder fra den sidste Tid i Hjemmet; og da Ingeborg snart lærte at tale smukt og flydende Engelsk, førtes deres Samtaler nu altid i dette Sprog.

„Hvorfor taler Du Norsk til mig, Ingeborg? Har Du glemt vor Aftale“?

„Norsk? — Det vidste jeg ikke af. Jeg var saa besynderligt borte fra det altsammen. Jeg har siddet saa længe og tænkt — og tænkt, og Tankerne klæder sig altid i den gamle, vante Dragt, skal Du vide“.

„Nu, hvad vil Du mig da? Men fat Dig i Korthed; thi jeg er træt og ærgerlig. Jeg har spillet, — spillet høit og tabt en større Sum i Nat, end jeg gider nævne, og jeg trænger til at sove min Ærgrelse bort.“

„Hugh, — Du spurgte mig nyligt, om jeg havde glemt vor Aftale. Ak nei, jeg har ikke glemt noget, hvor gjerne jeg end vilde; men Du, — — Du har glemt baade det ene og det andet. Du har glemt de Dage, da Du lovede mig, at jeg skulde blive din Hustru, hvis jeg formaaede at tilegne mig en Dames Sprog og Væsen. — — O, le ikke, Hugh, le ikke! Denne haanlige Latter bringer mig til Fortvivlelse! — — Saa længe vi var i Tyskland, følte jeg ikke det fornedrende i vort Forhold; jeg vil endogsaa kalde det et lykkeligt Aar. Jeg ventede og haabede; alt var nyt for mig, og Dagene gik som et langt, deiligt Eventyr. Desuden var vi jo blandt lutter fremmede, der troede, at jeg var din Hustru, og Du modsagde dem idetmindste ikke; men siden vi kom hertil, og Du atter traf sammen med dine Landsmænd, — — — o, Hugh, Hugh, disse sidste Maaneder har været et Helvede for mig! — — Du har brudt dine Løfter; den ene Dag fornegter Du mig, og den næste Dag vises jeg frem for dine Venner som et smukt, kostbart Legetøi, der slænges til Side, hver Gang Du finder — —".

„Ingeborg, forivre Dig ikke", afbrød han hende koldt og lagde Haanden paa hendes Skulder. „Sæt Dig og lad os tale fornuftigt med hinanden".

„Jeg vil ikke tale fornuftigt. Jeg hader, hvad Du kalder at tale fornuftigt".

„Og jeg hader alt, hvad der har mindste Lighed

med, hvad man kalder en Scene. Du maa derfor undskylde, at jeg foretrækker at røge min Cigar i det fri“.

„O, Hugh, gaa ikke bort! Forlad mig ikke paa denne — — denne stygge Maade“.

„Finder Du maaske, at saadanne Ord er skikkede til at holde mig tilbage? — — Paa Gjensyn, Ingeborg“.

I næste Øieblik saa hun ham gaa henimod den Sti, som fra Haven førte ned til Strandbredden, og i et Overmaal af lidenskabelig Vrede og Sorg kastede hun sig hulkende ned paa Gulvet. „Det er forbi“, sukkede hun, „det er forbi! Han elsker mig ikke mere“.

Sommermaanederne gled hurtigt hen og syntes at bringe idel Glæde og Harmoni til den blomsterklædte Jord, hvis rige Træ- og Plantevegetation dagligt udviklede ny Farvepragt, der kom og svandt med legende Omvexling, under Indflydelsen af den italienske Himmels bratte Overgange fra Lys til Skygge.

„Hvor trættende og kjedsommeligt jeg finder dette evindelige Solskinsveir“, tænkte Ingeborg, da hun en varm Augustmorgen stod ved det aabne Vindu og lod Vinden kjøle sin brændende Pande. „En blygraa Uveirshimmel vilde passe bedre for min Stemning; og det bliver værre og værre med mig, fordi han altid slaar det bort og ikke vil høre paa, hvad jeg siger, naar jeg taler til ham om noget af det, som tynger saa haardt paa mit Sind. Han tier — eller ler og slaar det hele

bort i Spøg. — Spøg!? — — Ja, det er vel muligt, at det er en Spøg for ham, men for mig har det hele Tiden været Alvor, — — Alvor og Synd; Men jeg tør ikke tænke paa det. Jeg vil vænne mig af med slige Tanker, ligesom jeg har vænnet mig af med at tænke paa alt derhjemme. — — Jeg ved ikke rigtigt, hvordan det har sig med mig? Ogsaa jeg har mangen Gang gjerne villet gjøre det, som er ret og godt, men saa kommer det onde over mig igjen og marvstjæler mig, og da har jeg ingenting at sætte imod med, — — nei, jeg har ingenting at sætte imod med".

„Hvad er det, Du sidder her og fortaber Dig i Grublerier over"? lød det saa uventet ved Siden af hende, at hun forskrækket for i Veiret. „Hvad for noget? Skræmmer jeg Dig? — Nu vel, jeg haaber, at mit Forslag atter vil bringe Dig i Humør. Hvad mener Du, om vi foretog en liden Udflugt til Neapel? Der feires i Dag en af disse halvt religiøse, halvt nationale Feste, som Du finder saa meget Behag i, og jeg antager, at Du vil komme til at more Dig".

„Hugh, — kjære Hugh, har Du tænkt paa dette for min Skyld? Tak! Tak! — Og vi skal være ganske alene? — — O, hvor deiligt! Jeg vil skynde mig at klæde mig om, og jeg vil gjøre et udsøgt Toilette, — — blot, forat Du skal finde mig smuk, Hugh".

Mr. Warren's Villa laa kun en kort Spadseretur bort-

fjernet fra Amalfi, hvorfra et af de smaa Kystdampskibe snart bragte dem ind til Neapel; og medens Solstraalerne glitrende dansede hen over de blaa Bølger, og Hav og Land syntes at ligge der som en synliggjort Lovsang til Skaberens Pris, — medens høitidsfulde Salmetoner fra det festlige Optog klang gjennem de folkeopfyldte og dog saa stille Gader, som nogle Timer senere gjenlød af støiende Munterhed, — medens hendes Elsker tilhviskede hende Ord, der gjenkaldte hende deres Bekjendtskabs første Tid, følte Ingeborg atter livslystne Kræfter røre sig i det unge Bryst, og hun nød i fuldt Maal Øieblikkets Lykke uden nogen anelsesfuld Bevidsthed om, at dette var hendes Livs sidste Solskinsdag.

Først, da de atter befandt sig i den mere elegant end hyggeligt udstyrede Dagligstue, gled der en Skygge over hendes Ansigt ved Erindringen om, hvor sjeldent saadanne Glædesglimt havde kastet Lys over de sidste Maaneders stormfuldt bevægede Uveirsstemninger.

En trykkende Taushed hvilede nu over dem, indtil Mr. Warren med paatagen Flothed i Stemme og Udtryk sagde: „Det er sandt, Ingeborg, — jeg har en liden Meddelelse at gjøre Dig. Jeg har nyligt truffet sammen med et Par Familier, der hører til min nærmeste Omgangskreds, naar jeg er i England, — intime Venner, som jeg ikke har seet paa flere Aar, — og da de kommer her i Morgen, maa jeg anmode Dig om

at holde Dig oppe paa dit Værelse og ikke lade Dig se, hvis Du ikke foretrækker at reise ind til Neapel eller — — hvorsomhelst, naar Du blot er usynlig, min søde Veninde"!

Hun svarede ikke strax, men saa paa ham med et overrasket Blik, som lidt efter lidt fik en Tilsætning af Vrede og Sorg. „Hugh, — sig mig — er der Damer blandt de Gjæster, Du venter i Morgen"? spurgte hun endelig med graadkvalt Stemme.

Han tilnikkede hende et Ja og vilde forlade Værelset, men hun ilede hen til ham, greb hans Arm og udbrød: „Det er altsaa derfor, jeg skal forvises; — det er derfor, Du tog mig med til Neapel i Dag og hyklede Kjærlighed for mig, medens Du hele Tiden tænkte paa — — disse fine Damer, der er for gode til at komme i Berørelse med mig. Hvert Ord, Du har talt til mig i Dag, har været en Bestikkelse; — — Du tænkte, Du kunde behandle mig som et Barn, der faar Legetøi og Sukkergodt for at tie og være føielig, — — men jeg lader mig ikke lukke inde som en uartig Unge, — — jeg skal vise Dig — —".

„Ingeborg, Du prøver min Taalmodighed i en utilbørlig Grad". afbrød han hende haardt. „Her er ikke Tale om, hvad Du eller jeg ønsker; det er en Befaling, jeg giver Dig, og i dette Tilfælde maa jeg fordre ubetinget Lydighed".

Den følgende Dag herskede der allerede fra den

tidlige Morgenstund travl Virksomhed i Villaen, og da Ingeborg henimod Middag sneg sig ned i Spisesalen, saa hun, at Bordet var dækket med usædvanlig Luxus.

„Det lader til, at her skal være et udvalgt Selskab i Dag; formodentlig skal Damerne sidde der, hvor disse smagfulde Blomsterbuketter er henlagte“, mumlede hun og bøiede sig ned imod en Buket af bleggule, dobbelte Roser, i hvis Midte en halvt udfoldet, hvid Kamelia prangede. „Jeg kunde nok have Lyst til at vide, hvem der skal have disse yndige Roser. — De ligger ved Siden af Mr. Warren's Plads. Det ser næsten ud, somom Blomsterne var valgte med et vist Hensyn til den Dames Smag, der skal have dem. — — Nei, jeg synes ikke om dem! De lugter kvalmt og bedøvende, og Øiet trættes ved at hvile paa disse matte Farver. Jeg begynder at føle en uimodstaaelig Lyst til at — —“. Og hendes Fingre krummede sig uvilkaarligt over Kameliaens sølvglinsende Blade, da Lyden af Skridt i det tilstødende Værelse bragte hende til at lade Blomsterne falde med et tilbagetrængt Angstraab, og i næste Øieblik ilede hun opad Trappen.

Det var bitre Timer, Ingeborg henlevede i Løbet af denne lange, lange Eftermiddag. De indbydende Retter, som Tjenerne med et slet skjult Smil paa Læberne bragte hende, sendte hun urørte bort. Hun følte ingen Hunger, men kun en ubetvingelig Higen efter at

vide, hvad der foregik ved denne Fest, hvorfra hun var udstødt.

Endelig tog det langvarige Middagsmaaltid Ende, og hun saa Gjæsterne sprede sig i Havens Gange. Men hvor var Mr. Warren? — — Ah, der kom han omsider! Han stansede lige under Ingeborgs Vindu, for at trække den lette, hvide Silkekaabe tættere om den unge Dame, som lænede sig paa hans Arm med et mangeaarigt Bekjendtskabs fortrolige Sikkerhed.

„Jeg er træt efter Rideturen i Formiddag, Mr. Warren“, sagde hun med en noget slæbende Stemme. „Jeg tror, jeg foretrækker at blive siddende her; men lad mig ikke holde Dem borte fra Deres Gjæster. Jeg føler mig netop saa oplagt til at hendrømme en Times Tid ganske alene, og dette lille, feagtige Lysthus egner sig fortrinligt dertil. — O, hvilke henrivende Slyngeroser!“

„Jeg haaber, De ikke vil være saa grusom at vise mig bort, Miss Redclyffe; thi jeg føler mig netop saa oplagt til at holde Dem med Selskab.“

Ordene var spøgende, men paa samme Tid udtrykte Blik og Holdning en ærbødig Hensynsfuldhed, som Ingeborg ikke var vant til at finde hos ham, og det dæmpede „Tak,“ hvormed han besvarede den skjødesløse Haandbevægelse, der gav ham Tilladelse til at tage Plads paa Bænken, ved Siden af Miss Redclyffe, havde en Klang af Inderlighed, som ikke kunde lade

hende i Tvivl om, at det var en høit skattet Gunstbevisning, som her var bleven ham til Del.

Ingeborg var ikke vant til disse lette Samtaler, hvor en Understrøm af Alvor ofte trækker sig hen under et Dække af spøgende Ord. Undertiden synes man at gribe og fastholde den skjulte Tanke, som er Grundstemningen i det hele; men i næste Øieblik indhyller den sig attter i disse intetsigende Talemaader, der opløser sig i en Dunstkreds af Tomhed og Flauhed.

Hun hørte, at de talte om „gamle Dage“ og gjenkaldte sig en Mængde Smaabegivenheder fra den Tid, da de havde leget sammen som Børn og senere i Fællesskab debuteret paa Londons „vanity fair“; men den elegante Dames tilspidsede Bemærkninger havde intet foruroligende ved sig i Ingeborgs Øren, og Mr. Warrens Interesse forekom hende fremtvungen og usand; og dog var det, somom en anelsesfuld Frygt 'for en ukjendt Fare lagde sig knugende om hendes Hjerte, medens hun med spændt Opmærksomhed iagttog denne slanke, hvidklædte Skikkelse med de blege, aristokratiske Træk, de matblaa Øine og det hørblonde Haar, som sad saa ulasteligt glat; thi hun følte instinktsmæssigt, at noget nyt, fremmedartet her traadte hende imøde fra en Livssfære, der var en lukket, fiendtlig Verden overfor hende, og hvor man tænkte, følte og handlede som efter en Snor og aldrig afveg fra Konvenientsens slagne Landevei.

Men hvad var dette? — — Hvorfor talte de med Et saa afbrudt og hviskende, at kun enkelte, løsrevne Ord naaede hendes Øren? — — Var det et Eventyr, Mr. Warren fortalte om den ensomme Vandrer, der havde forvildet sig i Livets Labyrinth og nu trængte til en mildt veiledende Kvindehaand, som atter kunde føre ham paa den rette Vei? Kunde han mene — —? Nei, nei, det var umuligt! Men da han greb den lille Haand, som roligt og smagfuldt legede med Elfenbensviften, lod hun den blive i hans, og kort efter gik de Arm i Arm henimod den Olivenlund, i hvis kjølige Skygger Ingeborg havde tilbragt saa mange glade og bitre Timer.

Da Miss Redclyffe reiste sig, faldt en Buket halvt visnede, bleggule Roser ned paa Jorden, og den hvide Kamelia i Bukettens Midte knækkedes, og de sølvglinsende Blade spredtes i Støvet.

To Herrer, der hele Tiden havde spadseret i en nærliggende Alle, nærmede sig nu den Bænk, hvor det unge Par havde siddet.

„Jeg tror paa Ære, Mr. Warren har fanget Guldfuglen“, udbrød den ene af dem leende. „Ja, han har nu altid havt Lykken med sig, men dette, finder jeg dog, er vel stivt. — Jeg kunde have stor Lyst til at fortælle Miss Redclyffe lidt om en Sangfugl, som kvidrer deroppe i anden Etage. Han fortjente det vel“.

„O, De ondskabsfulde Mand! Misundelsen lyser

af Deres skumlende Bemærkninger. Kan De da ikke indse, at dette er en høist nødvendig Finansoperation? Mr. Warren skal være i en styrtende Gjæld, og hans Stilling er i det hele taget saaledes, at det snart vilde være forbi med hele Herligheden, hvis ikke denne Barndomsinklination var fremstaaet som en deus ex machina".

Nogle Timer senere var Værelserne festligt oplyste, og en Mangfoldighed af kulørte Lamper tindrede som Lygtemænd mellem Havens dunkle Cypresser og hang i brogede Guirlander mellem Verandaens vedbendekransede Søiler.

De fleste af Gjæsterne havde som sædvanligt samlet sig i Havesalen, hvor de spiste Is, drak Champagne, konverserede, musicerede og øvede sig i den selskabelige Kunst, at vise den mest belivede Interesse for alt, hvad der tilhørte deres egen, fashionable Verden, og den mest blaserede Mangel paa Interesse for det, som bevægede sig udenfor denne snævre Kreds.

„Det er Skade, at De ikke har faaet fat i et Par smukke Neapolitanerinder, der kunde optræde i en Tarentella", sagde Mr. Sidney, idet han tog Plads ved Pianoet og lod Fingrene glide præluderende hen over Tangenterne.

„Spil for os, saa skal vi se, hvad vi kan gjøre uden de smukke Neapolitanerinder", svarede Mr. Warren med mere Overgivenhed, end man var vant til at finde hos ham; og da de bløde, indsmigrende Melodier

i Valsen af „La Traviata“ kort efter lød fra Pianoet, bøiede han sig med øm Ærbødighed for Miss Redclyffe, og snart saa man dem hvirvle rundt, medens det ene dansende Par efter det andet fulgte deres Exempel.

„Hold op, Mr. Warren, jeg beder Dem, hold op“, sagde Miss Redclyffe endelig. „Jeg er ganske aandeløs. — Lad os tage Plads her, hvor vi kan se ud i Haven. Det er et Billede fra „Tusind og en Nat“, De der fremtryller for os. — O, Mr. Warren, hvad er det“?

Musiken forstummede pludseligt, og et forundret Udtryk gled uvilkaarligt over alle Ansigter, da nogle langtrukne, fremmedt klingende Toner trængte ind fra Haven, og i det næste Øieblik traadte Ingeborg frem i den magiske Belysning ude paa Verandaen. Hun var iført sin Hjembygds klædelige Nationaldragt, og med den ene Haand skyggede hun over Øinene, somom den stærke Belysning blændede hende, medens den anden omfattede Luren, hvormed hun nyligt havde fremkaldt en forventningsfuld Taushed blandt det overraskede Selskab.

Et Forbitrelsesudraab undslap Mr. Warren; han gik et Par Skridt henimod hende, men stansede med en mørk og raadvild Mine, da Ingeborgs klare Stemme afbrød den trykkende Stilhed, idet hun sang:

„Og høit paa Himmelens Fæste
Der staar to Stjerner smaa;
Den Ven, som har mit Hjerte,
Ham kan jeg aldrig faa“!

„Hvilken behagelig Overraskelse De her har beredt os, Mr. Warren“, hviskede Miss Redclyffe smilende. „Hvem er dog denne fortryllende Skabning? Jeg maa tilstaa, jeg foretrækker langt denne yndige Sang for Synet af en Tarentella med al dens bakkantiske Vildhed“.

Han mumlede nogle uforstaaelige Ord og gik hurtigt ud paa Verandaen, men i samme Øieblik forsvandt Ingeborg i en af Havens Gange, og da han efter en kort, frugtesløs Søgen atter vendte tilbage til sine Gjæster, fandt han dem i Begreb med at tage bort, og et eneste Blik paa Miss Redclyffe's Ansigt var tilstrækkeligt for at vise ham, at hendes Entusiasme for „den fortryllende Skabning“ var dalet betænkeligt, og da han mindede hende om, at de den følgende Dag skulde ride ud sammen, modtog han en isnende Undskyldning.

Da Ingeborg saa Mr. Warren nærme sig, flygtede hun i et Anfald af ubetvingelig Angst hen til den Sti, der førte ned imod Havet, og hun stansede ikke i sit vilde Løb, førend den ensformigt dyssende Lyd af Bølgerne, som med smidig Tunge slikkede opad Stranden, naaede hendes Øren.

Med lydeligt bankende Hjerte sank hun ned paa Sandet, pressede Hænderne mod Tindingerne og søgte at samle de sidste Timers spredte Indtryk til et helt Billede; men Hovedtanken, — den alt andet opslugende

Hovedtanke blev dog stedse den: „Han elsker mig ikke mere; han er kjed af mig; og denne blege, kolde Dame behøver blot at sige et Ord, og han vil strax være beredt til at forstøde mig og — tilkaste mig en Sum Penge som Estatning for al min Sorg og Skam. — — Men det skal ikke gaa paa den Maade, han har tænkt sig. Hvor lavt han end sætter mig, saa er jeg dog for god til det. — Jeg lader mig ikke jage bort som en Hund. Frivilligt kom jeg til ham, og frivilligt vil jeg forlade ham. Jeg vil — —. Aa nei, jeg ved ikke selv, hvad jeg vil"!

Hendes forpinte Sind fandt endelig Afløb i en voldsom Graad, og hun hulkede og fremstammede afbrudte Ord, indtil Hjernen blev træt af at tænke, og en sløv Ro lagde sig over hendes hele Væsen.

Som et lokkende Febersyn var den Tanke pludseligt dukket frem hos hende, at det vilde være en sød Hevn, naar hun viste sig i al sin Ungdoms- og Skjønhedsfylde for disse Mennesker, der agtede hende ringere end Støvet under deres Fødder, og et Blik paa hende vilde da være tilstrækkeligt til at fremtvinge den Erkjendelse hos dem, at det var Sommerens skjønneste Rose, Mr. Warren her slængte tilside, for at gribe efter en falmet Høstblomst, som Tilfældet havde givet Plads i en Vase af Krystal og kostbare Stene.

Men Hevnens kortvarige Triumf forsvandt, inden hun endnu havde faaet smage dens Sødme, og den

bitre Bevidsthed blev tilbage, at denne ubesindige Handling havde sønderrevet det sidste Baand mellem hende og den Mand, hun endnu elskede; thi blandt alle disse Ansigter, som nyligt havde tilsmilet hende beundrende Bifald, var der et, som kun udtrykte ubøielig Vrede og Haan, og hun forstod kun altfor vel at tyde den Dom, de strenge Øine udslyngede imod hende. Hun gøs tilbage for at se ham igjen, og med halvt ondskabsfuld, halvt barnagtig Glæde tænkte hun paa, at hendes pludselige Forsvinden maaske vilde fremlokke en Følelse af Ængstelse og Bekymring hos ham.

Først, da Dagen begyndte at gry, rev hun sig ud af den apathiske Tilstand, hun var hensunket i. Hun sneg sig lydløst ind i Huset, klædte sig hurtigt og mekanisk om i en simpel Reisedragt og lagde nogle faa Klædningsstykker og de Penge, hun var i Besiddelse af, i en liden Haandkuffert, og medens Mr. Warren, søvnløs og urolig, kastede sig frem og tilbage paa sit Leie, ilede hun med sænket Hoved og taareløse Øine henad Veien til Amalfi, og faa Timer senere befandt hun sig ombord paa et Dampskib, som gik fra Neapel til Marseille.

*

* *

Mere end tre Aar var forløbne siden hin Augustmorgen, da Ingeborg for anden Gang i sit Liv flygtede ud i den Verden, der havde staaet saa lokkende og løfterig for den unge Piges Fantasi og dog saa snart havde bragt hende en bitter Høst af skuffede Forhaabninger.

Tiden var ikke gledet sporløst hen over hende; thi, hvis en af hendes Beundrere fra tidligere Dage havde kunnet kaste et Blik paa den pjuskede, forfrosne Skikkelse, som paa en sludfuld Novembereftermiddag skyndte sig gjennem Gaderne i en af Tysklands større Byer, vilde han neppe have gjenkjendt hende, om end de magre Ansigtstræk og de funklende Øine endnu bar Spor af fordums Skjønhed.

Nordostvinden trængte ubarmhjertigt igjennem den luvslidte Kaabe, hvis elegante Snit gav den et forunderligt Præg af en Gang at have seet bedre Dage, indtil den havde fundet et midlertidigt Opholdssted i den Pantelaanerbutik, hvor den nuværende Eierinde sandsynligvis havde kjøbt den. Atter og atter trak hun den tættere om sig, medens hun forgjæves søgte efter Gadens tørreste Stene, hvor Snevandet ikke kunde have fuldt saa let for at gjennembløde hendes daarlige Fodbeklædning. Hun stansede nogle Øieblik udenfor et glimrende oplyst Mode-Etablissement og saa med begjærlige Blik paa en hvid Pelsværkskaabe, som hang ved Vinduet og var slaaet halvt

tilbage for at vise de skuelystne Kjøbere det lyseblaa Silkefor.

„Ak ja, det var en Tid, da ogsaa jeg kunde have saadanne Sager,“ sukkede hun, „men det er længe siden, — meget længe siden“!

Lyden af en Lirekasse trængte i det samme ud til hende fra Gaardsrummet, og en hæs Mandsstemme ledsagede de skingrende Toner med en af disse forslidte, sentimentale Sange, der i Tyskland synes at træde i Stedet for andre Landes Folkeviser, og ved Slutningen af hvert Vers gjentog han et langtrukkent Omkvæd, hvori han fortalte Tilhørerne, at al hans „Herzeleid“ kom af, at han aldrig kunde glemme hende „mit dem Grübchen in der Wange und dem rosenrothen Mund“.

Nogle forbigaaende Herrer, der kun syntes at opfatte Situationens parodiske Side, brast i Latter, og en af dem gik ind i Gaardsrummet og tilkastede den „graahærdede Don Juan“ et Par Skilling, som han ledsagede med en spottende Bemærkning.

„Behold Deres Gave min Herre, hvis De ikke har noget tilovers for en fattig Mand, uden at De paa samme Tid fornærmer ham“, udbrød Liremanden pirreligt. „Jeg er ligesaa god en Gentleman som De, om end Lykken har vendt mig Ryggen, medens De maaske har været den lunefulde Taskes Skjødebarn“.

„Nu, nu,“ sagde Herren godmodigt, „det var ikke

saa ilde ment. Gjør mig den Fornøielse at drikke et Glas Rhinskvin for dette, naar De i Aften har endt Deres — — Deres musikalske Præstationer“.

Det saa ud, som den gamle følte Lyst til atter at tilbagevise Pengene, men Ordene maatte dog paa en eller anden Maade indeholde en uimodstaaelig Fristelse; thi efter en kort, men synlig Kamp strøg han Tomarkstykket til sig.

I aandeløs Spænding havde Ingeborg lyttet til dette lille Intermezzo, men da Manden kastede Remmen over Skuldrene og stod i Begreb med at gaa, gik hun med pludselig Beslutsomhed hen til ham, lagde Haanden paa hans Arm, og i det Sprog, som, hun havde tænkt, aldrig mere skulde lyde fra hendes Læber, fremstammede hun: „Far, kjender Du mig ikke“?

Han lod atter Lirekassen falde tungt ned paa Brostenene og strakte Haanden afværgende imod hende, medens hans Ansigt antog et Udtryk, som var nær beslægtet med Afsky.

„Gaa bort, — bort fra mine Øine, Du — —“, begyndte han, men stansede uvilkaarligt, da Ingeborg saa paa ham med et Blik, der var ligesaa smerteligt som det, hvormed det saarede Dyr bønfalder Jægeren om Skaansel; thi Ordene faldt knugende paa hendes Hjerte som et Ekko fra hin Stund, da Sorg og Anger for første Gang traadte hende imøde. Hun havde søgt at glemme dem, men i mangen ensom Time havde

de banet sig Vei til hendes Sjæls Øre, og nu var det atter de samme Ord, hvormed den uforsonlige Fader stødte hende tilbage i den Verden, hun en Gang frivilligt havde hengivet sig til.

„Far“, hviskede hun, „jag mig ikke bort. Jeg er saa ensom, og jeg vil være glad ved at være hos Dig, om Du er aldrig saa haard imod mig“.

„Naar var jeg haard imod Dig“? spurgte han kort og strengt, men med en sælsom Dirren i de veirbidte Træk.

„Du var det den Gang, da jeg — —; o, Gud, jeg kan ikke udtale det; det var saa skrækkeligt; — men aldrig har jeg været nærmere ved at ville det gode end den Aften, da jeg gik hjemmefra for at sige ham — —“.

„Nævn ham ikke“, tordnede han med al sin tidligere Heftighed, „nævn ham ikke, hvis Du ikke vil, at jeg skal lægge Haand paa Dig. — — Du behøver ikke at forklare eller fortælle mig noget“, vedblev han efter en kort, pinlig Pause. „Et Blik paa Dig er mere end tilstrækkeligt til at vise mig, at han har forladt Dig i Fattigdom og Skjændsel“.

„Du tager feil“, afbrød hun ham med noget af den gamle Stolthed i Blik og Miner. „Det var mig, der forlod ham, og siden den Dag har jeg levet en Enkes Liv. Du faar tro mig, om Du vil, men det er Sandhed. — — Far, jeg beder Dig, følg med mig hjem,

om det saa bare er for denne ene Aften. — Jeg er saa ensom, Far. Det myldrer af Mennesker rundt omkring mig, men jeg gaar her ganske alene, — ganske alene".

„Det samme gjør jeg og mange, mange med mig. „Enhver er sig selv nærmest", siger det gamle Ordsprog, og det er et fornuftigt Ord, som passer paa fleres Liv end dit og mit, kan Du tro. Imidlertid lever jeg fra Haanden og i Munden og ligger ingen til Byrde. Jeg er min egen Herre, og Lirekassen er mit Skatkammer, og hvis jeg en Nat maa tækkes med at ligge i en Lade, saa kan jeg, hvis Lykken er mig god, den næste Nat leve flot i et Hotel for Gentlemen. Op og ned, — ned og op; det er Livets Løsen for de fleste af os. — Og Du, Ingeborg, hvad driver Du paa"? spurgte han og saa prøvende paa hendes Paaklædning, der fik et endnu mere iøinefaldende Præg af Fattigdom ved nogle mislykkede Forsøg paa at give den et Anstrøg af „Fjonghed".

„Jeg — — jeg synger og spiller paa Harpe paa en Kafe i en af Forstæderne. Det er et Tredierangs-Etablissement, og de Gjæster, som kommer der, har ikke Raad til at være splendide; men jeg slaar mig igjennem, og det har været værre for mig, end det er nu".

„Det er stort med os, Ingeborg", lo han bittert; „vi er Kunstnere, musikalske Genier, hvem man til-

kaster Smaamynt og plumpe Vittigheder efter Behag. — Ja, jeg begynder næsten at tro, at vi passer for hinanden nu".

„Hvis Du tror det, saa kom og følg med mig og lad os aldrig mere skilles".

Han svarede ikke, men fulgte dog efter hende, da hun med hurtige Skridt, somom hun frygtede for, at han skulde skifte Sind, skyndte sig nedad Gaden.

Først, da de stod ved Døren til det Kvistværelse, hun beboede, og Lyden af et Barns dæmpede Hulken trængte ud til dem, stansede han med det Udraab: „Hvad er dette, Ingeborg? Sagde Du ikke, at Du var ganske alene"?

„Det er jeg ogsaa, Far. Barnet er ikke at regne for nogen. Hun er kun en Byrde mere for mig, men jeg vilde dog ikke miste hende, — stakkels, lille Kryb, — og det er et godt, stilfærdigt Barn, der tidligt har maattet lære at stelle sig selv".

Hun aabnede raskt og afgjørende Døren. I samme Øieblik forvandledes den jamrende Graad til et Frydeskrig, og en liden Pige sprang henimod hende og klamrede sig til den vaade Kaabe med et jublende: „Mamma mi', Mamma mi'".

„Hys, Mary maa være snil og ikke støie. — Sæt Dig hen paa Skammelen din, saa skal Du faa Julchen at lege med".

De store, forbausede Barneøine stirrede frygtsomt

paa den fremmede Mand, men hun tog lydigt Plads paa den lille Skammel og knugede den hovedløse Dukke, som Moderen rakte hende, tæt ind til sig med en instinktsmæssig Følelse af, at baade hun og Julchen trængte til Beskyttelse mod de vrede, truende Blik, der hvilede saa gjennemborende paa hende.

„Og dette er altsaa dit Barn, Ingeborg“?

Hun nikkede bejaende, men ingen Lyd kom over de skjælvende Læber.

„Og Du har vovet at give hende min Moders Navn“?

„Da min lille Pige blev født, var jeg syg og alene paa et fremmedt Sted, og da man spurgte mig, hvilket Navn jeg vilde give hende, vidste jeg neppe, hvad jeg svarede. Det kom mig paa Læberne som en Gjenklang fra den Tid, da jeg saa mangen Gang havde hørt Dig — —. O, Far“!

„Hvor gammel er hun“?

„Den tolvte Februar bliver hun tre Aar“.

„Hun ser meget yngre ud. — Det er et usselt, utriveligt Barn, der ikke slægter paa den Familie, hvorfra Du stammer“.

„Du har desværre altformegen Ret i, hvad Du der siger. — Jeg er ofte bedrøvet, fordi Barnet voxer sig styggere og styggere. Naar jeg sidder og ser paa hendes rynkede, gammelagtige Ansigt, kommer jeg tidt til at tænke paa, hvad de gamle Koner hjemme i Bygden fortalte om Børn, som havde været bjergtagne og, naar

de kom ud igjen, havde faaet „Svek“, saa de ikke kunde voxe eller trives. — Men Øinene er dine, Far. Det er de samme tænksomme, mørkegraa Øine. Kom hid, Mary, og lad os faa se paa Dig.“

„Lad Barnet blive, hvor hun er. Jeg kan aldrig faa se lidt nok af hende.“

Imidlertid flyttede de omtalte mørkegraa Øine sig forskende fra den enes til den andens Ansigt. Den lille Pige havde en Fornemmelse af, at hun paa en eller anden Maade havde opvakt deres Mishag, men hendes barnlige Sind søgte forgjæves at udfinde, hvori hendes Forseelse bestod.

„Mary vil være nil“, stammede hun endelig og søgte at betvinge den frembrydende Graad. „Mary vil ikke mere gæte, naar Mamma gaar ud“.

„Nei, nei, jeg ved, at Mary vil være snil“, sagde Ingeborg beroligende; „men nu maa Du tie stille, ellers bliver den fremmede Mand vred paa Dig“.

Hun kastede atter et forskræmt Blik paa det brune, skjægbevoxede Ansigt, trykkede Julchen tættere ind til sig og tilhviskede hende Forsikringer om kjærlig Beskyttelse, indtil de forgrædte Øine lukkede sig, og hun lidt efter lidt gled ned paa Gulvet; men endnu i Søvne vedblev hun trofast at holde Dukken i sine Arme, og det Smil, som spillede om Barnets Mund, tolkede ømme, værnende Tanker, om det end ikke formaaede at forskjønne de grove, uregelmæssige Træk.

Det tarvelige Aftensmaaltid var fortæret, Ilden flammede gemytligt i Ovnen, og John Burns havde trukket sin Stol hen i Kakkelovnskrogen, hvorfra han snart udslyngede vældige Skyer af Tobaksrøg. Ingeborg havde øiensynligt bestræbt sig for at give Værelset det størst mulige Præg af Hygge, men den fortrykte Stemning, som hvilede over Fader og Datter, vilde ikke vige, og naar en af dem undertiden fremtvang en ligegyldig Bemærkning, var Ordene kun et Skjul for de gjærende Tanker i deres Indre.

„Vi kan aldrig mere komme paa den samme Fod med hinanden som før“, udbrød endelig Ingeborg, „hvis Du ikke vil lade mig fortælle Dig noget om den Tid, der ligger imellem vort sidste Møde og nu. — — Nei, far ikke op. Jeg skal ikke nævne hans Navn, naar Du bare vil lade mig faa Lov at give Dig en kort Skildring af mit Liv siden den Dag, da jeg — — da jeg forlod Neapel. Jeg tænker, Luften vil ligesom blive lettere mellem os, naar Du har hørt alt“.

„Nu vel, kom med det da, saa er det overstaaet, — det ogsaa“.

„Du kan tro, det er underligt for mig at have nogen, med hvem jeg kan tale om alt dette, og at det er Dig, Far, — aa, det forekommer mig næsten som en Drøm“.

„Til Sagen, Ingeborg, til Sagen“!

„Ja, ja, det er ingen lang Historie; jeg skal snart

være færdig med den. — — Det vil maaske forekomme Dig besynderligt, naar jeg siger, at jeg har en ganske uklar Erindring om den første Tid efter min Afreise fra Neapel. Alle mine Tanker dreiede sig saa udelukkende om det, der nyligt var skeet, at det var, somom hverken mit Hoved eller mit Hjerte havde Rum for noget andet. — Det Dampskib, hvormed jeg reiste, gik til Marseille, og jeg tænkte først, at jeg ligesaa godt kunde blive der som ethvert andet Sted, men de fremmede Omgivelser og det aldeles ukjendte Sprog forøgede i en pinlig Grad den Følelse af Forladthed, som mere og mere bemægtigede sig mig, og en rastløs Uro drev mig fremad, fremad, indtil jeg endelig befandt mig i den By i Tyskland, hvor vi — hvor jeg havde henlevet, hvad jeg idetmindste den Gang kaldte mit Livs lykkeligste Dage. — — Jeg leiede et lidet, tarveligt Logi, og da jeg vidste, at de Penge, jeg havde medbragt, vilde være tilstrækkelige for mine faa Fornødenheder i et halvt Aarstid, veg jeg sky tilbage for enhver Tanke paa Fremtiden. Uge efter Uge tilbragte jeg i sløv Grublen, der kun vexlede med Anfald af en ulidelig, indre Uro, som bragte mig til i Timevis at vandre frem og tilbage i mit trange Værelse. — — — Aldrig havde jeg af egen Erfaring vidst, hvad Sygdom vilde sige; nu mærkede jeg, at et Ildebefindende mere og mere sneg sig over mig og lammede mine legemlige og aandelige Kræfter. Jeg gjorde et svagt Forsøg

paa at stride imod, men det var forgjæves. — — Endelig blev jeg syg, og de tre à fire Maaneder, som nu fulgte, er aldeles udslettede af min Hukommelse. — — Senere fortalte man mig, at jeg var bleven bragt til et Hospital, derfra til et Sindssyge-Asyl og saa igjen tilbage til Hospitalet, og da jeg efter en Tid, der forekom mig som en forvirret, lidelsesfuld Drøm, atter kom til Bevidsthed, saa jeg et spædt, lidet Barn ligge ved Siden af mig paa Sygeleiet, og man sagde mig, at dette Barn var mit, — det var min stakkels Mary. — — — — — Kan Du huske, Far, naar Du i gamle Dage fortalte mig, hvorledes den bedste Del af dit Liv var gaaet hen med frugtesløse Bestræbelser for at vinde frem til et eller andet Maal, der glippede for Dig, hver Gang Du troede at have aabnet Dig Udsigt til en nogenlunde betrygget Fremtid? — — Ak ja, dit Ansigt siger mig tydeligt nok, at Du husker det. De bitre Minder hager sig fast i Hjertet, indtil det bliver som et blødende Saar, der smerter ved den ringeste Berørelse. — Og kan Du huske, Du sagde, at Du mangen Gang havde tænkt, der gik en Straffedom gjennem alt dette, fordi Du havde forladt dit Hjem og dit Fødeland, for at kunne føre et friere Liv og unddrage Dig de lette Pligter, man der paalagde Dig? — Far, ogsaa jeg ved nu, hvad det vil sige, at slide sig op paa Mod og Haab i frugtesløse Bestræbelser for at opnaa, hvad jeg atter og atter har seet glippe mig af Hænderne. Ogsaa

jeg har havt de samme Tanker, at det var en straffende Gjengjældelse, som forfulgte den ulydige Datter, der var Aarsag i sin Moders Død og glemte alt, forat — —. Far, Far, kan Du forstaa, hvad jeg har lidt"?

„Ja, Ingeborg, ja, jeg kan forstaa det. Du har høstet, som Du har saaet, og det samme har jeg. — Det er en ussel Verden, vi lever i, det er vist; den er ikke en Pibe Tobak værd; men der var dog en Tid, da jeg idetmindste haabede paa bedre Dage for — Gjentungen min, som det den Gang hedte".

„Tak for det Ord, Far! — Nu er jeg snart færdig med mit tunge Skriftemaal. — — — Jeg kom ret hurtigt til Kræfter, men med den tilbagevendende Sundhed traadte ogsaa Livets Krav mig ubønhørligt imøde. Jeg maatte arbeide, hvis jeg vilde leve, men hvad skulde jeg gribe til? Jeg vidste, at mine Kundskaber var sammenflikkede Brudstykker, og ethvert vedholdende Arbeide var bleven mig uvant og modbydeligt. To Gange frembød der sig en Anledning til at faa Plads som Kammerjomfru hos engelske Familier, der gjerne havde taget mig paa Grund af mit Kjendskab til det tyske og engelske Sprog; men, naar jeg saa paa den lille Skabning, som laa der saa hjælpeløs, med de magre, knyttede Hænder trykkede op under Hagen, da kunde jeg ikke beslutte mig til at kaste hende ud blandt fremmede, og desuden — ja, Far, Du

synes vel, det er underligt, naar Du hører det, men jeg — — jeg holdt mig for god til at tjene, Du".

„Jeg forstaar Dig ogsaa i dette Stykke, Ingeborg. Det var Damenykkerne, som gik igjen hos Dig, ikke sandt"?

Nogle smaa, trodsige Nik, der paa en underlig Maade mindede om hendes forrige Jeg, besvarede dette Spørgsmaal, og efter en kort Taushed fortsatte hun: „Det eneste Talent, som var bleven udviklet hos mig, var min Sang, og man havde ofte sagt mig, at jeg havde en smuk Stemme og meget naturligt Anlæg for dramatisk Optræden. Det var derfor ikke saa underligt, om den Tanke snart fæstede Rod hos mig, at en Ansættelse ved Operaen vilde skabe min fremtidige Lykke, og hermed begyndte en Række af Skuffelser og Ydmygelser, der i Forening med min tiltagende Fattigdom ofte var nær ved at bringe mig til Fortvivlelse. — Endelig troede jeg at staa ved Maalet: Jeg havde opnaaet at faa en Rolle og sikkert Løfte om Ansættelse, hvis min Debut løb nogenlunde heldigt af, og da man paa Prøverne havde givet mig al den Ros og Opmuntring, som gjerne bliver en Debutantinde til Del, saalænge hendes Medspillende anser hende for uskadelig, nærede jeg de lyseste Forhaabninger. — — Den skjæbnesvangre Aften kom, og, da jeg stod mellem Kulisserne, færdig til at træde frem, naar Stikreplikken lød, havde jeg en glad Bevidsthed om, at min

Dragt klædte mig fortræffeligt, og mit Hjertes Banken var snarere fremkaldt af spændt Forventning end af Frygt. — — — — Ved Du, hvad jeg mangen Gang har siddet her og grundet paa Far? Atter og atter har jeg spurgt mig selv: Var det et rent Tilfælde, eller var det igjen en ubønhørlig Skjæbne, som udstrakte sin hevnende Haand efter mig, da Frynsen paa mit høirøde Skjørt hang fast i en fremstaaende Spiger og blev revet løs, idet jeg indtog min Plads mellem Kulisserne? — Pyntekonen blev kaldt til og laa knælende foran mig, medens hun rettede paa det indtrufne Uheld og paa samme Tid sagde mig nogle smigrende Ord om, hvor godt jeg tog mig ud. Idet hun reiste sig, faldt hendes Blik paa en af Logerne, som vi havde Udsigt til fra det Sted, hvor vi stod. „Se“, udbrød hun ivrigt, „der sidder den rige Englænder, Mr. Warren, og hans unge Frue. Det er fine Folk, kan De tro. Jeg kjender dem, fordi jeg har havt den Ære at sy for Fruen under hendes Ophold her“. — — En kold Gysen gik over mig, og i samme Øieblik begyndte Orkestret det Forspil, hvorunder jeg skulde træde ind paa Scenen. Jeg nærmede mig mekanisk. En Mur af nysgjerrigt stirrende Øine syntes at hæve sig høiere og høiere foran mig, men jeg saa kun et Par Øine, som betragtede mig med en Blanding af tvivlende Overraskelse og koldt Mishag. Da bøiede den blege, stolte Kvinde ved hans Side sig henimod ham og til-

hviskede ham nogle Ord, hvis Indhold jeg ikke kunde være i Tvivl om, naar jeg saa det Smil, hvormed hun ledsagede dem. — Jeg tror, at kun en Kvinde kan smile saaledes; det var et ondt, stygt Smil, og det stjal den sidste Rest af min Selvbeherskelse. — — — En lydløs Stilhed herskede, indtil det endelig gik op for mig, at Publikum, Orkester, Skuespillere, — alle ventede paa mig i aandeløs Forbauselse. Med en voldsom Anstrengelse begyndte jeg at synge, men det var, somom min Strube snørede sig sammen, og de Toner, der banede sig Vei gjennem den, havde en skarp, brudt Klang, som kom de fra et Instrument, hvis Sangbund var brusten. Allerede under Sangen lod nogle enkelte Piber sig høre, og, da jeg forlod Scenen, gjenlød Huset af en skingrende Piben. — — „Men hvad gaar der dog af Dem? Er De syg, eller er De gaaet fra Forstanden af Frygt“? raabte Direktøren med en Mine, som en Time tidligere vilde have imponeret mig i høieste Grad, men nu ikke havde den ringeste Virkning paa mig. — „Jeg er syg“, svarede jeg kort, „meget syg, og jeg maa strax gaa hjem“. — Han skjændte, truede og overtalte vexelvis, men alt var forgjæves. Jeg gjentog blot, at jeg var syg, og skyndte mig ind i Paaklædningsværelset for at klæde mig om; men i mit Hastværk glemte jeg uheldigvis at ombytte de klare, sviklede Silkestrømper og tynde Sko, som hørte til Dragten, med mit eget Fodtøi. Maaske var det en

Følge heraf, maaske var det kun mit sædvanlige Uheld; vist er det ialfald, at jeg paadrog mig en alvorlig Forkjølelse, der fængslede mig til Værelset i flere Uger, og, da jeg med Vaarens Komme blev fri for min Hoste, var Stemmen ikke mere, hvad den havde været, og jeg forstod snart, at Operaen og jeg havde sagt hinanden et evigt Farvel. — — — Jeg tænker, vi vil springe over Resten, Far; thi det var akkurat den samme Historie op igjen og op igjen, indtil jeg endelig ansaa det for et stort Held, da jeg for nogle Maaneder siden havnede som Sangerinde paa den Kafe, hvor jeg nu er".

Hun lagde Armene paa Bordet, skjulte Ansigtet i Hænderne og gav de længe tilbagetrængte Taarer frit Løb.

„Nei, græd ikke saa da, Barnet mit! — Nei, nei, græd ikke saa da! — Hør nu paa mig, Ingeborg. Hvis det er dit oprigtige Ønske, at vi skal blive sammen, — nu vel, saa lad det ske; men jeg vil ikke tage stadigt Ophold her, og jeg vil ikke opgive min nuværende Levevei; det er et frit, ubundet Liv, og, om jeg end letter paa Hatten, naar man tilkaster mig nogle Skillinger, saa er jeg dog lige fuldt min egen Herre og kan gjøre og lade, hvad jeg vil. I Dag her og i Morgen der; snart er jeg midt oppe i Byernes Larm og Vrimmel, snart slentrer jeg henad Landeveien og er en ubuden, men ofte velseet Gjæst paa Bondegaardene og i Landsbyerne, og — — jeg ved ikke rigtigt, hvoraf det kommer, men Landeveislivet er i Grunden det, som tiltaler

mig mest. Jeg har holdt mangt et velsmagende Maaltid paa Grøftekanten, kan Du tro, og en duftende Høstak er ikke det værste Leie, man kan have. — — Nu, Ingeborg, hvad siger Du til mit Forslag? Skal vi kjøbe os en liden Trækkjærre til Lirekassen og Harpen og saa drage ud i Verden og give Friluftskoncerter"?

„Jeg vil følge Dig med Glæde og Taknemlighed, men — — lille Mary maa være med paa Kjærren".

„Gid lille Mary var — —! Nu ja, det er en haard Betingelse, Du der opstiller, men det kan vel ikke være anderledes, kan jeg tænke. — Det er sandt, der er endnu noget, jeg maa tale med Dig om, Ingeborg. — — Da Du flygtede fra dit Hjem og lod Rygtet om din Vanære efter Dig, kunde jeg ikke længe udholde Stilheden og Ensomheden i det øde Hus. Jeg solgte det usle Bohave, vandrede ind til Kristiania og tog Matroshyre med et Skib, som gik til Hamburg. Dagen efter vor Ankomst der, rømte jeg fra Fartøiet og besluttede samtidigt at ombytte mit gamle Navn med et nyt. Siden den Tid kalder jeg mig slet og ret Hr. Rudolf, og det Navn, som er godt nok for mig, tænker jeg, herefter ogsaa kan være det for Dig".

„Det faar blive, som Du ønsker det, Far".

„Nu, saa er den Ting i Orden. — — Den værste Anstødssten mellem os vil blive Barnet, det skjønner jeg nok; men skal jeg bære over med hende, saa faar Du bære over med mig, naar jeg undertiden — —".

Han stansede og trak et lidet Bæger og en med Kurvfletning omviklet Flaske op af Lommen. „Ser Du, jeg maa ogsaa have noget at trøste mig med, naar de gamle Erindringer indfinder sig og huserer altfor slemt med mig“, tilføiede han med en tvungen Latter. „Har Du et Glas, Ingeborg, saa kan vi drikke paa godt Kammeratskab? Det er fine Sager, kan Du tro. Hr. Rudolf glemmer ikke, at Mr. Burns har været en Gentleman“.

„Tak, Far, jeg vil helst ikke drikke noget stærkt. Mary og jeg lader os nøie med The og Melk“.

„Aa Sludder, kom nu bare med et Glas. — Skaal, Ingeborg! God Lykke for de vandrende Musikanter“!

Hun førte Glasset til de tørre, brændende Læber, og da hun havde smagt dets Indhold, tømte hun det til sidste Draabe.

„Aa, det gjorde godt! — Jeg var saa træt; jeg trængte til noget at styrke mig paa“.

„Ja vist, det trænger vi alle til baade i gode og onde Dage“.

Saaledes begyndte Ingeborg atter et nyt Afsnit af sit Liv, og medens Aarene randt hen og røvede den sidste Rest af hendes Ungdom og Skjønhed, tabte hun sig mere og mere som en forsvindende Draabe i det bølgende Menneskehav, der rastløst og ustanseligt strømmer mod det fælles Maal: Evigheden.

„Ja, Du har Ret, Harald, — jeg erkjender det selv: Jeg er et Øieblikkets Barn, altid færdig til at give enhver Stemning, ethvert Sjælebillede fuldt Raaderum over min Fantasi og mit Hjerte. Men en Tanke bliver dog stedse tilstede under alle de vexlende Indtryk, og det er Visheden om, at jeg aldrig vil svigte det Ideal, der stod for Barnets og Ynglingens Fantasi som det skjønneste, Livet har at byde, — den Kunst, der nu snart vil træde mig imøde som en rig, uudtømmelig Virkelighed og bringe fuld Erstatning for alt, hvad jeg her maa forlade“.

„Og dog sagde Du nyligt, at Du neppe turde tænke paa Afskeden, Gunnar, — at det denne Gang faldt Dig tungere end nogensinde at rive Dig løs fra „Fridheim““.

„Og det siger jeg fremdeles af mit hele Hjerte, og jeg finder det besynderligt, at Du, der selv er saa glad i Hjemmet, ikke kan forstaa mig i dette Stykke.

Vi har ofte forskjellige Anskuelser baade i den ene og den anden Retning, men her synes jeg dog, vi burde kunne mødes fuldt ud".

„Det gjør vi ogsaa, Gunnar. Ingen kan mere end jeg skatte den Velsignelse, det er, at kunne se op til sine Forældre med ublandet Ærefrygt og Kjærlighed; men paa samme Tid er jeg overbevist om, at jeg villigt og uden Knurren vilde sønderrive de dyrebareste Baand, hvis Pligtens Stemme bød mig at forlade alt for at følge det Kald, hvortil jeg har viet mit Liv og min Virken".

„Det træffer sig isaafald meget beleiligt for Dig, at „Pligtens Stemme" byder Dig at blive netop der, hvor Du allerhelst vil være; thi, saa vidt jeg ved, har det i de senere Aar altid været Maalet for dine Ønsker, at blive Kapellan hos vor gamle Prest. — Er det ikke saa, Harald"?

„Gunnar, — ved Du, at Du krænker og saarer mig ved denne Bemærkning"?

„O, tilgiv mig, tilgiv mig! — Det var ikke min Hensigt, at noget uvenligt Ord skulde formørke denne vort Samværs sidste Aften; det var kun en pludselig Lyst, som kom over mig, — en ondskabsfuld Trang til at give min kjære, gamle Mentor et lidet Hib. Men lad nu det være glemt og lad os nyde denne sidste Aften i broderlig Endrægtighed som i de gode, gamle Dage".

„„I de gode, gamle Dage"? — Fra min Side har

der aldrig været noget Afbræk i vor broderlige Forstaaelse, det ved jeg med Vished".

„O nei, jeg ved det kun altfor vel; — Feilen er desværre altid paa min Side, naar vi kommer i Haarene paa hinanden".

„„I Haarene paa hinanden"! — Hvilket Udtryk, Gunnar"!

„Nu ja, kald det, hvad Du vil. Jeg indrømmer, at det var et upassende Udtryk om en Hr. Pastor; men ser Du, Harald, — ja, bliv nu ikke vred for min Oprigtighed; det maa frem, forstaar Du; — Tingen er, Du har i den senere Tid vænnet Dig til ved enhver tænkelig Anledning at stige op paa Kothurnen og præke Moral for os i Tide og Utide, og, uagtet alt, hvad Du siger, kan være meget godt og rigtigt, bliver det dog i Længden noget kjedeligt, Du, — kjedeligt og undertiden ogsaa lidt irriterende".

„Jeg forstaar Dig sandelig ikke, Gunnar. — Finder Du maaske, at Tidsaanden er saaledes, at der ikke tiltrænges nogen Moralpræken? Maaske hylder Du den moderne Anskuelse, at enhver har Ret til at lave sig en selvgjort Moral, som tillempes efter Omstændighederne og enhvers Bekvemmelighed? Tror Du, at Guds Lov lærer en Moral i Dag og en anden i Morgen"?

„Du ved, at jeg ikke tror eller synes noget af alt dette, Harald. Desuden — jeg gjentager det, — hvad Du siger, er baade godt og rigtigt, kun vilde det

gjøre den dobbelte Virkning, hvis Du vilde stige n e d af Kothurnen og fremsætte det ganske jevnt og ligetil. — Men lad os nu ikke tale mere om dette. Jeg ser, Du bliver mere og mere vred paa mig“.

„Du tager aldeles feil. Ingen kan være i en mere rolig Stemning end jeg“.

Han talte langsomt og dæmpet, men en næsten umærkelig Skjælven omkring den smukt formede Mund modsagde denne Erklæring. Den yngre Broder sendte ham et ærgerligt Blik, som imidlertid snart fik en Tilsætning af varm Hengivenhed. Han lagde sin Arm om Haralds Hals og trak den halvt modstræbende, unge Mand med sig hen til Vinduet.

„Se ud, Gutten min“, ubbrød Gunnar livligt, „se ud, saa vil Du forstaa mig bedre, end om jeg talte for Dig i Timevis. — — H u n præker Moral for os fra Morgen til Aften, og dog hører Du næsten aldrig et strengt eller irettesættende Ord fra hendes Læber. Hendes hele Liv er præget med Mildhedens og Kvindelighedens Magt, og d e r v e d drager hun seirende ind i alles Hjerter“.

„Du har Ret, Gunnar“, svarede Harald, idet et Smil gled hen over de regelmæssige. næsten meislede Træk og gav dem forøget Skjønhed. „Kom og lad os gaa ud til vor Moder“.

Al Misstemning var forsvundet af deres Sind, og de ungdommelige Ansigter tolkede kun Kjærlighed og

glad Freidighed, da de med Armene slyngede om hinandens Skuldre ilede henimod en gammel Dame, der langsomt nærmede sig Huset.

Det snehvide Haar, som var strøget glat hen under den brede, sorte Knipling, der halvt dækkede det, vidnede om, at de forløbne tyve Aar ikke var gledne sporløst hen over den endnu slanke Skikkelse siden hin Aften, da Ingeborg Burns stod skjult bag Verandaens Vinløv, for endnu en Gang at opfange et Glimt af det Ansigt, som saa ofte havde havt et Smil og et venligt Blik tilovers for hende. Ogsaa Øiet havde tabt sin klare Glans og faaet dette eiendommelige Udtryk, der modnes gjennem Bøn og Taarer. Maaske havde det for første Gang banet sig Vei til de smukke, sjælfulde Øine, da den unge Hustru knælede ved sit første Barns Lig; maaske havde det fæstet Bolig der, da Fru Falk for lidt over et Aar siden saa den sidstfødte, en elskelig, sextenaars Pige, blive sænket i Graven. Vist er det ialfald, at, om man end ofte saa et lyst Smil paa hendes Læber, saa tabte dog Blikket aldrig det dybe Vemod, som talte om en Glæde, der ikke var af denne Verden, — en Skjønhed, som skulde være evig og uforkrænkelig.

„Du har været ude i din sædvanlige Egenskab som „den gode Fe“, der bringer milde Gaver, det kan jeg se paa Dig“, sagde Gunnar og tog den store, tomme Kurv, Fru Falk bar paa Armen, fra hende.

„Du ser træt ud, Mor. Kom, — tag min Arm, saa vil vi gaa hen til din Yndlingsplads ved Fjeldvandet derhenne. Der kan jeg have dig for mig selv alene og endnu en Gang udtale for Dig denne sælsomme Blanding af Glæde og Sorg, som griber mig, hver Gang jeg tænker paa, at jeg i Morgen skal forlade mit Hjem med alle dets dyrebare Barndoms- og Ungdomsminder, — forlade Fader, Broder og Dig, min egen, kjære Moder"!

„Gunnar, — min snille, kjærlige Gut! — — Aa hvor tomt, hvor tomt det vil blive efter Dig"!

„Se saa, nu har jeg faaet Dig til at græde. — — Ja, er det nu ikke sandt, som Harald siger, at jeg er en forfærdelig Egoist og kun tænker paa mig selv ved enhver Anledning"?

„Nei, nei, Harald misforstaar Dig, naar han siger det," udbrød Fru Falk ivrigt; „men Harald er saa retsindig, saa ubøieligt streng mod sig selv, at han netop derved forledes til undertiden at fælde en altfor streng Dom over andre; men han mener det altid saa vel, det er jeg ganske vis paa".

„Mor, — — denne sidste Aften vil jeg gjøre Dig et Spørgsmaal, som mangen Gang har svævet mig paa Læberne, men din uforanderlige Kjærlighed har bundet min Tunge, og jeg har skammet mig ved at udtale det. — — — Er Harald dit kjæreste Barn? Holder Du mere af ham end af mig? Naar jeg nu

drager bort fra mit Fødeland, og han bliver her hos eder, og Du ser ham Dag efter Dag, saa trofast og nidkjær i Opfyldelsen af alt, hvad han anser for Pligt, vil han da ikke lidt efter lidt komme til at indtage en saa stor Plads i dit Hjerte, at der ikke bliver noget Rum igjen for mig? — — Du smiler, Mor. Er mit Spørgsmaal saa forfængeligt, at det ikke engang er værdt en Alvorstanke"?

„Maa jeg ikke smile, naar jeg hører, at mit store Barn paa treogtyve Aar endnu har saa liden Erfaring, at han mener, en Moders Hjerte ikke har Rum for en Fylde af Kjærlighed til enhver af dem, som har kaldt den Følelse tillive hos hende, der af alle menneskelige Lidenskaber mest bærer Vidnesbyrd om sit guddommelige Udspring. — Men hvis Moderhjertet undertiden føler sig stærkere hendraget til et Barn end til et andet, da er det uden Tvivl netop det, som for Øieblikket synes at stille stærkest Krav til hendes Omsorg, Hjælp eller Pleie, og tro mig, Gunnar, — den bortdragende tager altid en stor Del af Moderhjertet med sig. — Med dyb Bekymring tænker jeg paa, at Du, der er saa ung, livsglad og modtagelig for Indtryk, snart skal staa omgivet af alle Livets Fristelser; men jeg lægger din Fremtid i Guds Haand, og hvis Du ikke slipper ham, da vil han altid være Dig nær, naar din Fod snubler, og dit Øie blændes af de gjøglende Syner, som ogsaa paa Dig vil øve sin

Magt; — — — og din Moders Bønner vil ledsage Dig, hvor Du end er, saa Du aldrig bliver alene i det fremmede Land“.

„Og Du vil skrive til mig, Mor, — ofte, ofte“!

„Du ved, jeg vil gjøre det, Gunnar. — — Og husk, at den Levevei, Du har valgt, snart vil lægge Beslag paa din Tid og dine Tanker; — husk paa de store Forhaabninger, som anerkjendte Kunstnere knytter til din Fremtid, Forhaabninger, der blot kan opfyldes ved Udholdenhed og Arbeide, — og husk, at denne Kunstreise har været Maalet for dine Ønsker, lige siden det gik op for Dig, at Malerkunsten er dit egentlige Kald“.

„O ja, jeg vil ikke glemme det. — Det staar for mig som et stort og dyrebart Kald, at indvie mit Liv til Kunstens Dyrkelse, og hvis jeg turde haabe en Gang at blive blandt dem, hvis Navne lyder fra alles Læber med Ros og Berømmelse, — o, Mor, da vilde ingen Forsagelse være mig for tung“.

„Der ligger en Tryghed for mig i, at Du bruger dette Ord, Gunnar; thi vær vis paa, at ingen Kunstner, hvad enten hans Kald ligger i den ene eller den anden Retning, naar frem til sand Storhed uden gjennem Forsagelse. Gid Ordet maa give Gjenlyd i dit Hjerte, naar Fristelsens Stund kommer for Dig som for enhver af os. Gid det maa minde Dig om, at en Kunstners Liv maa bære Præg af et rent og ydmygt

Sind, hvis den guddommelige Gnist i ham skal faa Kraft til at voxe sig stor og stærk“.

„Tak, Mor; — hvor godt Du forstaar at bringe mit Sind i Ligevægt igjen. Jeg vil gjemme dine Ord i min Erindring, og naar jeg undertiden føler mig ensom i den ukjendte Menneskevrimmel, vil jeg tage dem frem og drysse dem paa min Længsel som kvægende Dugdraaber fra et bedre Himmelstrøg“.

„Men med en saadan Fremtid for Øie tør vi ikke fortabe os i Afskedens Smerte. Lad os heller tænke paa Gjensynets Glæde, naar Du kommer hjem, om end kun for et kort, flygtigt Besøg. — — Jeg er bange for, det er mig, der er den mest egoistiske af os to, Gunnar, naar jeg ikke kan beherske mig bedre; men da Du nyligt traf mig, kom jeg ikke fra mine fattige, som Du mente. Jeg havde været paa Kirkegaarden og smykket vore kjæres Grave med Blomster, og saa fløi Tanken over Hav og Land og hen til den fjerne Grav, hvor min Pleiebroder og din Navne, Gunnar Strøm, hviler. Ogsaa han begyndte sin Kunstnerbane med ligesaa lyse, freidige Forhaabninger som Du nu, og da han troede at staa ved Maalet for sin ærgjerrige Higen, kaldte Gud ham bort, og han døde i Erkjendelse af, at Fuldbyrdelsen af hans Haab og Længsel kun var at finde hinsides“.

Hun lænede Hovedet mod Sønnens Skulder, og medens den spændte Følelse, der bragte hendes

Ansigtstræk til at sitre, lidt efter lidt mildnedes, hvilede Gunnars Øine paa hende med Udtrykket af en Kjærlighed, som hun endnu aldrig havde delt med nogen Kvinde.

„Se saa, nu er jeg mig selv igjen“, sagde hun endelig efter en lang Taushed. „Nu vil vi gaa hen til Far og Harald. Jeg er vis paa, de har savnet os“.

Den Vellugt, som en fin Cigar kan udbrede i det fri, blandede sig med Duften af blomstrende Jasminer og Syrener og ledede deres Skridt henimod et Hjørne af Haven, hvor nogle gamle Kastanietræer bredte sine mægtige, blomstersmykkede Grene og fremkaldte dæmrende Skygge i den lyse Sommeraften.

„Jeg gad vide, hvor min strenge Herres Tanker har forvildet sig hen, siden han ikke engang mærker vor Nærværelse“, sagde Fru Falk smilende, idet hun tog Plads ved Siden af sin Mand og ubarmhjertigt purrede op i hans graasprængte Haar, som endnu havde bevaret Ungdommens Fylde.

„Jeg sad og grundede paa, hvoraf det kan komme, at Du aldrig kan lade min Frisur være i Fred“, svarede Falk lakonisk.

„„Den første Tanke, Loke havde, det var en Løgn, og den han lagde i Mandens Skikkelse og —““, begyndte Fru Falk.

„Nei, stop, falskt citeret, min kjære Aagot“! afbrød

han hende. „Tegnér vilde vende sig i sin Grav, hvis han hørte denne dristige Fordreielse af, hvad han vistnok ansaa for et ubestrideligt Faktum. — — Imidlertid vil jeg af Hensyn til, at Nysgjerrighed, som bekjendt, er alle Evadøtres Skjødesynd, meddele Dig, at mine foregaaende Betragtninger dreiede sig om, hvor vidt der skulde kunne findes nogen Lighed mellem mig og den Kat, som i Fabelen blev forvandlet til en Pige. Saa længe hun befandt sig i menneskeligt Selskab, sad hun nok saa pent og anstændigt tilbords, men da hun saa en Mus fare hen under Bordet, glemte hun rent sine fine Manerer og styrtede efter den med katteagtig Raahed. — — Du forstaar mig ikke? — Nu, Gunnar forstaar mig, det kan jeg se paa hans ondskabsfulde Pliren med Øinene; men det kommer af, at han ikke er fri for at ligne sin Fader i det Stykke. — Ser Du, min kjære, — uden at rose mig selv, tør jeg vel sige, at jeg, under Indflydelsen af en vis Dames stemningsfulde Paavirkning, ikke er ganske blottet for Elskværdighed"?

„Indrømmet med adskillige Forbehold og Undtagelser".

„Nu vel, — men naar jeg, efterat Dagens Arbeide er endt, sidder her i gemytlig Ro og nyder min Cigar i Forventning om, at Du snart vil komme, og jeg saa ser — — lad os f. Ex. sige Frøken Sands forbindtligt smilende Ansigt dukke frem mellem Træerne, medens et lidet, forsigtigt „Hm, Hm," paa en Gang

synes at varsle om og indeholde en Undskyldning for hendes Komme, da føler ogsaa jeg dyriske Tilbøieligheder vaagne i mit Bryst, og en uimodstaaelig Lyst til at bide og kradse giver sig Luft i alle de Spydigheder, som mit irritable Sind for Øieblikket har til sin Raadighed".

„O ja, jeg kjender det nok. Det er ganske overflødigt at beskrive det. — Det er den gamle Harald fra vort Ægteskabs første Tid, der kommer frem ved saadanne Anledninger, og han er virkelig alt andet end elskværdig".

„Indrømmet uden nogetsomhelst Forbehold eller Undtagelser; kun vil jeg i al Beskedenhed tillade mig den Bemærkning, at jeg mere end en Gang har seet Gjenskinnet af mine Følelser i et Par Øine, som aldrig kan tale andet end Sandhed, om end Munden har de sædvanlige Høflighedsfraser paa rede Haand".

„Ja, Harald, jeg vil ikke negte det: Frøken Sand er ikke af mine Folk; men maaske bedømmer jeg hende ikke ganske upartisk, fordi jeg undertiden har tænkt, — — jeg har troet — —".

„Hvad i al Verden er det, Du har tænkt og troet, som kan bringe Dig til at rødme og stamme saaledes"?

„Jeg ved, hvad Mor mener", udbrød Gunnar, der hidindtil kun havde deltaget i Samtalen med en meget udtryksfuld Mimik, „og jeg har sagt det til Harald, men han blev lynende gal og holdt en lang Tale for

mig om „Dømmesygens Følger“, og naturligvis var hvert eneste Ord myntet paa mig“.

„Jeg protesterer paa Haralds Vegne mod, at han nogensinde skulde kunne blive „lynende gal““, sagde Fru Falk leende. „Han har ikke alene arvet sin Faders Navn og Skjønhed, men ogsaa hans rolige gentlemansmæssige Optræden“.

„Og han sagde“, fortsatte Gunnar, idet han for en Gangs Skyld ignorerede Moderens Bemærkning, „at Helene Sand er en ædel, ung Kvinde, der lever for Opfyldelseu af sine Pligter, — at jeg ikke kan opfatte denne Blanding af den modne Kvindes Klogskab og Barnets tillidsfulde Enfold, som er Hovedtrækket i hendes Karakter o. s. v.“

„Men hvad er dette? Hvad taler I om“? spurgte Falk med pludseligt Alvor. „I tror dog vel ikke, at han har gaaet hen og forelsket sig i dette — — ubehagelige Fruentimmer“?

„Nei, nei, tænk for alting ikke paa Muligheden af noget saadant“, svarede Fru Falk med en Iver, hvorunder der maaske skjulte sig en ufrivillig Ængstelse. „Hvis jeg troede det, da havde jeg for længe siden talt derom til Dig, men Tingen er — — — ja, det er baade pinligt og modbydeligt for mig at ytre en saadan Formodning, — men jeg gjør hende neppe Uret, naar jeg siger, at hendes afhængige Stilling som Fru Hørbys Selskabsdame har havt en uheldig Indflydelse paa

hendes Karakter, gjort hende bitter og utilfreds og lidt efter lidt udviklet hende til et af disse kvindelige Rovdyr, der stedse er paa Udkig efter, hvad man kalder „et godt Parti“, og da nu vor Harald uheldigvis kan henregnes under denne Kategori, frygter jeg for, at hun betragter ham som — —“.

„Som sit lovlige Bytte! — Ja, jeg forstaar Dig fuldstændigt. Kom og lad os opsøge dem jo før, jo heller“.

„Opsøge dem? Er hun da her nu“?

„Ja vist, ja vist! — Det er jo netop det, der har fremkaldt mine filosofiske Betragtninger, at jeg har været Tilhører i en stiv, halv Time, medens hun og Harald har diskuteret Planen til den nye Eftermiddagsskole“.

„Ja, der har vi det, Far. Hun hykler Interesse for alt muligt, naar hun hører, at Harald vil sætte det i Gang eller virke derfor“.

„Hykleri er et stærkt Udtryk, min Gut. Lad os antage, at hun forcerer sin Interesse, naar Harald deler den med hende“.

„Aa, jeg er ganske vis paa, at hendes Interesse er fremhyklet; thi jeg har seet hende gabe frygteligt, naar han vender hende Ryggen“.

„Det er god Logik, Gunnar. Jeg siger endnu en Gang: Kom og lad os opsøge dem jo før, jo heller“.

Imidlertid sad Gjenstanden for disse Bemærkninger

inde i Dagligstuen og lyttede med tilsyneladende spændt Opmærksomhed til de Ord, som faldt fra den unge Prests Læber. Undertiden sænkede de kloge, graabrune Øine sig for at følge hans Pegefingers Bevægelser, naar den gled hen over den Timetabel, som laa udbredt foran dem, og de spidse Træk fik da et eiendommeligt, lurende Udtryk, der passede godt til de tynde, lidt pressede Læber; men hver Gang Blikket hævede sig, tolkede det blot en ærbødig Beundring, som paa Grund af det uvante ved Situationen maaske ikke var ganske spildt paa den unge Mand.

„De ser saaledes, at vi, takket være Deres og min Moders Imødekommenhed, har alle Timer besatte med Undtagelse af denne ene fra sex til syv“, sagde han. „Jeg antager, at Eleverne da er trætte og lidet oplagte til anstrengende Arbeide, og jeg har derfor tænkt, at de i denne sidste Time kunde beskjæftiges med et let Haandarbeide, medens man samtidigt forelæste dem noget af belærende og underholdende Indhold. Det gjælder kun at finde en Forelæser“.

„Ja, jeg ved ikke, — — jeg læser saa daarligt høit, men — — hm, hm, — hvis jeg turde haabe, at De vilde veilede mig med Valget af Bøger, — thi jeg vover aldeles ikke at paatage mig Ansvaret dermed, — da vilde jeg mere end gjerne tilbyde min Hjælp“.

„De er altfor god, Frøken Sand. Jeg er bange

for, dette vil være at misbruge Deres opofrende Venlighed“.

„O, jeg beder Dem, tal ikke om Opofrelse, — — De, der med den mest storartede Uegennyttighed ofrer Deres Tid og Deres Penge paa dette og saa mange andre — — hm, hm, almennyttige Foretagender. — — Desuden — De kjender Fru Hørby, De kjender det Liv, jeg fører hos hende, og da vil De ogsaa kunne forstaa, hvorledes Bevidstheden om, at De tillader mig at arbeide i Fællesskab med Dem, bliver den løftende Tanke, som opretholder mig under al den Miskjendelse og Ukjærlighed, jeg dagligt er udsat for“.

„I Sandhed, — De overvurderer i høi Grad mine ringe Bestræbelser, Frøken Sand. Hvis ikke Far ved enhver Anledning var beredt til at hjælpe mig med sine Penge, vilde jeg, menneskeligt talt, ikke kunne udrette meget. — Men vilde det ikke — De vil tilgive, at min Interesse for Dem forleder mig til at give Dem et Raad, — vilde det ikke være bedre, om De opgav Deres Plads hos Fru Hørby. Det kan neppe være vanskeligt for Dem at finde en Beskjæftigelse, hvor man skatter Dem efter Fortjeneste. — — Mor har mange Bekjendtskaber i Kristiania, og jeg er vis paa, hun vilde med Glæde være Dem behjælpelig, hvis hun kunde bidrage til at skaffe Dem en behageligere Livsstilling“.

„O nei“, udbrød hun med en Angst, som vistnok

ikke var ganske paatagen, „sig ikke det! Jeg kan ikke forlade Fru Hørby. — Da hun for et Par Aar siden kjøbte en Landeiendom her, var jeg nyligt kommet til hende, og jeg gruede ubeskriveligt for at flytte hen til, hvad jeg i ungdommelig Tankeløshed kaldte en Afkrog paa Landet; men siden den Tid har jeg faaet et nyt Syn paa Livet. Jeg ved nu, at der gives høiere Interesser, som gjælder mere end nogle usle Hensyn til jordisk Lykke og Velvære, og det er Dem, Hr. Pastor, Deres Liv og Deres Lære — — hm, hm, der kommer Deres kjære Forældre. — Godaften, gode Fru Falk! Hvordan staar det til? — — Vil De ikke ikke sætte Dem her i Lænestolen? — Det trækker maaske? Skal jeg lukke Vinduet“?

„Tak, jeg foretrækker at sidde her paa min vante Plads, og Vinduet maa helst blive staaende oppe“.

„Hm, hm, — — jeg har taget mig den Frihed at komme herhen for at tale lidt med Dem i Anledning af den Friskole, som Pastoren agter at oprette for dem, der ønsker en videre Uddannelse, end Almuskolen kan byde. Jeg vilde saa gjerne høre Dem sige, at De virkelig er saa god at tillade, at jeg arbeider sammen med Dem og — — og Deres Søn“.

„Jeg har aldeles ikke tilladt noget i saa Henseende, Frøken Sand, men det falder af sig selv, at vi modtager Deres Bistand med Taknemlighed“.

„Tak, gode Fru Falk! Jeg er Dem saa forbunden! De kan vist neppe tænke Dem, hvilken Tilfredsstillelse det er for mig at vide, at ogsaa jeg skal bidrage min ringe, aandelige Skjærv til dette almennyttige Foretagendes Fremme“.

„Gunnar, synes Du ikke, Du hører en Mus pusle derhenne i Krogen? — — Ikke? — Nu, lad os ialfald gaa udenfor og røge en Cigar. Jeg føler mig ikke et Øieblik sikker for, at Dyret vil bryde frem“.

„Jeg tænker, vi vil alle gaa ud i Haven“, sagde Fru Falk med mere Bestemthed, end en saa ubetydelig Beslutning egentlig syntes at kræve. „Det er saa frisk og deiligt derude, og det er den første Aften vi har rigtig Sommervarme.“

„Men vil De ikke først kaste et Blik paa vor Timetabel, Fru Falk? — Ja, dette er bare et forløbigt Udkast, som venter paa Deres Billigelse“.

„Det ser ud til, at De og min Søn allerede har bragt det i den ønskeligste Orden, og det er mig kjært; thi jeg maa tilstaa, jeg finder, at jeg kan anvende min Tid bedre den sidste Aften, vi har vor kjære Gunnar her hjemme“.

„O ja, ganske vist! Jeg beder tusinde Gange om Tilgivelse for min Ubetænksomhed. Jeg troede blot, at — — hm, hm, at vore Pligter altid burde gaa forud for alt andet“.

„De har fuldkommen Ret, Frøken Sand, men jeg

er ganske vis paa, at en Moders Pligter overfor hendes Mand og hendes Børn altid bør indtage den første Plads".

En dyb Taushed fulgte paa denne sidste Bemærkning. Frøken Sands Øine hvilede uafbrudt paa Gulvet, men fandt dog Leilighed til at sende et Sideblik hen til Harald, der saa forstemt ud. Husets Herre, som allerede befandt sig ved den aabne Dør, vendte pludseligt om, gik hen til Pianofortet og begyndte til alles Overraskelse at synge sin gamle Yndlingssang, „Kvindens Lov".

„Bravo, Far"! raabte Gunnar, da den sidste Tone var forstummet. „Du synger med en ung Mands Kraft og Foredrag. Mor er ogsaa aldeles henrykt og har maattet tage Lommetørklædet frem".

„Der maatte et overordentligt Middel til for at fordrive Musene, min Gut", svarede Falk tørt. „Jeg forsikrer Dig, jeg saa dem myldre frem i Flokke".

„O, — men De spøger, Hr Falk. Det er ganske bestemt Deres Spøg", sagde Frøken Sand og saa fra den ene til den anden med en uvis Mine.

„De skal ikke være altfor sikker paa det, min bedste Frøken; men lad os haabe, at disse uhyggelige Smaadyr vil vise sig mindre paatrængende i det fri".

Den øvrige Del af Aftenen sneg sig hen under mislykkede Bestræbelser for at bringe en nogenlunde belivet Samtale i Gang, og endogsaa Harald følte det

som en Lettelse, da Frøken Sand brød op og under hans Ledsagelse begav sig paa Hjemveien.

Det lod næsten til, at der maatte være indtruffet noget, som paa en eller anden Maade havde bragt hende ud af hendes tillærte Forsigtighed; thi de sædvanlige, beundrende Udtalelser om hans „kjære Forældre“ havde denne Gang antaget en Form, der var en Mellemting af overdreven Ros og undskyldende Dadel, men de Udtryk, hun brugte, var saa vage og ubestemte, at han forgjæves søgte efter et Udgangspunkt, hvorfra han kunde tilbagevise disse Hentydninger til Smaafeil og Svagheder, som han aldrig før havde bemærket; men da han endelig befandt sig paa sit Værelse og med samvittighedsfuld Nøiagtighed gjennemgik Dagens vexlende Indtryk, kunde han ikke skjule for sig selv, at der — idetmindste i Faderens Karakter — maaske kunde være enkelte Træk, som han burde forsøge at indvirke paa og lede i en anden Retning.

„Det var vistnok noget ubetænksomt af Frøken Sand at komme med disse ukaldte Bemærkninger“, mumlede han, „men man maa tage i Betragtning, at Far — — ja, og tildels ogsaa Mor — — og især Gunnar havde været meget uvenlige mod hende i Aften, og hun er en forstandig Pige med skarp Dømmekraft og levende Interesse for alt godt, og — — det er ganske mærkeligt, hvor klart hun har opfattet mig“.

Nogle Uger var forløbne, hvoraf de første fjorten

Dage havde bragt to lange Breve fra Gunnar, der syntes mere opfyldt af Længsel efter Hjemmet end af det nye, han saa og oplevede.

„Jeg er i Bevægelse fra Morgen til Aften“, skrev han, „og lader „Baedeker“ raade over min Person og mine Tanker i en Grad, der næsten gjør mig til et Automat, og maaske maa jeg heri søge Grunden til, at jeg endnu ikke har modtaget et eneste rigtigt levende og selvstændigt Indtryk, naar jeg undtager de — — jeg kan vel sige uforglemmelige Timer, som jeg tilbragte i Thorvaldsens Museum. Imidlertid frygter jeg for, at jeg heller ikke der var naaet frem til den passende, reglementerede „Løftelse“; thi da min Reisefælle, Hans Møller, søgte Sympathi hos mig for sin høitflyvende Begeistring, var de første — og eneste — Ord, som undslap mine Læber, disse: „Kan Du ikke gaa din Vei og lade mig være i Ro“?

Ja, Mor, — dette lignede nu sletikke mit sædvanlige Jeg, men jeg følte i Øieblikket en uimodstaaelig Trang til at være alene, saa jeg ret kunde bøie mig i Støvet og fortabe mig i min Intethed overfor en saadan Storhed, og jeg nød først tilfulde denne Stemnings ubeskrivelige Hengivelse, da jeg fandt et menneskeomt Rum, hvor jeg stod taus og hensunken i Beundring over den mægtige Aand, der som en ny Pygmalion har belivet den døde Sten og med Geniets Tryllestav skabt Guder og Mennesker. Men, da jeg atter

befandt mig blandt den summende Vrimmel i de larmopfyldte Gader, var det, somom jeg havde hendrømt de sidste Timer i en skjøn, men alvorsfuld Fantasiverden, hvis rige Minder lod det nærværende synes smaat og ubetydeligt.

Vi — d. v. s. Møller, jeg og et Par danske Herrer, som Tilfældet havde ført os sammen med, — endte vor Dag med en lystig Aften i Tivoli; men de imponerende Marmorskikkelser stod endnu for mit indre Blik, blandede sig sælsomt med de brogede Lamper og de flagrende Valsemelodier og gav det hele et Præg af vammel Kjedsommelighed i mine Øine.

Møller erklærede gjentagende, at jeg var mere end almindeligt ubehagelig og umedgjørlig, men da han flere Gange før og senere har fremholdt den samme Paastand, antager jeg, at hans Udsagn ved saadanne Anledninger er uden al Betydning.

„Ved at granske mit eget Indre“ — NB. Spørg Broder Harald, hvem jeg her citerer. — er jeg imidlertid kommet til det Resultat, at jeg lider af det ingenlunde tidsmæssige Onde: Hjemve! Jeg længter efter mit Land og dets underdeilige Natur, — efter Sproget, der i al sin Fattigdom har en god Klang i mine Øren, — efter min skovklædte Dal med de høie, blaanende Fjelde i den fjerne Baggrund; men fremfor alt længter jeg efter det Hjem, hvor min Vugge stod, hvor alle mine kjære lever, hvor Du, min elskede Moder, sysler

saa stille og mildt som en idealiseret Legemliggjørelse af de Ord, hvormed en af vore Digtere priser Hjemmets Velsignelser, naar han siger:

„Hjem er et fagert Ord,
Derinde Freden bor,
Og der er Væxt.
Den fik jo leve bedst,
Den fik jo virke mest,
Som skjænked Toner flest
Til Hjemmets Text“.

Siden iforgaars befinder vi os i den rige, gamle Fristad, Hamburg, men vent ikke, at jeg skal fortælle Dig noget om denne grundprosaiske By, hvor Realismen træder En imøde i sin krasseste, mest uskjønne Skikkelse. Forgjæves søger man at undgaa dens dæmpende Indflydelse; den sniger sig ind paa os og følger os overalt, under Dagens Tummel, og naar vi om Aftenen glider hen over Alsterens sortblaa Vande, hvor Gasblussene paa Strandbredden speiler sig i den blanke Flade, medens en travl Sværm af Smaadampere iler hen i alle Retninger og lader den gjennemtrængende Lyd af Damppiben blande sig med de summende Menneskestemmer og med Musikens Toner fra den Alster-Pavillon, hvor man netop farer forbi. Det er Ydersiden af dette, der tager sig ud, men — — lad os ikke dvæle ved Detaillerne.

Maaske er jeg ikke saa modtagelig i denne Tid, som jeg kunde og burde være, fordi jeg i Grunden gaar

og ærgrer mig over de mange Ophold underveis. Jeg higer ubeskriveligt efter at naa München og begynde et alvorligt Studium under den Malerkunstens Heros, til hvem jeg er saa lykkelig at være anbefalet af et Par af vore fremragende Kunstnere; men da Møller erklærer, at han vil tage alt med og heller undvære mit behagelige Selskab end gaa Glip af nogle Dages Ophold i Dresden, faar jeg vel som god Kammerat indtil videre indordne mig under hans despotiske Herredømme, dog haaber jeg sikkert; at det næste Brev, I modtager fra mig, vil blive afsendt fra München". — — —

Atter og atter blev dette Brev gjennemlæst i de tre lange Uger, som nu gik hen i forgjæves Venten paa at høre fra Gunnar, og hvis Fru Falk ikke mere udtalte de hyppigt gjentagne Spørgsmaal: „Kan Du begribe, hvorfor han ikke skriver? — Tror Du, at min stakkels Gut er syg"? da var det, fordi hun ofte saa Gjenskinnet af sin egen Bekymring afspeile sig i endnu høiere Grad i sin Mands Ansigt.

Harald tog Sagen mere koldblodigt og var nærmest stemt for at finde Forældrenes Ængstelse noget overdreven. Desuden medførte hans prestelige Virksomhed mangehaande Gjøremaal, der i høi Grad lagde Beslag paa hans Tid og Tanker, og det var, ligesom hans Aand manglede Villie eller Elasticitet til at optage, hvad der laa udenfor dette begrænsede Omraade.

„Hvis man alvorligt søger at virke for sine Med-

menneskers Vel, da faar man ikke Tid til at tænke paa sig selv og de smaa Ting, som vi er saa tilbøielige til at anse for særdeles vigtige Gjenstande, fordi de angaar vort eget Jeg", sagde han med ubevidst Overlegenhed, da han nogle Gange havde hørt Forældrene tabe sig i Gisninger over, hvad der kunde være Aarsag i Gunnars pludselige Taushed. „Vi er desværre alle fødte Egoister, og deri, tænker jeg, vi kan finde Udgangspunktet for de fleste af vore Sorger".

„Din Paastand er mere sand end den er ny og original, min kjære Harald", bemærkede Falk roligt. „Imidlertid vil jeg for din egen Skyld ønske, at Du aldrig maa blive af dem, som anser Familiekjærlighed for en af Egoismens Udvæxter. — — Jeg har læst om asketiske Munke, der for at gjøre Bod tilbragte de strengeste Vinternætter i et Kar med koldt Vand, hvor de med ubønhørlig Selvdisciplin lod sig fryse fast; men man kan ogsaa komme til at fryse fast i et Kar af selvvalgte Pligter, og Isen kan optaarne sig til en Mur, saa man ikke mere ser de Gjenstande, som ligger lige for Ens Fod".

„Det vilde smerte mig, hvis Du fandt dette anvendeligt paa mig, Far", sagde Harald, idet en dyb Rødme lagde sig over hans Ansigt.

„Ikke endnu, min Gut, ikke endnu; men jeg kan ikke negte, at jeg undertiden finder Dig ifærd med at

fylde Karret, og den Haandlanger, Du benytter, huer mig aldeles ikke“.

„Far, — jeg forstaar Dig sandelig ikke“.

„Nu, det glæder mig. Du kan ikke give mig noget kjærere Svar, hvis Du siger det i Oprigtighed; thi da er alt, som det bør være“.

„Jeg tror, Du bedrøvede Harald, mere, end Du selv ved af“, sagde Fru Falk, da den unge Mand kort efter forlod Værelset med et mismodigt Udtryk i de tankefulde Øine. „Din Opfatning af hans nuværende Stemning er vistnok ikke uberettiget, men jeg tænker, det hele lader sig forklare i de Ord: Han er endnu saa ung. Han vil det rette, det er jeg vis paa, men han har endnu ikke lært, hvad det vil sige, „at bære Frugt i Taalmodighed““.

En Time senere kom Harald tilbage med et glædestraalende Ansigt. „Se her, Mor“, raabte han, „her bringer jeg det længe ventede Brev, og — — Fars Ord passer ialfald ikke helt ud paa mig; thi jeg er glad, — hjerteligt glad, fordi det endelig har behaget min kjære Broder at lade høre fra sig. Han har ogsaa skrevet et Par Linier til mig, men ser Du denne omfangsrige Pakke? — Den er til „Fru Aagot Falk““.

„O, Tak, Tak, min egen Harald! — Gaa nu og hent Far, saa vil vi i Fælleskab læse, hvad min forfløine Gut skriver“.

Med glad Hast lod hun Øinene glide hen over det

tæt beskrevne Blad, men hun havde endnu ikke læst den første Side til Ende, da et overrasket Udraab undslap hendes Læber. Hun saa op med et Blik, som syntes at indeholde en Bøn om Befrielse fra en eller anden pludselig Angst, og saa bøiede hun sig atter over Brevet og fortsatte Læsningen med skjælvende Iver.

„Naa, endelig, endelig", raabte Falk fornøiet, da han et Kvarter senere skyndte sig ind ind til hende. „Jeg er bleven opholdt af Ole Hauan, der plagede mig med en lang Beskrivelse over sin Kones Gigt. Jeg maa tilstaa, jeg stod som paa Gløder, medens Harald hørte paa ham med den mest mønsterværdige Taalmodighed og strax var færdig til at følge med, da Ole sagde, at den syge „havde stundet paa at faa tale med Presten". — — Men Brevet, Brevet! Hvad skriver vor store Kunstner? — — O, Aagot, hvad er det? Er der tilstødt vort Barn nogen Ulykke"?

„Nei, nei, Gud være takket, alt er vel! Ængst Dig ikke, kjære Ven! — Men — — o, min Husbond, bær over med mig, bær over med disse egenkjærlige Taarer; tag mig tæt ind til dit Hjerte og sig, at Du har mig kjær som i vort Ægteskabs første Tid; sig, at alene Døden kan have Magt til at adskille os, at intet kan stille sig mellem os og frastjæle mig et Atom af den Kjærlighed, Du en Gang har skjænket mig".

„Aagot, min dyrebare Hustru, der gives ingen

Magt i Livet, som kan stille sig mellem to Ægtefæller, der elsker hinanden saa ærligt og trofast som vi".

„Men med Børnene er det anderledes, — ikke sandt, Harald? — — Det maa være saa, jeg ved det; men jeg vidste ikke, at det vilde gjøre saa ondt, naar det kom. Jeg havde tænkt mig det — næsten som en Glæde. — — — Harald, — en fremmed Magt har stillet sig mellem mit Barn og mig; han hviler ikke mere op til Moderhjertet som i de svundne Dage. — Jeg burde glæde mig over mit Barns Glæde, men jeg kan det ikke, — ikke endnu; thi jeg ved jo, at jeg kan aldrig mere blive det for ham, som jeg har været."

*

* *

Blandt de Breve, Fru Falk opbevarer og undertiden tager frem til Gjennemlæsning, naar hun i en ensom Stund vil gjenkalde sig de Begivenheder, som derved atter faar nyt Liv i hendes Erindring, er der ogsaa en liden Pakke med Paaskrift: „Breve fra Gunnar under hans første Ophold i Udlandet".

Et Blik paa de lidt forkrøllede Ark viser, at de ofte har været udfoldede, og nogle matte Pletter hist og her aflægger et forræderak Vidnesbyrd om, at de Øine, som har hvilet paa de flygtigt henkastede Linier, stundom har skimtet dem gjennem et Taare-

dække; men Brevene er ordnede med øm Omhu, og den lille, sirlige Sløife paa det blaa Silkebaand, hvormed de er sammenbundne, synes ogsaa at bære sit Vidnesbyrd frem og fortælle, at kjærlige Hænder har syslet med dem.

Ogsaa vi vil nu med let Haand løse Sløifen og lade nogle enkelte af disse Blade bringe os Budskab fra den bortdragne.

München d. 23—7—7*.

„Igaar — ja, min kjære og kjærlige Moder, først igaar ankom jeg hertil, — til det Sted, der saa længe har staaet for mig som min utaalmodigt higende Længsels Maal, og dog — — har jeg Dag efter Dag dvælet i Dresden og vilde rimeligvis endnu ikke have formaaet at rive mig løs, hvis ikke — —.

Nei, det kan ikke nytte at stanse. Lad mig ligesaa godt springe som krybe i det. — — Jeg har oplevet en stor, epokegjørende Begivenhed, der har gjort de sidste Uger til mit Livs skjønneste Dage og lært mig at skue ind i Fremtiden med nye, hidtil neppe anede Forhaabninger. Men hvorledes skal jeg finde Ord for at anskueliggjøre Dig, hvad der er hændt? Ja, hvor findes vel de Ord, som kan skildre de Følelser, der gjennemtrænger mit hele Væsen og dog bliver til deilige, men uvirkelige Luftsyner, hver Gang jeg forsøger at gribe dem og give dem fast Skikkelse?

Man kan ikke gjengive de Stemninger, der skaber Sjælelivets Ebbe og Flod, saaledes, som man paa Lærredet gjengiver de vexlende Brydninger mellem Lys og Skygge, og derfor har jeg atter og atter grebet Pennen og atter og atter slængt den fra mig igjen i Erkjendelsen af det frugtesløse i mine Bestræbelser for at fremstille et tro Billede af, hvad der i disse sidste Uger har bragt mit Hjerte til at banke af Frygt og Haab, Glæde og Tvivl.

Jeg har ikke glemt, hvad jeg i Afskedsstunden lovede Dig: At jeg nu som før skulde ty til Dig med alt, hvad der tynger eller bevæger mit Sind; jeg har ikke glemt, at der i hele den vide Verden ikke findes Mage til min kjære, gamle Moder, og dog har jeg saa vanskeligt for at faa frem, hvad Du maa vide, hvis Hjertelivet mellem os skal bevare det Sandhedens og Oprigtighedens Præg, som det hidindtil aldrig har savnet.

Men, førend Du læser videre, maa Du i Stilhed give mig det Løfte, at Du blot meddeler Harald de ydre Omrids af dette Brevs Indhold; lov mig det, Mor; — Jeg vil ikke, at hans rolige, snusfornuftige Bemærkninger skal kaste Meldug over min unge Kjærlighedslykkes fremspirende Blade; jeg vil ikke, at nogen plump Haand skal grumse det Kjærlighedsvæld, hvis skjulte Kilde hidindtil kun jeg kjender, og derfor ønskede jeg helst, at endogsaa Far skulde holdes uden-

for det hele; thi han vil le af mig, ser Du, og allerede Tanken herom er mig i høi Grad pinlig. — — Men jeg ved jo, at Du deler ethvert Indtryk, enhver Tanke med ham, og derfor vil jeg stille den Anmodning til Dig, at Du ved en mundtlig Gjengivelse af, hvad jeg i Grunden kun betror Dig alene, vil bringe den kjære, gamle Skeptiker til at forstaa, at det er Alvor, som han maaske ellers vilde erklære for Nonsens. Du maa ikke lade ham læse alt, hvad jeg nu eller senere skriver om — — — ja, nu skal Du høre om hvem.

Morgenen efter min Ankomst til Dresden vaagnede jeg ved, at en paatrængende Solstraale, som, trods de nedtrukne Rullegardiner, havde banet sig Vei ind i Værelset, skinnede mig lige i Ansigtet og syntes at skamme mig ud for min Dovenskab. Møller var allerede oppe og iførd med en indbydende Frokost, og jeg skyndte mig at følge hans Exempel.

„Du gaar formodentlig strax i Malerisamlingen", sagde han, „og da jeg nu af Erfaring ved, at Du ved saadanne Extra-Anledninger ikke sætter tilbørlig Pris paa mit Følgeskab, vil jeg ligesaa godt unddrage Dig Synet af mig, indtil vi træffes ved Middagsbordet".

Med et meget oprigtigt „Tak skal Du have" greb jeg min Hat og slentrede afsted, medens jeg i Tankerne endnu en Gang gjennemgik Indholdet af dit sidste, usigeligt efterlængtede Brev, som jeg havde modtaget den foregaaende Aften og endnu bar i Brystlommen.

Det var, ligesom dine milde, kjærlige Ord dyssede min Hjemve til Ro og aabnede mit Øie og Sind for den friske Livsfylde, der her traadte mig imøde, hvorhen jeg vendte mine nyfigne Blik.

Jeg blandede mig i den bølgende Menneskevrimmel og lod den føre mig med sig, indtil jeg befandt mig ved Foden af den brede, imponerende Stentrappe, der fører op til den berømte Brühl'ske Terrasse, som med sine skyggefulde Alleer og indbydende Konditorier er en yndet Samlingsplads for de livlige Dresdenere og den Masse fremmede, der Dag efter Dag nyder den henrivende Udsigt fra dette Sted, som Jean Paul i sin begeistrede Beskrivelse deraf har kaldt „die Natur-Vesperkirche".

Jeg satte mig paa en af Bænkene, som næsten alle var optagne af en broget Blanding af alle Stænder; thi Arbeidskonen i sin simple Lærredskjole og med sin Kurv paa Armen kunde ligesaa lidt modstaa Lysten til at kaste et Blik ud over det smilende Landskab som den aristokratiske Englænderinde, der var kjendelig paa sin blaserede Reisemine og sin sikre Fremtræden.

Jeg tændte en Cigar, og medens Røgen hævede sig i luftige Spiraler, mærkede jeg, at den Ultra-Norskhed, som maaske hidtil havde behersket mig i en utilbørlig Grad, fordunstede og gav Rum for en Følelse af Velbefindende og Gaaen op i Øieblikkets Nyden.

Den travle Færden paa Floden nedenfor os, hvor Dampskibe, overfyldte med lystreisende Passagerer, ilede forbi de larmende Fragtbaade, — de mange gaaende og kjørende, der med rastløs Hast skyndte sig frem og tilbage over Broerne, som hæver sine mægtige Buer over Elben, — elegante Vogne og Omnibusser, der krydsede hverandre i alle Retninger, — alt dette frembød et fyldigt Billede af Liv, Glæde og Virksomhed; og hvis Øiet blev træt af de vexlende Scener i Nærheden, fandt det atter Hvile, naar det gled hen over den modsatte Strandbred, hvor maleriske Villaer og Smaaslotte ligger henkastede mellem yppig Løvskov og vinklædte Bjerge, som lidt efter lidt smelter sammen med de fantastiske Fjeldformationer, der danner Indgangen til det sachsiske Schweiz.

Min Cigar var udrøget, og jeg reiste mig for at gaa, da jeg fik Øie paa nogle skummende Ølseidler, som uimodstaaeligt vinkede mig hen under Café reale's luftige Vestibule, hvor flere Slags „Gefrornes“ og kjølende Læskedrikke af enhver Art lokkede de forbigaaende til at slaa sig ned.

Nogle unge Mænd — Seidlernes Indehavere — snakkede og lo med den høirøstede Ugenerthed, som Tyskerne synes at anse for Restaurationslivets nødvendige Attribut. Jeg lyttede adspredt til deres Ord, indtil en af dem med pludseligt dæmpet Stemme begyndte at smaanynne:

„Ich sah ein Mädchen steh'n,
Sie war so wunderschön;
Sie hiess — — sie hiess — —"?

Jeg fulgte Retningen af hans halvt spørgende halvt beundrende Blik og saa to Damer nærme sig og tage Plads ved et af Smaabordene.

Ja, — naar jeg siger to Damer, er det strengt taget blot en Fiktion, thi i Virkeligheden havde jeg kun Øie for den ene af dem, og Synet af hende optog mig saa aldeles, at jeg glemte alt andet. — — Mor, Du kjære, gamle Mor, — det er hende, jeg nu vil forsøge at fremstille for Dig.

Naar jeg undertiden har drømt vaagne Drømme om en ung, deilig Brud, som jeg en Gang skulde trykke til mit Bryst og kalde min, da har jeg altid tænkt, at hun maatte ligne det Billede af Dig, der som en elskelig Fremtoning af kvindelig Skjønhed og Ynde hænger hjemme over Fars Skriverbord. Du har ofte sagt, at Ligheden nu kun er en Tradition, men jeg kan ikke være enig med Dig heri, saa længe det samme Udtryk endnu er at gjenfinde i den aldrende Kvindes Træk; thi det er „das ewig weibliche", der lever i det.

Lilli — et yndigt Navn, Mor, ikke sandt? — Lilli er saa ulig dette Billede, som hun vel kan være, og dog finder jeg, at hun er det mest henrivende Ideal for kvindelig Skjønhed, som jeg nogensinde har seet, og jeg er vis paa, Du vilde være af samme Mening,

hvis Du saa disse mørkeblaa Øine, der gjemmer et Væld af Skjælmeri, som sprudler frem ved den mindste Anledning og fremtryller de elskeligste Smilehuller i Hage og Kinder, — dette gyldenbrune Haar, der kruser sig i smaa, rebelske Lokker over en Pande, hvorpaa barnlig Frimodighed og Renhed har sat sit Stempel, — disse svulmende Læber, som synes at — —; nei, Mor, jeg tør ikke engang følge min Tanke helt ud og endnu mindre bringe den paa Papiret, naar den tillader sig saadanne Udskeielser overfor saa megen Uskyld og tillidsfuld Aabenhjertighed. Jeg har — i Parenthes — aldrig kunnet begribe, hvorledes det kunde falde Romeo ind at bede Julie om et Kys, saa godt som i det samme han fik Øie paa hende, og hvis jeg havde været i hans Sted, vilde jeg foretrukket, om hun havde negtet mig det — — indtil videre.

Men lad mig vende tilbage fra denne lille Digression til vort Bekjendtskabs første Stund. — Jeg greb en Avis, forat jeg, skjult af den, ubemærket kunde hengive mig til Beskuelsen af hende, da jeg atter hørte den næsvise Laps henne ved det andet Bord reciterende gjentage det Vers, han tidligere havde sunget, og det Blik, hvormed han ledsagede det, tilstedede ikke nogen Tvivl om, hvem han tilegnede disse Ord.

„Den uforskammede Knegt! Jeg kunde have god Lyst til at lære ham bedre Manerer“, tænkte jeg. „Hun maa naturligvis føle sig i høi Grad saaret og fornærmet“.

Men det lod næsten til, at hun var tilbøielig til at se Sagen fra den komiske Side; thi hun rødmede, smaalo og holdt en sort Vifte, som hun tidligere havde baaret ved Beltet, op for Ansigtet, medens de straalende Øine af og til tittede frem over den og sendte et halvt sky, halvt leende Øiekast henimod Delinkventen.

„Skulde hun være koket“? spurgte jeg mig med en indre Bæven, der maaske nærmest var fremkaldt ved min indædte Harme over Lapsens selvtilfredse Mine. „O nei, det er umuligt! Dette Barneansigt kan ikke skuffe“; — og senere har jeg lært at indse, at denne Leg med Øieblikkets Stemning, denne altid rislende Kilde af glad Overgivenhed, som ved en flygtig Betragtning kan forekomme os Nordboer stødende, i Virkeligheden kun er et elskværdigt Udbrud af den friske Naturlighed, der er langt mere udviklet hos de tyske Damer end hos vore, og som maaske er dem et bedre Værn imod enhver Paatrængenhed end en tillært og ofte nok koket Tilbageholdenhed.

Imidlertid maa jeg tilstaa, at jeg sad der og ærgrede mig mere og mere, indtil et lydeligt Udraab fra den anden Dame i et Nu henledede alles Opmærksomhed paa hende.

Et rødt, fedt Ansigt, — en Overflødighed af kulsorte Fletninger, — et Par mørke, funklende Øine, som for Anledningen udtrykte en høi Grad af Forskrækkelse, — en fyldig imponerende Figur, omgivet

af brogede Tøimasser, der i deres sælsomme Sammensætning mindede mig om dine saakaldte „Lappetepper“, — her har Du Fru Rothes Portræt, som det presenterede sig for mig, da jeg med et deltagende Spørgsmaalstegn i hver Mine reiste mig og stirrede til alle Kanter, fast forvisset om, at denne øiensynlige Angst var fremkaldt ved en liden, paatrængende Edderkop eller et lignende uskadeligt Insekt af dem, der sætter Damernes Nervesystem paa Prøve.

„Hvad er det, Tante“? spurgte den unge Pige med et halvt deltagende, halvt lattermildt Udtryk i det smukke Ansigt. „Kjære, hvad er det da? — Er Du syg? Har Du faaet Tandpine? — Aa nei, det er sandt, — det er jo umuligt“.

„Ti stille, Lilli! Jeg beder Dig, tal ikke til mig. — Aa, hvor dette er rædsomt ubehageligt! Jeg begriber ikke, hvorledes det kunde hænde mig. — Gid, vi bare ikke maatte møde nogle af vore Bekjendte underveis“.

Medens hun talte, havde hun hele Tiden holdt Lommetørklædet for Munden, men da hun med en bydende Haandbevægelse og et utaalmodigt „Skynd Dem“ vinkede Tjeneren hen til sig, og den anden Haand for søgende om mellem et Hav af Plisséer for at finde Portmonnæ'en, glemte hun for et Øieblik denne Forsigtighedsregel, og i det samme strømmede en klar, perlende Latter fra Lillis Læber.

„Tante, Tante, jeg ved hvad det er! — Aa, dette er kosteligt“, udbrød hun, idet hun forgjæves bestræbte sig for at bekjæmpe sin Munterhed. „Lad os skynde os hjem, Tante. Tænk, om Sultan har faaet fat i dem! Du ved, den bider og slider i alt, hvad den finder.“ — — Aa, Du Tante! Du Tante“!

„Lilli, — jeg maa bede Dig erindre, at Du befinder Dig i Herrers Nærværelse. Denne Spøg er yderst upassende. — Mine Herrer“, — og hun pressede atter Lommetørklædet op imod Munden, — „jeg haaber, de vil undskylde et Barns overgivne Indfald“.

Hun gjorde en Kompliment „à la princesse“ og feiede ud af Kafeen med det raslende Silkeslæb efter sig.

„Donnerwetter, hvilken fortryllende Pige“! raabte den ene af Herrerne, „og Tanten var heller ikke saa ilde, som Antikvitet betragtet; men hvad i al Verden gik der af hende“?

„Saa Du det ikke“? skoggerlo han, som tidligere havde opvakt min berettigede Indignation. „Jeg skal vædde en Flaske Champagne paa, at hun havde glemt at tage sit — — hahaha — — sit Gebiss paa. Hun havde ikke en Tand i Munden, Du. — Forøvrigt gjorde hendes hele Fremtræden Indtryk af, at hun i sine unge Dage har været vant til „at optræde“, men, om hun har været Primadonna paa et Provinstheater eller produceret sig paa Hesteryggen, skal jeg lade være usagt“.

Jeg lyttede til hans Bemærkninger i uvillig Er-

kjendelse af, at det Indtryk, han havde modtaget af den ældre Dame, havde overmaade megen Lighed med det, som uvilkaarligt havde paatrængt sig mig.

Da faldt mit Øie pludseligt paa et lidet, gyldent Punkt, lige ved Siden af den Stol, hvorpaa Lilli havde siddet. Der laa det og blinkede imod mig og foregjøglede mig et lokkende Haab om Gjensyn, fortsat Bekjendtskab og al den Lykke, dette vilde føre med sig. Jeg nærmede mig, lod i forbigaaende min Hanske falde paa Gulvet, bøiede mig skjødesløst ned efter den, og i næste Øieblik laa den lille, tabte Manschetknap i min Vestelomme.

Lad mig ligesaa godt strax tilstaa, at jeg var, hvad en vis, gammel Herre vilde kalde latterligt lykkelig over mit Fund, og at jeg med Fornøielse vilde givet Lapsen en Prøve paa norsk Boxekunst, hvis han havde gjort noget Forsøg paa at bemægtige sig, hvad jeg var fast bestemt paa at anse for min retmæssige Eiendom, indtil jeg fandt det lille Smykkes Mage; men nu gjaldt det at gjenfinde Eierinden.

Nogle af Tantens Ytringer havde givet mig Vished om, at deres Ophold i Dresden blot var midlertidigt, og jeg kunde derfor antage, at de vilde besøge alle de Steder, som har særlig Tiltrækningskraft for den fremmede; det kom kun an paa at træffe det rette Valg. Jeg havde ogsaa opsnappet nogle Ord om det hensigtsmæssige i at tilbringe den ualmindeligt varme

Dag i det fri, og med stadigt Hensyn hertil begyndte jeg strax en ligesaa ivrig som frugtesløs Omstreifen.

„Naa, Du er rigtignok en sjelden Reisekammerat“, var Møllers ironiske Tiltale, da jeg om Aftenen vendte tilbage til Hotellet. „Maa jeg kanske tage mig den Frihed at spørge, hvor og hvorledes Du har tilbragt Dagen“?

„Jeg — — aa, jeg er saa træt som en Hund“.

„Træt? — Ja, det kan jo ikke negtes, at Du ser noget medtaget ud. — — Gunnar, — Du er da vel aldrig fuld, Menneske“?

Aa, lad mig være i Fred. Jeg er sletikke oplagt til Spøg“, svarede jeg trevent. „Forresten vilde det ikke være underligt, om din Formodning var grundet; thi det grænser til det fabelagtige, hvad jeg i Dagens Løb har drukket af Øl. Hele Dresden forekommer mig som en eneste, stor Restauration, hvor skummende Ølseidler spiller en Hovedrolle, og hvis man sætter sig ned et halvt Minut. kan man være sikker paa, at en Tjener kommer farende med Servietten over Armen og en smilende Forespørgsel om, hvad man ønsker“.

„Du har altsaa drevet om i Byen den hele, udslagne Dag? — — Og sletikke været i det meget efterlængtede „Dresdener Billedgalleri“? — — Hør,

Gunnar, hvis Du er fuld, saa sig det ligesaa godt strax. Du ved, en Gang skal være den første“.

„Sludder! — Du kan vel forstaa, at en Maler ogsaa maa studere Folkelivet? Jeg synes, Du snakkede nok om det, da vi var i Hamburg“.

Du ser heraf, at min første Dag i Dresden begyndte med et Tyveri — eller ialfald med svigagtig Forholdelse af fundne Sager — og endte med en Usandhed. Man behøver ikke ung Haralds Visdom for at uddrage Moralen af dette; men nu har jeg skriftet, og Fortsættelsen følger i Morgen, uagtet jeg indser, at mit Brev paa denne Maade vil voxe til en liden Bog. — — —

Jeg vil ikke dvæle ved Beskrivelsen af de tre følgende Dage. Jeg travede om og saa og beundrede fra Morgen til Aften, men glemte dog ikke et Øieblik den lille Manschetknap i Vestelommen eller, rettere sagt, dens Eierinde.

Kun en eneste Gang blev jeg rykket fuldstændigt ud af mit sædvanlige Jeg; Tid, Sted, ja, endog Erindringen om hende existerede ikke mere for mig, da jeg stod tabt i Beskuelsen af Correggios „Den hellige Nat“. — — Mor, — hvilken jordisk Lykke kunde vel opveie den: At være Skaber af et saadant Mesterværk? Velsignet være den Haand, der har frembragt disse Træk, som idealiserer Moderkjærligheden og tvinger Beskueren til at bøie sig i hellig, tilbedende Ærefrygt!

Jeg ved ikke, om det var Efterklangen af, hvad jeg havde seet, der fremkaldte en higende Trang til Ensomhed hos mig; vist er det ialfald, at jeg gav efter for denne Stemning, idet jeg begik det Forræderi mod Møller, at luske afsted til Jernbanen den næste Morgen, for at tilbringe Dagen i det sachsiske Schweiz.

En Times Fart bragte mig til det lille, venlige Wehlen, hvor jeg istedetfor den forventede Ensomhed saa mig omringet af en Hob støiende, gestikulerende Mænd, der med tysk Ihærdighed anbefalede sig som Veivisere og frembød sine Bærestole og Rideheste til det lille Selskab af Turister, som var ankommet samtidigt med mig.

En af Mændene, der i høi Grad havde dette Præg af civiliseret Landeveisrøver, som man næsten aldrig finder hos en norsk Slusk, syntes at have udvalgt mig til sit Bytte; thi med en indbydende Haandbevægelse henimod en lurvet Bærestol og en skindmager Hest gjentog han atter og atter: „Behag at vælge, min Herre, — behag at vælge! Men jeg vil gjøre Dem opmærksom paa, at Rangspersoner altid foretrækker Bærestolen. — — I den Bærestol, De der ser, har vi havt den Ære at befordre Fyrster og Prinsesser, min Herre, — Fyrster og Prinsesser! — Behag at vælge“!

Jeg ventede, indtil det øvrige Selskab var kommet et godt Stykke i Forveien, og idet jeg modstod den

fristende Udsigt til at blive taget for en „Rangsperson“, drog jeg afsted tilhest og med en liden Gut som Fører.

Under mit Ophold i Dresden har jeg mere end en Gang tænkt: „Gid Mor i tidligere Dage havde været her, saa jeg nu ved et henkastet: „Husker Du dette eller hint“, kunde gjenkalde det i hendes Erindring“. Men jeg ved jo, at Du og Far, naar I har trukket sydpaa, altid har lagt Veien over Düsseldorf, — til din Pleiebroders Grav, hvor de gamle Minders hviskende Røster har draget Dig hen; og derfor har jeg kun Pennen at ty til, naar jeg ønsker at give Dig et tro Billede af, hvad der har grebet mig dybest i Kunstens og Naturens Rige; men Pennen er en daarlig Pensel, naar det gjælder at gjengive Naturens Eiendommeligheder, og dog vil jeg nu ved Hjælp af den forsøge at føre Dig ind mellem disse graagule Sandstensklipper, som min Fantasi i dette Øieblik tilbagekalder mig med saa levende Farver; thi det var jo der, jeg gjenfandt hende.

Jeg begyndte mit Ridt med en lidt haanlig Trækken paa Skuldrene over det fordringsfulde Navn, man har givet disse lave, lunefulde, afbrudte — Bjergknatter; men hver Gang jeg kom til en Svingning af Veien, var det, somom de steilt opstigende Klippevægge hævede sig høiere og høiere, indtil de tilsidst hang mørke og truende ud over os og neppe tilstedede et Træ at fæste Rod i de forvitrede Revner.

Og disse sælsomt splittede Tinder! — — Hvilken alt betvingende Magt aabenbarer de ikke for den ringe dødelige, der vover sig ind paa disse Enemærker, hvor Gnomer og Jætter synes at have hengivet sig til de vildeste Fantasterier og i overmodig Leg har givet de gigantiske Klippeblokke Lighed med de hverdagslige Gjenstande, som Menneskene — Jordens Smaakryb i deres Øine — kalder uundværlige Fornødenheder. — Hist oppe paa den spidse Fjeldtop ser man en Kjæmpesten, hvis vaselignende Form har ladet den faa Navn af „Sukkerkoppen", og ved Siden af, men skilt fra den ved et svælgende Dyb, hvor Øiet forgjæves søger at naa Bunden, staar den skuffende Efterligning af et Lokomotiv, der hvert Øieblik synes at ville rive sig løs og bruse hen gjennem den lette, sommerklare Luft.

Men hvad er dette? — Har disse mystiske Væsner leget Tagfat og i et Anfald af ubændig Kaadhed jaget hverandre tvers igjennem Klippen og glemt at lukke den efter sig?

„De kan gjerne gaa igjennem, min Herre; De skal ikke være ræd", sagde min lille Moritz, da jeg uvilkaarligt stansede, idet et iskoldt Luftdrag strømmede imod mig fra den trange Hvælving.

Jeg forsikrede ham, at „vi norske" er vante til de mest storartede Naturscener, saaat der skulde mere til for at imponere mig; men han rystede paa Hovedet med et overlegent Smil og bad mig vente lidt, saa

skulde jeg faa se noget, som var „meget rarere“; og overraskende og eiendommeligt var det i Sandhed, hver Gang dette knugende, stedse stigende Øde, der holdt den hele Natur fangen i et forstenende Favntag, pludseligt afvexlede med saftiggrønne Oaser, hvor Ege- og Bøgetræer spredte kjølende Skygge og strakte sine løvrige Grene ud over den lystigt rislende Bæk, som skyndte sig hen under dem og fortalte enhver, der vilde lytte til dens Pludren, om alt det underlige, den havde skuet dernede i Dybet, hvor den blev født. Men denne lyse Sommerglæde var kun et Glimt, og saa kom atter det strenge Alvor og stængede for Livet og al dets jublende Lyst med disse tunge Stenmasser, der tilsidst forekom mig som et Fængsel, hvori al min Ungdomslykke sygnede hen og blev til en Drøm.

Imidlertid svandt Time paa Time med ubegribelig Hurtighed. Det særegne Præg af hemmelighedsfulde Magters skjulte Virken, der hidindtil havde givet Landskabet dets eiendommelige Trylleri. fik lidt efter lidt et almindeligere Anstrøg, og det var, somom jeg begyndte at aande friere, da et Par store Regndraaber paa min Næse kaldte mig helt tilbage til Virkeligheden.

„Vi faar nok snart en dygtig Skur. Er her ikke et Sted i Nærheden, hvor vi kan søge Ly“? spurgte jeg med et Blik paa den overtrukne Himmel.

„Nu er vi strax ved „Salonen“, og der kan vi vente, indtil Uveiret er trukket over. — — Det vilde

være herligt, hvis det blev Torden. Da skulde Herren faa høre et Ekko, som der ikke findes Mage til i hele Verden".

„Lille Skryder", mumlede jeg og paaskyndte min Hests Skridtgang for at naa det bebudede Tilflugtssted, førend Regnen brød løs; og ikke længe efter pegede Moritz med et triumferende: „Ser De, min Herre, — „Salonen"! — Forbausende, ikke sandt"? paa et lavt, fremspringende Klippestykke, der syntes at have gjort et mislykket Forsøg paa at rive sig ganske løs fra Moderstenen, men kun var kommet saa langt, at det i flere Alens Længde ludede ud over Veien.

Rimeligvis havde det i Aarrækker hængt saaledes og truet de forbidragende med Fare og Undergang; men da mit Blik nu faldt paa dette kjæmpemæssige Damocles-Sværd, formaaede jeg ikke at tilbagevise den Tanke, at det maaske i næste Minut kunde sprænge det sidste, skrøbelige Baand og begrave de reisende, der, som det lod til, allerede havde fundet et midlertidigt Skjul under „Salonens" lidet gjæstevenlige Tag.

Nogle lumre Vindstød — det kommende Uveirs feberhede Aandedrag — strøg forbi mig med en Lyd, der var en Mellemting af et Suk og et halvkvalt Hyl. Et metalgult Skjær brød igjennem de purpurgraa Skyer, og i det samme for et Lyn hen over Himmelen, efterfulgt af et dumpt Tordenskrald, som prellede lige imod

Fjeldvæggen foran os, hvor Ekkoet fangede det og med gjækkende Overmod slyngede det fra Klippe til Klippe.

Et Beundringsraab undslap uvilkaarligt mine Læber, og Moritz gav sin Tilfredshed Luft, idet han med den ene Haand greb om den venstre Fod og hoppede rundt paa den høire i et Anfald af ubetvingelig Patriotisme.

Med en venskabelig Anmodning til ham, om han idetmindste vilde gjøre et Forsøg paa at betvinge sine Følelser, indtil vi atter var „unter uns“, steg jeg af Hesten og vilde netop gaa ind i den saakaldte „Salon“, da en klar, perlende Latter — jeg gjenkjendte den i samme Nu, — naaede mit Øre. Den klang saa let og barnefrisk og bragte ligesaa uimodstaaeligt Glæden i sit Følge, som naar man om Vaaren hører den første Lærke, der jublende svinger sig op i den blaa Æther og forkynder det gamle og dog altid nye Budskab om Foraarets Komme; men Ekkoet greb ogsaa disse flagrende Toner og forvandlede dem til brudte Dissonancer, hvori Graad og Latter tumlede sig om hinanden i vild Lystighed.

Atter og atter havde jeg forberedt mig paa den lille Tale, jeg vilde holde, hvis jeg nogensinde traf Lilli igjen; men, da jeg nu pludseligt saa hende, hvem jeg Dag efter Dag havde søgt med Øie og Sind, staa for mig i al sin straalende Ungdomsglans, da forsvandt Manschetknappen og hver en Tøddel af den tyske Grammatik af min Hukommelse, og den ene

grammatikalske Bommert værre end den anden banede sig Vei over mine Læber, da jeg nærmede mig og fremstammede en Undskyldning, fordi Uveiret nødte mig til at paatvinge Damerne min Nærværélse.

Mit Blik dvælede ved den unge Piges yndige Skikkelse, indtil jeg med en indre Anstrengelse lod det glide over paa den anden Dame, der sad i sin Bærestol, med Hovedet tæt indhyllet i et Schawl og med alle Symptomer paa at befinde sig i Overgangen til et hysterisk Anfald. Men Lyden af en ukjendt Stemme syntes at have en mere opmuntrende Virkning paa hende end samtlige Føreres monotont gjentagne: „Berolige Dem, naadige Frue, — berolige Dem“!

Med en energisk Bevægelse kastede hun Schawlet tilside, og Tantens velnærede Ansigt viste sig, forskjønnet af et mat Smil, som fordelagtigt fremhævede to Rader skinnende hvide Tænder.

„Deres Nærværelse er mig særdeles kjærkommen“, sagde hun med en forbindtlig Bøining, idet hun behændigt anbragte en koket, liden Hat paa den rige Haarfylde. „Mine Nerver har aldrig kunnet taale Tordenluft, og jeg er saa angreben, — rent elendig af Angst, — og under saadanne Omstændigheder er det uudholdeligt kun at se sig omgivet af Personer, der ikke har Ide om, hvad Nervøsitet vil sige“.

„Jeg lo sletikke af Dig, Tante“, bemærkede Lilli

spagfærdigt. „Det var den fremmede Herres Fører, som — —“.

„Aa, Nonsens! — Det er ialfald Dig, der har fundet paa denne Udflugt, og nu ser Du Følgerne. — — Men lad mig forestille Dem min Niece, Frøken Weber, — min Herre! — Mit Navn er Fru Rothe. — — O, Himmel“!

Det sidste Udraab blev fremkaldt ved et nyt, endnu stærkere Lyn, og nu fulgte Lyn paa Lyn og Skrald paa Skrald, medens Regnen styrtede ned i Strømme og banede sig Vei ind til os i improviserede Smaabække. Fru Rothes Hoved forsvandt atter under Schawlet, og endogsaa Lillis Øine havde tabt sit lattermilde Udtryk og skuede frygtsomt ind i mine, hver Gang de vrede Naturkræfter truede med at splintre Klippetaget over vore Hoveder.

„Tillad mig at løfte Dem op paa Stenen her, saa staar de idetmindste tørt“, sagde jeg og lod Handlingen følge paa Ordene.

Jeg satte mig ved hendes Fødder og fordybede mig i Beskuelsen af de elskelige Træk, og undertiden bøiede hun sig ned imod mig, lagde Haanden paa min Skulder og tilhviskede mig nogle halvt spøgende, halvt ængstelige Ord, og jeg svarede i Øst, naar jeg skulde svare i Vest, og talte det mest ravgale Tysk, man kan tænke sig; men ikke destomindre fandt jeg Samtalen over al Beskrivelse interessant.

Lad os haabe, at denne Time ogsaa har fundet en Plads blandt hendes lyse Reiseminder. Jeg glemmer den aldrig; thi den var Udgangspunktet for en Række lykkelige Dage, som jeg næsten udelukkende tilbragte sammen med hende.

Det var et underligt Frilufts- og Restaurationsliv, meget forskjelligt fra det, vi kjender til hos os, men uforligneligt var det, hvad enten vi lod os kjøre hen til det storartede Parkanlæg, — Dresdens „Prater", hvor den fine Verden samler sig for at se og sees, — eller vi lyttede til Musikens brusende Tonestrømme i „des königlichen Belvedère's" Have, hvor en Mangfoldighed af kuppeldækkede Gasblus spredte et blændende Lysskjær over Træer og Blomster og forvandlede den lille Haveplet, der om Dagen har et saa hverdagsligt Præg, til et feagtigt Ildtempel, som skinnede vidt ud i Aftenens Mørke, eller — — —. Nei, jeg vil med Magt rive mig løs fra disse Erindringer, der dog, naar alt kommer til alt, fik sit særegne Trylleri fra et Par mørkeblaa Øine, som jeg aldrig kunde blive træt af at fordybe mig i.

Og ikke engang Tanken om den forestaaende Skilsmisse kastede Skygge over vort Samvær; thi jeg vidste, at vi atter skulde mødes her i München, hvor jeg ved Fru Rothes venlige Medvirkning er kommet til at bo hos en Bekjendt af hende, og, hvis mit Værelse mangler et og andet i Komfort, saa opveies

det fuldstændigt ved, at jeg fra mine Vinduer kan se lige ind i den Dagligstue, hvor Lilli sysler med sin Kanarifugl, sine Bøger, Blomster og de mange Smaating, som optager hendes barnlige Interesser.

Med den ligefremme Aabenhjertighed, der synes at være et fremtrædende Karaktertræk hos en Flerhed af de tyske Damer, har Fru Rothe meddelt mig en Mængde Brudstykker af sit tidligere Liv.

Hun er en født Dresdenerinde, og det har sin Rigtighed med „Primadonnaen“. Idetmindste forsikrer hun selv, at hun har feiret glimrende Triumfer paa Provinstheatrene, indtil hun, for at bruge hendes eget Udtryk, var „saa heldig at gjøre et godt Parti“, da hun giftede sig med Hr. Rothe, som var Bestyrer af et herværende Ølbryggeri.

Jeg kan imidlertid ikke negte, at Beskrivelsen af hendes kortvarige, ægteskabelige Lykke og den Luxus, hun da var omgivet af, lyder noget „märchenhaft“. Vist er det ialfald, at hun ved sin Ægtefælles pludselige Død saa sig betydeligt skuffet i sine Forventninger om den store Formue, han skulde efterlade hende, og, uagtet hun fører et ret behageligt Liv, ynder hun dog i høi Grad at dvæle ved og fremhæve Forskjellen mellem før og nu.

Fru Rothes Søster, — Lillis Moder, — der i en meget ung Alder blev gift med Løitnant Weber, døde, da hendes lille Pige var fire Aar, og Lilli bevarer kun

en svag Erindring om hende. Derimod taler hun aldrig om sin Fader, udenat Taarerne træder frem i de deilige Øine, og Ansigtet faar et Præg af vemodig Tankefuldhed, som gjør hende dobbelt indtagende. Da hun modtog Efterretning om, at han var falden i den fransk-tyske Krig, trængte Sorgen for første Gang ind i hendes Barnehjerte, men det lette, elastiske Sind hævede sig atter, da hun fandt et nyt Hjem i Tantens Hus, som den Gang endnu var omgivet af Glans og Velvære.

Hver Sommer pleier Fru Rothe at tilbringe nogle Uger i Dresden hos et Par gamle Tanter, der fører et stille, tilbagetrukket Liv og desuden besidder den i Fru Rothes Øine meget væsentlige Feil: At nære en afgjort Afsky for Herrebekjendtskaber, og formodentlig er det denne sidste Omstændighed, jeg har at takke for, at hun saa velvilligt modtog min Ledsagelse, da jeg vovede at tilbyde mig som Cicerone under Damernes Ophold i Dresden. Og hvilken rig Kilde til Glæde har det ikke været for mig, at kunne faa Anledning til at vise Lilli alle disse smaa Opmærksomheder, som man er saa opfindsom med overfor den, man — — nu ja, hvorfor ikke nedskrive det? — overfor den, man af Hjertet har kjær.

Og nu er jeg da her, hvor Arbeidet, Alvoret, Kampen for Fremtidens ophøiede Maal skal begynde.

Mor, — tror Du, at jeg vil kjæmpe mindre udhol-

dende, fordi der bag dette Maal dæmrer et Haab, hvis Opfyldelse vilde gjøre mig til den lykkeligste af alle lykkelige? — Tror Du, at jeg vil glemme mit Kald, fordi jeg aldrig kan glemme hende? — O nei, jeg vil kjæmpe med fordoblet Kraft, og idet jeg er tro imod hende, bliver jeg ogsaa tro imod det Ideal, som den sande Kunstner aldrig tør svigte, hvad enten han fremviser et Billede fra en drømt Ideverden, eller han fører os hen til Hverdagslivets hjemlige Scener.

Et langt, inderligt Farvel til Dig og mine kjære derhjemme fra din

Gunnar Falk“.

München d. 26—9—7*.

„Tak for de mange kjærlige Ord og trofaste Tanker, Du sender til den enlige Fugl, der er fløiet bort fra Hjemmets Rede.

Jeg har dit sidste Brev liggende for mig, og mine Øine har nyligt dvælet ved disse Linier: „Det glæder mig saa inderligt, at Du, optaget, som Du er og naturligvis bør være, af alt det nye, der nu træder Dig imøde, dog finder Tid og Lyst til at dele disse Indtryk med mig; men ikke destomindre har dine to sidste Breve ikke været ganske tilfredsstillende for mig.

Gjerne, — o, saa gjerne vil jeg følge med paa dine Vandringer gjennem disse til Kunsten indviede Haller,

som München er saa rig paa, og endnu kjærere er det mig, naar Du lader mig kaste et Blik ind i det Atelier, hvor Du henlever saa mange lykkelige Timer; men dette hører altsammen til dit ydre Liv, og Moderhjertet fordrer noget mere. Det vil ogsaa gjøre et Indblik i de Stemninger, der rører sig i Hjertelivets skjulte Folder, og dette er det, som dine seneste Meddelelser mangler. — — Kjære Gunnar, — lad det ikke vedblive at være saaledes. Glem aldrig, at din Sorg er ogsaa min; din Glæde er altid, altid det bedste og dyrebareste, Du kan bringe mig".

Det er noget vederkvægende for mig ved at gjentage disse Ord, der aander saa megen Kjærlighed for den fraværende, men paa samme Tid smerter de mig; thi mit sjælelige Øre fornemmer det halvt undertrykte Suk, hvormed Du nedskrev dem, og jeg lover mig selv, at det ikke skal komme til at lyde oftere for min Skyld, hvis en fuld Fortrolighed fra min Side kan forhindre det.

Lad mig da begynde med at sige Dig, at, hvis jeg i den senere Tid har undgaaet at omtale det, der dog i Grunden er den røde Traad, som, ofte skjult, men altid nærværende, slynger sig hen gjennem Dagens øvrige Begivenheder, da er Aarsagen hertil ikke at søge i Mangel paa Fortrolighed, men alene i en ubestemt Følelse af, at mine Udtalelser om Lilli paa en eller anden ubegribelig Maade maa have fremkaldt en

Misstemning hos Dig, saaat Du ikke er istand til at opfatte hende saaledes, som hun i Virkeligheden er.

Det er ikke de Ord, Du skriver, der har sagt mig dette. Jeg har læst dem atter og atter, ja, jeg har grublet over dem, og de er kun et Udtryk for alt, hvad der er godt og kjærligt; men, medens mit Øie hviler paa dem, er det, somom andre Ord trænger sig frem mellem Linierne og tilhvisker mig, at de er tilbageholdte af et Slags hensynsfuld Overbærelse, men, hvis de stod der, vilde de fortælle mig, at Du betragter min Kjærlighed til Lilli med mistænksomme Øine, ja, at Du endogsaa udstrækker denne Mistænksomhed til hende. Mor, — dette oprører mig; thi hvilken tænkelig Grund kan Du have hertil?

Jeg har dit Løfte, og da ved jeg, at jeg ubetinget kan stole paa, at Du ikke har meddelt Harald noget om mine Følelsers Natur overfor hende; men, hvis dette ikke var Tilfælde, kunde jeg næsten falde paa at tro, at Du havde bragt hans psykologiske Mikroskop i Anvendelse ved Bedømmelsen af hende. — — Nei, nei, tilgiv mig! Hvorledes tør jeg vove at henvende saadanne Ytringer til den bedste og ædleste af Mødre? — Men hver Dag bringer mig til at elske Lilli høiere og høiere, og er det da underligt, om jeg gjerne vil, at ogsaa hun skal indtage en liden Plads i det Hjerte, som altid har havt saa megen Kjærlighed og Overbærelse tilovers for mig?

I et af dine tidligere Breve siger Du: „Vogt Dig for at lade dine Fremtidsdrømme lokke Dig ind i en Ideverden, der lader Dig glemme Virkeligheden“.

Jeg forstaar ikke ganske, hvad Du mener med denne Bemærkning. — — Da Far begyndte at holde af Dig med al den dybe, varme Hengivenhed, som en Mand kan føle for en Kvinde, kaldte Du da dette — en Ide? Ialfald ved jeg, at jeg mere end en Gang har hørt ham sige, at det var hans Kjærlighed for Dig, der gjorde en Mand af ham, og det er saa langt fra, at mine Følelser for Lilli udygtiggjør mig for de Krav, Livet stiller, at jeg tvertimod med fuld Sandhed kan forsikre, at de giver min Begeistring Flugt og ansporer min Ærgjærrighed til fornyede Anstrengelser.

Naar jeg sidder ved min Staffeli i en af Pinakothekets imponerende Sale, fordybet i Studiet af en af de gamle Mesteres herlige Frembringelser, da kan det undertiden — ja ofte hænde, at et yndigt Ansigt titter frem ved Siden af mig og følger ethvert Penselstrøg med naiv Beundring; men Du tager høiligt feil, hvis Du tror, at mit Arbeide bliver slettere derved.

„Vent, min unge Ven, vent, og De vil opnaa at blive en stor Maler“, sagde min elskværdige Professor, da jeg første Gang viste ham min Studie-Mappe, og Du kan tro, han er ikke den Mand, der leger med saadanne Profetier. — Kan min egen, gamle

Moder ikke have ligesaa megen Tillid og Fortrøstning til mig som denne fremmede Mand?

Jeg vilde svigte det Løfte, jeg nyligt har givet Dig, hvis jeg afsendte dette Brev, uden at lade Dig gjøre et Indblik i al den Tvivl og Gjæring, der har hjemsøgt mig i de to sidste Dage. Lad mig da som i den gode, gamle Tid lægge en Del af Byrden over paa de Skuldre, der saa tidt har baaret mine barnlige Sorger, og maaske vil dine Ord nu som før bringe svalende Trøst for mit feberhede Sind.

Udenat vi har truffet nogen egentlig Aftale derom, er det lidt efter lidt bleven en underforstaaet Sag, at jeg aflægger mine hyppige Besøg hos Lilli paa den Tid af Eftermiddagen, naar Fru Rothe tager sin meget grundige Middagslur, og vi tilbringer da et Par lykkelige Timer i hinandens Selskab, uden at forstyrres af kjedsommelige Visiter og Tantens pompøse Beskrivelser over svunden Storhed.

Maaske vilde Du ikke finde den solvarme, med Nips og stoppede Møbler overfyldte Dagligstue meget hyggelig, men mig forekommer den altid som et sandt Paradis, og jeg kan fuldstændigt sætte mig ind i Kanarifuglens Stemning, naar dens lille Strube sitrer af Anstrengelse, medens den skraaler af fuld Hals for at give sin Henrykkelse Luft, hver Gang dens Herskerindes hvide Fingre rækker den Sukker.

„Nu, Guldgul, lad nu Hr. Falk høre, hvor smukt

Du kan synge", udbryder hun da, og saa ler hun som et overgivent Barn — hvad hun jo ogsaa er, — og klapper i Hænderne, indtil hun skræmmer Guldgul, der stanser midt i en af sine kunstigste Triller, lægger Hovedet til Siden og ser paa hende med sine smaa, dumt blinkende Øine.

Undertiden tillader hun mig ogsaa at forelæse hende noget, og jeg vil ikke negte, at jeg ofte gjør mig Umage for at fornorske min Udtale saa meget som muligt, forat jeg kan have den Fornøielse at se hende ryste paa Hovedet med et Udraab af indigneret Forfærdelse over min Mangel paa Evne til at tilegne mig det tyske Sprogs Finesser.

„De bliver værre og værre, Hr. Falk", siger hun da, „værre og værre! De skal ikke sige „Smerts", men „Schmerz". — Se paa min Mund og sig det saa efter mig. — — Nei, det er sletikke nødvendigt at komme mig saa nær, min Herre! Sæt dem hen ved det andet Vindu, medens De øver Dem".

Og saaledes gaar det Dag efter Dag under Spøg og Latter, men med en Understrøm af Alvor, — idetmindste fra min Side.

Men da jeg iforgaars kom derover, saa jeg strax, at der var indtruffet noget, som paa en eller anden Maade havde revet Lilli ud af hendes sædvanlige, barnligtglade Sindsligevægt og bragt Feberglød i Kinderne. og et udsædvanligt belivet Udtryk i de talende Øine.

„Aa, — De kan ikke tro, hvor jeg har længtet efter Dem, Hr. Falk“, sagde hun og ilede med udstrakte Hænder henimod mig. „Kom og sæt Dem; jeg har saa meget at fortælle. — — Nei, ikke der; vi vil ikke bryde os om Guldgul i Dag. — De maa vide, det er noget meget alvorligt“, sluttede hun med et tragi-komisk Forsøg paa at sætte en høitidelig Mine op.

„Jeg vil haabe, det ikke er noget, som gjør Dem bedrøvet, Frøken Weber“? spurgte jeg, medens en Mangfoldighed af mulige og umulige Gisninger for igjennem mit Hoved.

„Nei, tvertimod! jeg har drømt om dette, — — o, lige siden jeg var en halvvoxen Pige, og det har staaet for mig som det deiligste, jeg kunde tænke mig, men nu, da det kommer, er det alligevel saa besynderligt, — — saa ængstende — —“.

„Jeg beder Dem, sig mig, hvad det er“, stammede jeg med en Følelse af, at noget vilde kvæle mig.

„Det er — — tænk Dem, Tantes gamle Ven og Beundrer, Theaterdirektør Heilmayer, har været her i Formiddag. Han er kommet til München for at søge en Ansættelse ved Residens-Theatret, og da Tante fortalte ham, at jeg havde betydeligt dramatisk Talent, lod han mig deklamere for sig, og saa — — ja, saa sagde han, at jeg var henrivende, og raadede mig af al Magt til at gaa til Theatret“.

„Det er da vel ikke muligt, at De for Alvor tænker paa en saadan Daarskab, Frøken Weber“? udbrød jeg heftigt.

„Daarskab! — O ja, jeg kunde vide, at De vilde være søkkel og ufordragelig, naar De fik høre det. — — De taler altid om at skabe sig et berømt Navn, — — en ærerig Fremtid, — — Kunstens forædlende Indvirkning og alt saadant; men det er vel bare Dem, der skal have Lov til at blive berømt og gjøre Lykke, kan jeg tænke? — Aa fy, det er meget stygt af Dem; og jeg, som havde glædet mig saa til at fortælle Dem min store Nyhed! — — — Nei, da er rigtignok Hr. Heilmayer ganske anderledes elskværdig. Han sagde, at jeg var henrivende, og at jeg under hans Veiledning vil kunne drive det til noget ualmindeligt, og — ja, i Grunden fortjente De, at jeg sletikke fortalte Dem noget, Hr. Falk, men jeg faar vel lade Naade gaa for Ret, — og i Morgen kommer han igjen og skal begynde at læse og indstudere Roller med mig“.

„Jeg kan neppe tro, at dette er Deres Alvor, Frøken Weber“, sagde jeg utaalmodigt. „Naar De undertiden har ytret, at De kunde have Lyst til at gaa til Theatret og blive en stor Skuespillerinde, der henrev alle ved sit Spil, da har jeg betragtet det som et lunefuldt Barns Indfald“.

„Ja, hvad kan jeg gjøre ved, at De anser mig

for et lunefuldt og uskikkeligt Barn? — — Jo, De sagde „uskikkeligt“; ialfald mente De det, og det er ligesaa galt; og jeg kan forsikre Dem, at jeg har havt dette „Indfald“ — o, saa længe, længe! — — — Da Onkel og Tante Rothe ved Fars Død tog mig til sig, følte jeg mig tidt meget ulykkelig i de fremmede Omgivelser, og naar Tante fandt mig alene og grædende, var hun altid god imod mig og søgte paa sin Maade at opmuntre mig. Ofte kunde hun da føre mig hen til et afsides liggende Pulterkammer, hvor hun opbevarede en Mængde afjaskede Theaterdragter som Trofæer fra de svundne Dages Triumftog; men de uægte Stene blev til pragtfulde Juveler, og den afblegede Fløiel fik ny Glans i mine Øine, naar jeg lyttede til de mange smaa Anekdoter, der knyttede sig til næsten enhver af disse Gjenstande. — — Da jeg saa blev større fik Tante det Indfald at lære mig Brudstykker af sine Roller, og da hun fandt, at jeg gjorde mine Sager godt, morede det hende at lade mig give disse løsrevne Scener for hendes Gjæster, naar hun havde sine hyppige Selskaber. — — O, hvor jeg var straalende glad, naar jeg hørte disse pyntede Damer og Herrer hviske, at jeg var smuk, og min Lykke blev fuldkommen, naar man applauderede mig og efterlignede en Fremkaldelse med Blomsterkasten og Bravoraab! — — Da Onkel døde, ophørte alt dette, men

Lysten til Theatret blev igjen, saa De ser, det er en gammel Historie, min kjedelige Hr. Nordboer"!

Jeg lyttede til ethvert af hendes Ord med en Blanding af Vemod og Beundring. Aabent og uden al Udsmykning gav hun mig her et Indblik i et Barndoms- og Ungdomsliv, der havde manglet enhver Støtte og Veiledning i den Flitter-Atmosfære, hvori det havde udviklet sig; men den unge, varmhjertede Pige var kommet saa uskadt ud af den Forfængelighedens Krydsild, som hun havde været omgivet af, at hun ikke engang anede Tilværelsen af den Fare, hendes Barnehænder havde leget med.

Og saa fløi Tanken lynsnart hen til Dig og tilbagekaldte Erindringen om, hvor ømt Du fredede og værnede om min elskelige, tabte Søster, saa længe hun dvælede her iblandt os, og en dyb Længsel greb mig efter at lægge min nyligt fundne Skat op til dit Bryst og bede Dig holde enhver ublid Paavirkning fjernt fra hende.

Jeg vil ikke gjentage Resten af vor Samtale, uagtet ikke en af hendes halvt spøgende, halvt alvorlige Ytringer er glemt; jeg vil kun tilføie, at jeg, førend jeg forlod hende, modtog Løfte om, at den Tillid og Fortrolighed, som finder Sted mellem en kjærlig Broder og Søster, for Fremtiden ogsaa skal være raadende mellem os.

Hvor sælsomt det brusede gjennem mit Sind, da jeg atter blev alene. Jeg var i en Stemning, der hos

en Kvinde maaske vilde skaffet sig Luft i Taarer, men mig drev mine Tankers urolige Bølgegang uimodstaaeligt ud i det fri, og jeg gik og gik med et utaalmodigt Ønske om at komme til at føle mig legemligt og aandeligt træt.

Et Sjælens Fata Morgana fremstillede pludseligt et Billede fra Hjemmet for mit indre Blik. Jeg stod paa Bratklevens høieste Punkt, tæt ved den saakaldte „Udsigt“, og stirrede ned i Dybet, medens den friske Fjeldvind strøg kjølende hen over min feberhede Pande. Et eneste Skridt udover den steile Pynt vilde bringe Død og Fordærvelse, men Livets Glæde og Skjønhed mødte mig atter, naar jeg lod Øiet glide nedad Dalen, hvor Svartdalselven slyngede sig hen mellem frodige Agre og maleriske Trægrupper, og de glitrende Smaabølger syntes at drage og lokke mig til at følge dem og se, hvad der skjulte sig bag de fjerne Snefjelde.

Mange Gange har jeg i Virkeligheden staaet saaledes og higet og længtet efter at komme derhen, hvor jeg nu er; men en anden Higen, en ny Længsel har her grebet mig med en Tryllemagt, som jeg hverken kan eller vil bekjæmpe.

Du ved, jeg bor ikke langt fra Theresia-Sletten, og medens mine Tanker var fjernt derfra, havde mine Fødder baaret mig hen til Theresia-Høien, hvor Kjæmpestatuen „Bavaria“, Bayerns Skytsgudinde, troner, omgivet af den Søilehal, der som et storartet Mausoleum

opbevarer Mindet om de mange berømte Kunstnere og lærde Forskere, hvis Marmorstatuer her skuer alvorligt og manende ned paa den indtrædende.

Men de ærefulde Navne havde ikke mere den vante Klang i mine Øren, og foran mig laa den træbare Slette med et trykkende Præg af Øde, som end mere fremhævedes ved den Taage, der lidt efter lidt lagde sig over de afsvedne Marker og ligesom sugede sig fast ved dem. En isnende Aftenvind — Münchens Specialitet — afløste Dagens brændende Hede og satte de glidende Taagemasser i en svagt bølgende Bevægelse, men formaaede lige saa lidt at sprede dem, som jeg formaaede at rive mig ud af den uklare Stemning, jeg var indhyllet i.

Men senere har det Spørgsmaal atter og atter fremstillet sig for mig: Hvis Lilli elskede mig saaledes eller blot en Hundredepart saaledes, som jeg elsker hende, vilde hun da kunne opfatte denne nye Plan med saa megen Lyst og Iver? — Hvad vil Du svare herpaa, min kjære Moder?

Igaar forsømte jeg for første Gang Akademiet, forat jeg fra mit Værelse kunde tage Hr. Heilmayer i Øiesyn, naar han kom for at give Lilli den bebudede Læsetime.

Det er en modbydelig Person med et rødt, simpelt Ansigt, en Overflødighed af blaasorte Bakkenbarter og en tilsvarende Paryk, som jeg havde Anled-

ning til at iagttage, da han svingede med Hatten og sendte en smilende Hilsen op til Lilli, der ventede ham ved Vinduet. — — O, hvor jeg hadede ham i det Øieblik, og hvor oprigtigt jeg ønskede, at jeg kunde komme til at give ham, hvad vi paa godt, ærligt Norsk kalder en rigtig „Rundjuling".

Da jeg om Eftermiddagen indfandt mig til den sædvanlige Tid, var Lilli i et straalende Humør, og jeg surmulede, indtil det næsten saa ud, somom min Sindsstemning havde noget smittende ved sig. Jeg vil spare Dig for Detaillerne, men det kan ikke negtes, at vort Søskendeliv begyndte med noget, der havde temmelig megen Lighed med en Trætte, og da jeg søgte hende i Dag, var hun gaaet ud.

Skriv snart og med fuld Oprigtighed til din

Gunnar Falk.

Mor, — jeg har undladt at meddele Dig, at Lilli og jeg i den før omtalte Samtale blev enige om, at vi herefter vil nævne hinanden ved Fornavn".

München d. 17—11—7*.

„En alvorlig, manende Stemme lyder til mig fra dit sidste Brev, naar Du spørger: „Er der i dit nu-

værende Liv intet, som Du fortier, fordi Du finder, at det ikke egner sig for en Kvindes Øren? — Lader Du det Aandens Adelsmærke, som Gud har skjænket Dig i din kunstneriske Begavelse, stundom blive fordunklet ved en umandig Higen efter nogle Øieblikkes Glemsel for den Kjærlighedssorg, der dog ligesaa vel som Glæden kommer fra hans Haand"?

Ja, jeg vil ikke negte, at jeg i den sidste Tid har søgt — — ikke at glemme, men at døve Erindringen om al den Tvivl, Frygt og Skuffelse, som har afløst min kortvarige, men lykkelige Drøm. — — Nei, jeg vil ikke kalde det en Drøm; jeg tilkagekalder Ordet; thi endnu ser jeg ingen uovervindelig Hindring for, at jeg ikke skulde kunne forvandle den til en blivende Virkelighed; men imidlertid kommer der Timer, hvori jeg — —.

Mor, — jeg har ikke gjort mig skyldig i nogensomhelst Handling, der ikke kunde bestaa for en Mands Domstol, ja, maaske vilde endog mangen Kvinde have et overbærende Smil og en let Trækken paa Skuldrene tilovers for, hvad hun vilde betragte som ungdommelige Daarskaber. Men jeg kjender en Kvinde, hvis Ord og Handlinger altid bringer en skjult Streng i min Sjæl til at vibrere ved en sympathisk Berørelse fra en bedre og renere Tankeverden, og denne Kvinde vilde aldrig gaa udenom Sandheden. Hun vilde give disse

„ungdommelige Daarskaber“ det rette Navn og kalde dem — Synd.

Tak, fordi Du, min høit agtede Moder, har lært mig dette Ords strenge Betydning, — Tak, fordi Du har lært mig at bringe det i Anvendelse paa mig selv, — Tak, fordi Du har skjænket mig den kostelige Barneret, at kunne se op til Dig med dyb, uskrømtet Agtelse og Kjærlighed; thi dette sidste er Grundvolden, som gjør min sønlige Hengivenhed for Dig saa stærk og urokkelig. — — —

Underligt nok, er dit Ønske om, at der skulde indtræffe noget, som idetmindste for en Del kunde rive mine Tanker ud af det Kredsløb, hvori de saa længe har dreiet sig, gaaet i Opfyldelse paa en høist overraskende Maade.

I Dag er det netop otte Dage, siden jeg i Følge med nogle Kammerater slentrede hjem fra „Orlando di Lasso“, en Restauration, som besøges meget af vore herværende Kunstnere, uagtet dens tarvelige Udstyr ingenlunde svarer til det klingende Navn, man har givet den, for derved at bevare Mindet om en af Bayerns musikalske Størrelser. Ruderne er saa smaa, at de alene er tilstrækkelige til at føre En tilbage i Middelalderen, og der er ikke meget Rum mellem vore Hoveder og det lave, tilrøgede Tag, men ikke destomindre staar Glæden høit i Sky, naar vi efter endt Dagværk

samles i den gamle Rede for at drikke vort Øl og afhandle vor lille Kunstverdens brændende Spørgsmaal.

Maaske havde nogle af os forleden Aften ogsaa drukket noget andet end Øl; ialfald befandt vi os utvivlsomt i en Stemning, som fremkaldte en animeret Lyst til at modsige og tale i Munden paa hverandre, medens der paa samme Tid herskede den skjønneste Enighed mellem os i det ene Punkt, at det var altfor tidligt at gaa hjem.

Ingen kan beskylde de gode Münchenere for at være Natteranglere. At tilbringe et Par Aftentimer paa en af Byens mange Ølhaller er næsten bleven dem en Livsfornødenhed, men naar denne Trang er tilfredstillet, gaar de hjem i god, borgerlig Tid, og Stilhed og Mørke ruger da over de Steder, som nyligt gjenlød af høirøstet Tale og Latter.

Det var derfor en Overraskelse for os, da vi paa vor Vei gjennem en trang Baggade kom forbi en saakaldt „Koncertpavillon," — i Virkeligheden en Sangerkneipe af laveste Rang, — som endnu var oplyst.

„Kom og lad os gaa derind", raabte en af Herrerne og glyttede paa Døren. „Det lader til, at Gjæsterne er naaede frem til Høidepunktet af Gemytlighed".

En hed Damp slog os imøde fra Salonen, hvor nogle sparsomme Gasblus kastede et mat Lys over det af Cigarrøg og Øldunst opfyldte Rum. Flere af

os protesterede, men Forslagsstilleren var allerede inde, og vi fulgte vor Fører.

„Ah, — la Diva, la Diva“! lød det fra alle Kanter med en spottende Betoning. „Nu, — frem med hende! — Da capo! — Hvor længe skal vi vente paa hende? Tror hun kanske, at vi vil lade os snyde for vore Penge? — Hei! Hurra! — La Diva! — Nu, — hvad bliver det til“?

De raa Skrig gik over til en vild Hylen, som akkompagneredes af en almindelig Trommen paa Bordene med de tømte Ølseidler, indtil et forrevet Forhæng gled tilside fra en Dør i Baggrunden, og „la Diva“ nærmede sig, gjorde en sky Kompliment for det skraalende Publikum og tog Plads paa en Forhøining, hvor en Harpe stod opstillet.

Jeg saa hendes Fingre glide præluderende hen over Strengene, men jeg hørte det ikke, thi den bakkantiske Larm overdøvede enhver anden Lyd. Den hele Scene havde noget tragi-burlesk ved sig, der uvilkaarligt fremlokkede et Smil paa mine Læber, medens jeg med en Blanding af Medlidenhed og nysgjerrig Interesse betragtede den stakkels Pige, som sad der med bøiet Hoved og et sløvt Udtryk i de uskjønne Træk.

„Er dette et Barn eller en ældre Kvinde“? tænkte jeg, medens jeg stirrede paa det besynderligt gammelagtige Ansigt, hvori Sorgen havde ridset sine Runer

og efterladt Rynker, som lod formode, at hun maatte være over Trettiaarsalderen, indtil et Blik paa den spæde, lille Skikkelse viste mig et halvvoxent Barns lidet udviklede Former. Maaske saa hun ogsaa mindre ud, end hun i Virkeligheden var, fordi det uforholdsmæssigt store Hoved sad dybt nede mellem Skuldrene og havde den ludende Holdning, som man ofte finder hos Personer, der er vante til at bære tunge Byrder.

Da hævede den sænkede Pande sig, og hun begyndte at synge. Hvad var det ved denne svage, bløde Stemme, som med Et formaaede at stille Stormen i alle disse oprørte Sind og fremkalde lydløs Taushed? — Jeg kan ikke sige Dig det; thi jeg kjender ikke disse tekniske Udtryk, hvormed enhver Koncertanmelder i vore Dage lægger det ideale Skjønhedsbegreb under Dissektions-Kniven. Jeg ved kun, at medens jeg lyttede til de vemodsfulde Toner, kom jeg til at tænke paa min Yndlingsblomst, den blegrøde Linnéa, naar den blander sin fine Vellugt med de violetbrune Grankonglers krydrede Duft; og jeg syntes at høre Maaltrostens Sang lyde gjennem Skoven, og de klare, sitrende Triller blev Tolk for Skovensomhedens lønligste Liv.

Og disse kloge, tankerige Øine, — hvor meget vidste de ikke at fortælle om aandelig Begavelse, der aldrig havde faaet Anledning til at udvikles, — om Tanker og Følelser, som ingen havde agtet paa, — om et Hjerteliv, der havde forsøgt at skyde Spirer i

Mørke og Kulde, men nu sygnede hen af Mangel paa Varme og Lys.

Da den sidste Tone var forstummet, brød Stormen atter løs, og kaade Ytringer, der ligesaa meget var beregnede paa at spotte hendes Mangel paa Skjønhed som paa at saare hendes Blufærdighed, afvexlede med bydende Opfordringer til at gjentage Sangen.

Det sløve Udtryk kom atter frem i hendes Ansigt, og hun reiste sig for at gaa, da en af de Mænd, der sad hende nærmest, sprang henimod hende med en raa Latter, tog et fast Greb om hendes ene Haandled og tvang den modstræbende Haand til at fare hen over Harpens Strenge.

Et Smertesudbrud fra hendes Læber og den skurrende Lyd af en sprungen Streng naaede samtidigt mine Øren, og inden jeg rigtigt vidste, hvordan det var gaaet til, stod jeg oppe paa Forhøiningen og holdt hende tæt ind til mig, medens jeg udslyngede Trudsler og Bebreidelser til høire og venstre.

Jeg ved ikke saa nøie, hvad jeg sagde, men jeg har en dunkel Forestilling om, at min Tordentale var en pudsig Blanding af Tysk og Norsk. Vist er det ialfald, at den havde den forønskede Virkning, som maaske kulminerede, da jeg pludseligt saa mig omringet af mine Kammerater, der viste de tydeligste Symptomer til, at de ved den mindste Foranledning var beredte til at optræde paa en meget aktiv Maade.

En ung „Dame“ i Pagedragt traadte nu op paa Forhøiningen og lod et Par sorte, spillende Øine lyne hen over Stedets Stamgjæster, og jeg trak mig tilbage som Seierhere og med „La Diva“ under Armen.

„Jeg formoder, De ønsker at forlade Pavillonen saa snart som muligt“, sagde jeg og bøiede mig ned imod den skjælvende Pige, „og, hvis De tillader det, skal jeg gjerne ledsage Dem til Deres Hjem“?

Hun svarede ikke, men saa paa mig med en forbauset og tvivlende Mine. Først da vi var komne udenfor, og jeg atter vilde lægge hendes Arm i min, veg hun tilbage og udbrød: „Nei det behøves ikke! — Jeg kan godt gaa alene. Jeg — — jeg er ikke vant til, at nogen er god imod mig, og jeg kan undvære Deres Medlidenhed, min Herre“!

„Men De bør ikke gaa alene paa denne Tid af Natten, og naar jeg følger Dem, er det en saa ubetydelig Tjeneste, at jeg hverken har Brug for Godhed eller Medlidenhed ved den Anledning. — Desuden staar jeg i Taknemlighedsgjæld til Dem for den Nydelse, De nyligt har forskaffet mig ved Deres deilige Sang“.

„Ved min deilige Sang“! gjentog hun og stansede ved en Gaslygte for at mønstre mig med et nyt, tvivlende Blik. „Aa, hvor besynderligt det er, at nogen taler saaledes til mig. — — Frøken Rosalinda — den unge Dame, De nyligt saa, — synger som en Ugle, men ikke destomidre lønner Hr. Strobel hende langt

bedre end mig, og hun kjender en Mængde fine, elegante Herrer, der overøser hende med Presenter og sender hende Theaterbilletter og pragtfulde Blomsterbuketter. Hr. Strobel siger, at hun er uskaterlig, fordi hun trækker Herrer til Pavillonen, som ellers neppe vilde komme der; men det samme kunde jeg gjøre, hvis jeg var smuk og fik Lov til at optræde i saadanne flotte Karakterdragter. — — Jeg — ja, De har i Aften hørt, hvorledes man hylder mig, og dette var intet usædvanligt; det er en gammel Historie, som har gjentaget sig mangfoldige Gange".

Hun talte først dæmpet og nølende, men lidt efter lidt var det, somom det ene Ord jagede det andet frem og vakte Erindringen om en Hær af Forurettelser, der maaske i hendes Fantasi havde antaget mere og mere kjæmpemæssige Dimensioner, fordi hun bar dem alene og i Bitterhed.

„Men De vil dog vel ikke vedblive at synge i Hr. Strobels Pavillon"? spurgte jeg. „Med Deres Stemme kan det ikke være vanskeligt at finde et bedre Engagement".

„O, — men det er vanskeligt, min Herre"! udbrød hun med tilbagetrængt Heftighed. „Det kunde ikke hjælpe, om jeg sang som en Nattergal; thi jeg — — ak, De har jo seet mig! — Man svarer, at man har ikke Brug for en Dværginde, — — at jeg er for

ung, — — at jeg er for gammel; — ja, hvor gammel, tror De vel, jeg er“?

„Aa, — jeg ved ikke“, stammede jeg lidt forlegent og med et oprigtigt Ønske om, at mit Svar ikke maatte bidrage til at forøge Aftenens forudgaaende Ydmygelser. „De er — — lad mig se, — — De er otte à niogtyve Aar“.

„Den tolvte Februar bliver jeg nitten Aar, min Herre! — Her bor jeg. — — O, jeg vil aldrig kunne glemme denne Aften, og hvad De har gjort for mig. — — Nei, det var ikke en Ubetydelighed; for mig var det meget; thi jeg er ikke vant til, at nogen er god imod mig. — Godnat“!

Det var anden Gang, hun afgav denne Erklæring om en fuldstændig Forladthed, men den første Gang havde Stemmen bævet af undertrykt Sindsbevægelse; nu udtrykte den kun en Haabløshedens Resignation, der havde noget ubeskriveligt rørende ved sig.

Da jeg den næste Morgen sad ved min Staffeli, mærkede jeg, at Lilli havde faaet en Rivalinde; thi, naar jeg undertiden lukkede Øinene og fremmanede hendes søde Ansigt for mit indre Blik, saa jeg ved Siden af det ogsaa et andet, som i al sin groteske Hæslighed frembød en sælsom Kontrast til Lillis vaarfriske Skjønhed, og et Par grublende, mørkegraa Øine stirrede bebreidende paa mig, medens de dirrende

Læber gjentog: „For mig var det meget; thi jeg er ikke vant til, at nogen er god imod mig“.

Ak, hvilken Fallit-Erklæring for hele Livet ligger der ikke i disse Ord!

Om Eftermiddagen fandt Lilli mig stille og adspredt. Jeg følte Trang til at fortælle hende mit lille Eventyr, men hver Gang jeg aabnede Læberne for at begynde min Meddelelse, lukkedes de atter ved Bevidstheden om, at jeg her vilde føre hende ind i en Verden, som var hende fremmed og fremdeles burde vedblive at være det; men da jeg forlod hende, var min Beslutning fattet: Jeg vilde opsøge min stakkels ubekjendte og høre, om jeg paa en eller anden Maade kunde gjøre noget for hende.

Sandsynligvis er det, fordi man i mig ser den rige Brugseier Falks Søn, at det Privilegium ofte er bleven mig til Del, at hjælpe mine Kammerater, naar de befinder sig i en mere eller mindre forbigaaende Pengeforlegenhed; men her gjaldt det at udøve en Velgjørenhedshandling, som i sine Følger maaske kunde have en heldbringende Virkning paa den stakkels Piges Fremtid, og den Rolle, jeg for Anledningen havde at udføre, gjorde mig raadvild og forlegen og bragte mig mere end en Gang til at ønske, at jeg havde Hjemmets „gode Fe“ ved min Side.

Først, da jeg stod ved det Hus, hvor jeg den foregaaende Aften havde seet hende forsvinde, huskede jeg

paa, at jeg ikke engang vidste hendes Navn, men, da jeg beskrev Pigens Udseende for en liden Gut, der legede „Soldater“ med sig selv i Portrummet, var han strax paa det rene med, hvem jeg mente, og tilbød ædelmodigt sin Ledsagelse hen til „Jomfru Tommelidens“ Værelse, hvis jeg vilde paaskjønne hans Godhed med en passende Belønning.

„Her er det“, sagde han, da vi havde passeret adskillige Trapper og et Loft, hvor det frembrydende Mørke ikke lod mig se en Haand for mig. „Nu skal jeg banke paa for Dem“; og han lod Handlingen følge paa Ordene og pilede afsted til sine imaginære Soldater.

Jeg gjentog Bankningen og famlede efter Laasen, i Forventning om at høre et indbydende „Komind“, men den eneste Lyd, som naaede mine Øren, var en raslende Snorken, der syntes at komme i spasmodiske Anfald, som naar en Kaffekværn ikke vil gaa, men dog undertiden beslutter sig til at fare rundt en ti à tolv Gange og saa atter synker hen i haardnakket Uvirksomhed.

Mor, — skal jeg tilstaa det for Dig? — Hvis det ikke havde været saa fortvivlet mørkt paa Loftet, at det næsten blev en Umulighed for mig at finde frem alene, vilde denne Snorken utvivlsomt drevet mig til at vende om; thi jeg var belavet paa at træffe min ubekjendte paa det traditionelle, usle Tagkammer, fattigt klædt, og med et Ansigt, der bar tydelige Spor

af Taarer og Kummer, men jeg var ikke belavet paa, at hun — snorkede.

Endelig aabnede jeg Døren. Det var mørkt i Værelset, men en umiskjendelig Rumlugt slog imod mig og forøgede min Tilbøielighed til at tage Flugten. Imidlertid benyttede jeg en Pause i Snorkningen til at fremføre et meget lydeligt: „Er her nogen“?

Et Skrig og det samme Spørgsmaal, henvendt til mig, var det Svar, jeg modtog, og strax efter blev en Fyrstikke anstrøgen, og jeg stod overfor en gammel Kone, som betragtede mig med et Par stikkende Øine, der fik forhøiet Glans ved de hektiske Pletter, som glødede paa de udmagrede Kinder.

Formodentlig maa denne Undersøgelse af mit Fysionomi have øvet en beroligende Virkning paa hende; thi en Tilnærmelse til et forbindtligt Smil gled over hendes Ansigt, og hun gjorde ligesom uvilkaarligt en Kompliment, der paa en underlig Maade parodierede hendes yderst lurvede Paaklædning, og, idet hun med en Haandbevægelse indbød mig til at tage Plads, spurgte hun, hvormed hun kunde være mig til Tjeneste.

I det samme faldt hendes Blik paa den halvtømte Brændevinsflaske, som stod lige foran os. Hun skyndte sig at sætte den hen i en Krog af Værelset og mumlede noget om, at Lægen havde forordnet denne „Medicin“ for hendes slemme Brystkrampe.

En pinlig Taushed fulgte paa denne Bemærkning,

indtil jeg fremtvang en Anmodning om „at faa tale med den Dame, der synger i Hr. Strobels Pavillon“.

„Aa, — Gud hjælpe os! — Ja, kunde jeg ikke tænke det“! udbrød hun. „De kommer naturligvis med en Opsigelse fra ham? — — Da jeg hørte, hvad der var hændt, sagde jeg strax, at det aldrig vilde spænde godt af; — og her har vi Følgerne af den unge Herres Lapseri“.

„Det vilde gjøre mig meget ondt, hvis jeg havde givet Anledning til nogen Ubehagelighed for den unge Dame, men jeg haaber — —“.

„O, var det Dem, min Herre“? afbrød hun mig med en nervøs Skjælven i Stemmen, og der kom atter noget belevent tilsyne i hendes Væsen, som fortalte en forslidt, men sørgelig Historie om en Gang at have seet „bedre Dage“. — „De kan være forvisset om, at baade min Datter og jeg altid vil erindre Deres ædle Optræden med Taknemlighed“, forsatte hun i et mere dannet Sprog end det, hvormed hun hidtil havde tiltalt mig; „men den fattige maa taale og tie. Vi lever som i en Verden for os selv, og vor Verden er fuld af Uretfærdighed og Undertrykkelse, som altsammen kommer fra de rige og mægtige“.

Hun lagde Haanden — det var en fin, veldannet Haand, — over Øinene, og jeg saa, at hun kjæmpede haardt for at holde Graaden tilbage, da hun ligesom mod sin Villie fremmumlede: „Mangfoldige Gange har

jeg tænkt, at det er tungt, — uudholdeligt tungt at leve, men, naar det kommer til Stykket, er det vel — — endnu tungere at dø".

Jeg ved ikke, hvorledes det faldt mig ind, men jeg kom med Et til at tænke paa et Billede, som jeg nyligt har seet, af den landflygtige Konge, Belisarius, der, klædt i Pjalter og med uredt Haar og Skjæg, staar som en synkende Ruin og dog med et umiskjendeligt Præg af fordums Høihed. Ogsaa her var alle Fattigdommens Attributer tilstede, men jeg skimtede tillige nogle svage Spor af ædelt Blod, og man saa, at denne dybt sunkne Kvinde ogsaa en Gang havde hersket, om det end kun var i Skjønhedens Rige, hun havde svunget sit skrøbelige Scepter.

Imidlertid søgte jeg forgjæves efter et passende Svar, og det var en Lettelse for mig, da Døren aabnedes, og „La Diva" traadte ind.

Et overrasket Udraab undslap hende ved Synet af mig, og det blege Ansigt bedækkedes med en brændende Rødme, men det lod dog til, at hendes første Tanke gjaldt Moderen; thi hun betragtede hende med et ængsteligt prøvende Blik, som jeg ikke kunde lade være at sætte i Forbindelse med den Flaske, der nyligt var sat tilside paa Grund af min Nærværelse, men maaske ellers pleiede at blive staaende, indtil den var tømt.

Jeg nærmede mig med nogle hilsende Ord og forklarede mit Ærinde saa godt, det vilde lade sig gjøre.

Hun afbrød mig ikke en eneste Gang, men et eget, bestemt Træk om hendes Mund viste mig tilstrækkeligt, at hun ikke vilde gaa ind paa mit Forslag, som bestod i, at hun strax skulde opsige sit Engagement hos Hr. Strobel og dernæst tillade mig at skaffe hende en dygtig Musiklærer, forat hun under hans Veiledning kunde uddanne sig til en duelig Lærerinde i Sang.

„Alt dette er saa besynderligt, at jeg næsten kunde tro, jeg staar og drømmer", sagde hun roligt og med dæmpet Stemme, somom hun helst vilde holde Moderen udenfor vor Samtale. „Jeg kan ikke forstaa, hvorfor De vil gjøre saa meget for min Skyld. — — De interesserer Dem for mig, siger De. — Ak, hvad er der vel ved mig, som kan opvække Interesse? Saa langt, jeg kan huske tilbage, — i Barndommen og i Ungdommen, — hele mit Liv har været en Gjentagelse af den samme, bedrøvelige Historie: Ingen har brudt sig om mig, og overalt har jeg været i Veien. — — Mor, Stakkel, holder vel af mig paa sin Maade, men der er ikke Tal paa de Gange, jeg har hørt hende sige, at jeg kun er en Byrde for hende, og at jeg er hendes Livs Ulykke, ja, — — værre end det"!

Uagtet de sidste Ord kun naaede mine Øren som en svag Hvisken, laa der dog en dyb Lidenskabelighed i dem, og, naar hun hævede Øinene, som for det meste var fæstede ved Gulvet, udtrykte de saa mange blandede Følelser, at det var vanskeligt at sige, om ondt

eller godt var den fremherskende Egenskab i dette stærkt bevægede Sind.

„Men Deres fremtidige Liv vilde faa en ganske ny Retning, hvis De lod mig bistaa Dem paa denne Maade“, indvendte jeg. „De vilde komme til at indtage en agtet Stilling i Samfundet, og Deres Moder kunde se en betrygget Alderdom imøde“.

Jeg stansede uvilkaarligt ved, at jeg saa noget, som havde stor Lighed med et Haansmil, spille om hendes Læber.

„De kan ikke have megen Erfaring, hvis De tror et Ord af, hvad De der siger, min Herre! — „En agtet Stilling i Samfundet““! gjentog hun med en umiskjendeligt haanlig Betoning og rystede paa Hovedet med en gammelklog Mine, som gav hendes rynkede Ansigt et saa paafaldende Alderdomspræg, at det ikke vilde forundret mig, om jeg i næste Minut havde seet hende staa der med sølvgraat Haar og uden en Tand i Munden. „Vil De bare sige mig, hvad vi skulde leve af i Mellemtiden, indtil jeg fik nogle Elever? — — O, nei, nei, det var ikke min Mening at stille nok et Krav til Deres Ædelmodighed! — Men lad os antage at den første Tid var overstaaet. Tror De virkelig, at jeg da kunde faa Elever? — — Her er nok af dygtige, anerkjendte Lærere, men selv om det ikke var Tilfælde, saa vilde neppe nogen betro sine Børn til mig, som er voxet op paa Landeveien og har faaet

min Musikundervisning, naar vi holdt Middagshvile i en Skov eller, i Mangel deraf, bag en gammel Lade. — — Ja, min Herre, — vi er omvankende Musikanter. Saalænge Bedstefar levede, drog vi om fra By til By, men Mors daarlige Helbred gjorde det nødvendigt, at vi maatte opgive vort Vandringsliv nogle Maaneder efter hans Død, — og saa kom vi til at blive boende her", sluttede hun med et dybt Suk.

Alt, hvad hun sagde, tjente kun til at forøge min Interesse for hende, men då mine Bestræbelser for at faa hende til at se Sagen fra mit Synspunkt strandede paa hendes forudfattede Anskuelser, søgte jeg at vinde en Bundsforvant i Moderen; men jeg mærkede snart, at hun med en endnu høiere Grad af Pirrelighed veg tilbage for den Tanke, at modtage Pengeunderstøttelse af nogen.

Da jeg reiste mig for at gaa, havde jeg en ærgerlig Bevidsthed om, at Pigen i Grunden havde Ret: Det var min Mangel paa Erfaring og den deraf flydende Ubehjælpsomhed, som var Skyld i det uheldige Udfald af mit Besøg.

„Tør jeg tage mig den Frihed at spørge om Deres Navn, min Herre"? sagde den gamle Kone, da jeg rakte hende Haanden til Farvel.

„Mit Navn er Falk", svarede jeg mut.

Det gav et Ryk i den Haand, jeg holdt i min, og,

idet hun gjentog Navnet et Par Gange, vedblev hun: „Og De er Udlænding, det kan jeg høre paa Dem“?

„Ja, jeg er fra Norge; men De kjender vel neppe det Land“?

Hun udstødte et halvkvalt Skrig og veg tilbage med udstrakte Hænder, somom hun vilde holde noget forfærdeligt borte fra sig. „Sig mig Deres Forældres Navn“, sagde hun næsten bydende. „Lad mig høre, om det er et Gjenskin af hendes Godhed, der her kommer til mig som en Gjenganger fra de svundne Dage“.

Jeg skyndte mig at efterkomme dette Forlangende og ventede med spændt Forventning paa hendes næste Ord.

„Hvilket forunderligt Spil af Skjæbnen dette er“, fremstammede hun. „Aa, Herregud! Det er den lille Gunnar! — Jeg husker Dem saa godt; De var en liden, krølhaaret Gut, — ikke større end saa, — da jeg — —. Ja, De har vel aldrig hørt, at Deres Forældre har talt om — — — Ingeborg Burns“?

„Nei, aldrig“, svarede jeg raskt; men, medens Ordene endnu dvælede paa mine Læber, dukkede et halvglemt Barndomsminde frem, ikke som en oplevet Virkelighed, men snarere som et underligt Eventyr, hvortil jeg havde lyttet, naar Du og Far i Tusmørketimen gjenkaldte eder Begivenheder fra Ungdomsdagene. Og det randt mig i Hu, at jeg undertiden

havde hørt Far udtale sin Tilfredshed med, at Misfornøielsens Element var veget bort fra vor fredelige Dal, da John Burns forlod den; og jeg mindedes ogsaa, at Du altid havde havt milde, deltagende Ord tilovers for den stakkels forvildede, der havde søgt Trøst for den ufrivillige Brøde, hun havde begaaet, ved frivilligt at styrte sig ind i et brødefuldt Liv.

Og nu stod jeg Ansigt til Ansigt med hende, — Synderinden, — Landsmandinden, — den syge, forladte Kvinde!

Jeg tog atter hendes Haand og talte til hende, — først forlegent og nølende; men Synet af hendes pinlige Sindsbevægelse bragte mig snart til at glemme mit eget, lille Jeg, og Ordene strømmede frit fra mine Læber og mit Hjerte.

Da jeg et Par Timer senere forlod mine nye Venner, kjendte jeg hele hendes sørgelige Livsroman, som jeg i mit næste Brev skal meddele Dig for saa vidt, som Du ikke allerede kjender den. Der er meget, som taler til hendes Undskyldning, og deriblandt ikke mindst den Opdragelse, som er bleven hende til Del i hendes ulykkelige Hjem.

Under vor lange Samtale havde Datteren, Mary, siddet i Stuens mørkeste Krog, med Ansigtet begravet i Hænderne. Først da jeg atter sagde Farvel, kom hun hen til Døren og rakte mig Haanden med et Blik,

der gav hendes uskjønne Træk et Udtryk, som næsten kunde kaldes sublimt.

„Og vil De hellerikke nu tillade mig at gjøre noget for Dem, Mary"? spurgte jeg.

„Ikke paa den Maade, De mener", udbrød hun ivrigt, „men De har allerede gjort saa meget for mig, — mere end noget andet Menneske paa Jorden"!

„Lad os ikke tale om det nu. — — Deres Moder har givet mig Lov til at komme her en Gang imellem, og jeg haaber, vi snart skal blive saa gode Bekjendte, at De forandrer Deres Beslutning. — De har dog vel ikke noget imod, at jeg besøger Dem, Mary"? tilføiede jeg, da jeg ikke formaaede at tyde det halvt angstfulde, halvt bedende Blik, som mødte mit, da jeg bukkede mig ned imod hende.

„Nei," svarede hun kort og næsten uvenligt; „men lov det ikke, hvis De ikke vil holde Deres Løfte; thi jeg vil vente Dem, hver Gang Uhret tikker"; og hun lukkede hurtigt Døren, inden jeg endnu havde givet hende noget Svar.

Stakkels lille Pige; — Jeg skal ikke skuffe hendes Forventning, naar en saadan Ubetydelighed kan kaste et lidet Solglimt ind i hendes glædetomme Liv.

Jeg skriver snart igjen; thi jeg længter efter at meddele Dig Madame Rudolfs Historie.

Din
Gunnar Falk".

München d. 6 – 12—7*.

Saa har da nogle korte Linier fra Dig bevirket, hvad alle mine Overtalelser ikke kunde udrette. Madame Rudolf og Mary har fra din Haand modtaget den Understøttelse, som jeg forgjæves tilbød dem, og den trykkende Fattigdom er nu ombyttet med, hvad de anser for behagelig Velvære.

Efter din Anmodning læste jeg dit Brev til Madame Rudolf, førend jeg overbragte det, og jeg kom derved til at tænke paa Fars gamle Paastand: At Du i saadanne Tilfælde faar Folk til at gjøre alt, hvad Du vil, medens Du paa samme Tid bibringer dem en Følelse af, at de gjør Dig en Tjeneste ved at modtage den Hjælp, Du byder dem; og alt dette siger Du med saa enkle, inderlige Ord, at det bliver en Umulighed at tvivle paa, at Du taler af dit Hjertes fulde Overbevisning.

Men Brevet har ogsaa havt en anden Virkning, der maaske vil være Dig ligesaa kjær som Bevidstheden om, at Du har afhjulpet disse Menneskers Nød.

Det er et ligesaa ubehageligt som ubestrideligt Faktum, at den før omtalte Rumflaske lidt efter lidt er bleven den Lethe, hvori Madame Rudolf, først paavirket af sin Faders Exempel, har vænnet sig til at drukne Erindringen om sin sørgelige Fortid; men Mary, med hvem jeg nu oftere træffer sammen, har med stille Glæde fortalt mig, at hun har lagt Mærke til, at hen-

des Moder altid bærer dit Brev paa sig, og hver Gang Fristelsen synes at være nær ved at overmande hende, tager hun det frem og læser det atter og atter, indtil hun glemmer sin sædvanlige Trøster.

Vil Tryllemidlet ogsaa fremdeles bevare sin Kraft? — — Vi tør vel neppe vente det, men imidlertid er dog Forsættet der, og Kampen er begyndt med de Ord for Øie, som Du saa kjærligt henviser hende til.

Næsten mod min Villie har det føiet sig saa, at Lilli og Mary har gjort hinandens Bekjendtskab, og, underligt nok, har denne Begivenhed tillige givet Stødet til en af mine Yndlingsplaners Udførelse.

Hr. Heilmayer — hvor modbydeligt, at jeg saa ofte skal være nødt til at bringe hans Navn i Forbindelse med Lillis, — Hr. Heilmayer havde forleden Dag undladt af indfinde sig til den sædvanlige Læsetime, og da jeg senere kom over til Lilli, mødte hun mig med en Anmodning, om jeg vilde hjælpe hende at gjennemgaa den Rolle, som hun i denne Tid indstuderer med ham.

Det var ikke første Gang, jeg overtog dette Hverv; thi Lilli, der omfatter sin kunstneriske Uddannelse med stigende Interesse, har til min store Glæde udfundet, at hun har langt lettere for at opfatte sine Roller korrekt, naar hun først læser dem igjennem med mig, og Du kan neppe tænke Dig, hvilken sælsom Fortryllelse jeg ofte kan gribes af, naar

jeg fra hendes Læber hører det Kjærlighedens Sprog, som hun henvender til den imaginære Elsker, der da representeres af mig.

„De siger Deres Replik fortrinligt, Gunnar", udbryder hun undertiden, „meget bedre end Hr. Heilmayer, og han er desuden ofte saa ækkel. Uf! — De skulde bare se ham, naar han tager min Haand — saaledes — og vrænger Øinene og fremlæsper:

„Jeg elsker Dig, fordi jeg **kan** ei andet,
Min Kjærlighed er mig mit **alt i alt**"!

Og han deklamerer nu falskt, om saa Tante ti Gange erklærer, at han spiller „aldeles klassisk". — — Nei, da klinger det rigtignok langt mere naturligt, naar De siger det, Gunnar".

Og efter en saadan Erklæring, kan jeg ikke negte, at jeg ofte foreslaar at gjentage den omtalte Replik, og jeg fremsiger den da saa fortrinligt, at hun jubler og klapper i Hænderne af Glæde over min „sceniske Begavelse".

Nu, — jeg var ved den omtalte Anledning naturligvis strax færdig til at optræde som Hr. Heilmayers Stedfortræder. Vi satte os hen til Vinduet for at benytte det svindende Dagslys til det sidste, og snart var vi ganske optagne af vore Roller, da mit Blik tilfældigvis streifede over til den anden Side af Gaden.

„Men hvorfor tager De ikke Bogen? Det er jo

Dem, som skal læse nu. — De er sletikke opmærksom i Dag. — Hvad er det, Gunnar“? spurgte Lilli utaalmodigt.

„Det er — jeg tror næsten, jeg gjør bedst i at gaa hjem. Det forekom mig, at jeg saa en Bekjendt staa i Porten derover, og jeg er bange for, at der maa være tilstødt hende noget, siden hun opsøger mig“.

„Hende! — Hvem i al Verden mener De, Gunnar?“

„Jeg skal fortælle Dem det hele, naar jeg kommer tilbage. — Nu er det lige saa godt, jeg gaar; thi maaske er hendes Moder — — maaske er nogen bleven syg“.

Jeg var ikke i Tvivl om, at det var Marys Ansigt, som havde vist sig i det halvmørke Portrum ligeoverfor, men det alvorlige, stundom lidt tvære Udtryk havde faaet en underlig Tilsætning af noget der lignede Vrede eller — Had. Hvad kunde det være, som havde fremkaldt denne Stemning hos hende? Og maatte ikke enhver saadan Følelse forsvinde ved Synet af Lilli, i hvis Beskuelse hun syntes at fortabe sig aldeles?

Jeg skyndte mig hjem paa mit Værelse, men der var ikke Spor af Mary, og ingen havde spurgt efter mig; men da jeg et Kvarter senere bankede paa hendes Dør, hørte jeg hendes Stemme svare med det vel bekjendte, dæmpede „Kom ind“!

„Har De søgt mig i Eftermiddag, Mary“? spurgte jeg uden videre Indledning. „Var det Dem, jeg nyligt saa i Portrummet der, hvor jeg bor“?

Hun nølede nogle Øieblik med sit Svar, og Hovedet var bøiet dybt ned over Arbeidet, da hun endelig sagde: „Nei, jeg har ikke søgt Dem“.

„Det er høist besynderligt. Jeg var saa vis paa, det var Dem. — — Mary, — det vilde være mig kjært, hvis De vilde tillade mig at fortælle en ung Dame, som jeg ofte træffer sammen med, hvorledes vi to har gjort hinandens Bekjendtskab“.

„Hvad hedder den unge Dame?“

„Frøken Lilli Weber; og hun er ligesaa god, som hun er smuk, saa jeg er vis paa, hun vil høre min Beretning med oprigtig Deltagelse“.

Det bøiede Hoved hævede sig pludseligt, og jeg saa atter det samme onde Udtryk glide hen over de blege Træk.

„Det var Dem, Mary“, udbrød jeg, „jeg er ganske sikker paa, at det var Dem. Hvorfor vil De negte det“?

„Jeg søgte Dem ikke“, gjentog hun med en vis Trods, „men naar Tilfældet førte mig gjennem den Gade, hvor De bor, kunde jeg vel have Lov til at stanse og se op til det Vindu, hvor — — hvor jeg ogsaa tidligere har seet Dem“?

Allerede samme Aften fandt jeg Anledning til at

meddele Lilli et Uddrag af de Begivenheder, hvoraf Marys og mit Bekjendtskab har udviklet sig, og hendes livlige, varme Gemyt følte sig stærkt hendraget til denne stakkels Pige, hvem Livets Skole tidligt har lært at stille sig kold og isoleret overfor Menneskene, medens dog mangt et pludseligt frembrydende Ord baner sig Vei gjennem den haarde Skal af Menneskekundskab, som stænger for det, og vi faar da et flygtigt Indblik i et Sind, der er nær ved at forsmægte af Mangel paa en Kjærlighedens Dugdraabe.

Men medens jeg søgte at anskueliggjøre denne eiendommelige Karakter for en anden, var det, somom den blev borte for mig, og et nyt Billede af hende trængte sig frem ved Siden af det gamle og saa paa mig med dette uforklarlige, vredladne Blik, der syntes at indeslutte et Hav af Lidenskabelighed, som ved den mindste Foranledning vilde stige over sine Bredder.

Det fulgte mig til mit Hjem og til mit Leie og forvandlede sig i mine Drømme til en gaadefuld Sfinx, der satte sig paa mit Bryst og stirrede paa mig, indtil de store, mørkegraa Øine blev til Haralds, og jeg hørte ham paa sin rolige Maade sige: „Du er meget ung, Gunnar“.

„Hvad mener Du med det“? spurgte jeg med den samme Irritabilitet, hvormed jeg i tidligere Dage mangen Gang har imødegaaet lignende, nærgaaende Bemærkninger, som havde Hensyn til min unge Alder.

„Du er meget ung, Gunnar“, gjentog Sfinxen, og derved blev det.

Senere forekom det mig, at jeg kjæmpede med den paa den yderste Rand af en steil Klippe. Hvert Øieblik var jeg nær ved at styrte ned i Dybet, men en stærk Haand holdt mig tilbage, og naar jeg vendte mig for at komme efter, hvem det var, saa jeg kun det tomme Rum.

Da fandt jeg mig med Et henflyttet til min Staffeli. Jeg greb min Palet og begyndte at male, og atter følte jeg den samme Haand glide kjærtegnende hen over mit Haar, men nu vidste jeg, at det var din, og blev ikke i mindste Maade overrasket ved at se Dig ved min Side.

„Hvor stærk Du er, Mor,“ udbrød jeg. „Hvorledes er det muligt, at denne fine, lille Haand kunde holde mig oppe“?

„En Moder kan gjøre meget for sit Barn,“ sagde Du mildt. „I denne Time har jeg kjæmpet Jakobskampen for Dig. — Maatte det ikke have været forgjæves“! — — —

Ved den første, frembrydende Solstraale var jeg i det lille Atelier, som jeg har leiet her i Nærheden til mit private Brug. Allerede længe har jeg følt mig trykket af den Korrektur, der bliver mig til Del i Akademiet, og Dag for Dag har jeg følt en stigende Trang til at kunne arbeide selvstændigt. Nu var min Beslut-

ning fattet. Jeg vilde paa egen Haand udføre et Maleri og bringe de Indtryk, som tumlede sig i mit Indre i kaotisk Forvirring, til Klarhed, idet jeg gav dem Skikkelse og varig Tilværelse.

Jeg skred strax til Værket, og det svindende Dagslys fandt mig endnu i fuld Virksomhed. Imidlertid mærkede jeg snart Nødvendigheden af, at jeg ogsaa i Virkeligheden maatte fortsætte det grundige Studium af de Ansigter, der stod saa levende for min Fantasi, og mine varme Overtalelser i Forening med nogle smaa, substantielle Opmærksomheder, som jeg af Erfaring ved, Fru Rothe sætter Pris paa, bragte hende snart til at indrømme min Bøn: Om hun og Lilli vil tilbringe et Par Timer dagligt i mit Atelier, indtil det er lykkedes mig at fængsle hendes elskelige Træk — ja, jeg mener naturligvis Lillis, — til Lærredet.

Den næste Gjenstand for mine Overtalelser var Mary. Hun optog mit Forslag med synlig Interesse, som snart gik over til en ligesaa synlig Uvillie, da hun hørte, at Lilli skulde udgjøre en af Figurerne paa mit Billede. Jeg følte mig imidlertid saa fast overbevist om, at denne ugrundede Antipathi vilde forsvinde under Indflydelsen af Lillis venlige Ord og Smil, saa jeg netop af Hensyn hertil ordnede det saaledes, at de skulde træffe sammen i den første Time; men jeg kan ikke negte, at mit Haab blev skuffet.

Fru Rothe, der beviste mig den Ære at møde frem

i stort Toilette, havde tillige for Anledningen paataget sig sine henlagte Prinsesselader og behandlede min stakkels lille Mary med den nedladende Værdighed, hvormed den fordums Skuespillerinde maaske en Gang havde imponeret et skuelystent Publikum i en eller anden Smaaby, hvor en virkelig Prinsesse sjeldent eller aldrig forvildede sig hen. Nu havde hendes theatralske Optræden kun den Virkning, at Mary forskansede sig bag en Mur af sky Tilbagetrukkethed og neppe svarede paa de Spørgsmaal, man henvendte til hende.

Men om end Marys selskabelige Anlæg syntes at befinde sig paa et meget primitivt Standpunkt, viste det sig dog snart, at hun var en aldeles fortrinlig Model. Hun stod saa ubevægelig, at man næsten kunde være i Tvivl, om Livets Pulsslag endnu rørte sig bag dette stivnede Ydre, hvis ikke Ansigtets Udtryk lidt efter lidt var steget i Intensitet, indtil jeg maatte gjøre hende opmærksom paa, at det ikke var nødvendigt at give Taterkvindens Fysionomi et saa fremtrædende Præg af Hadskhed.

Lilli, som var gaaet ind paa mit Forslag med levende Entusiasme, udviklede derimod et afgjort Utalent for „at sidde". Hvert Øieblik blev hun træt og gav saa hyppigt efter for sin Lyst til at se, hvorledes mit Arbeide skred fremad, at hun ideligt var i Bevægelse mellem min Staffeli og den Plads, jeg havde anvist hende, og under alt dette var hun dog saa uimodstaaeligt elskværdig, at det blev en Umulighed at skjænde paa hende.

Du vil nok lade mig faa Lov til ogsaa at delagtiggjøre Dig i Planen til mit Billede?

Uvilkaarligt drages dit Blik først hen paa den unge Pige, der sidder lænet mod et Træ — en af vore slanke, gratiøse Hængebirke — og holder et nyligt gjennemlæst Brev paa Skjødet. En enkelt Solstraale trænger ind under det vaargrønne Bladtag og kaster et sitrende Skjær paa det gyldenbrune Haar, som derved bliver endnu mere gyldent. De mørkeblaa Øine skuer drømmende hen for sig, og et lyst Smil om de friske, halvt aabnede Læber vidner om, at Brevet har indeholdt Bekræftelsen paa hendes Hjertes kjæreste Drøm. Ingen Tvivl, ingen Frygt har nogensinde banet sig Vei til dette Barnesind, der saa tillidsfuldt skuer ud i Livet, hvis fulde Skjønhed først nu synes at aabenbare sig for hende i den anelsesfulde Forventning, som her for første Gang træder hende imøde.

Den eneste mørke Skygge i Landskabet er den sortbrune Taterkvinde, der nærmer sig fra Furuskoven i Baggrunden. Den dalende Sol kaster et grelt Lys paa hendes grove, rynkede Træk og farver Furustammerne med et rødligt Gjenskin. Hun ser træt og medtagen ud, og den Byrde, hun bærer paa Ryggen, giver hende en ludende Holdning, som har Trældomspræget ved sig.

Idet hendes Blik falder paa den unge Dame, stanser hun pludseligt, og medens Øinene borer sig fast ved

den slanke, hvidklædte Skikkelse, antyder Ansigtets hadefulde Udtryk, at den Tanke, der nu behersker hende, indesluttes i det Spørgsmaal, som atter og atter har gjenlydt gjennem Slægterne, udenat Gaaden nogensinde har fundet en tilfredsstillende Løsning: „Hvorfor deles Lodderne saa ulige her paa Jorden? — Hvorfor er hun smuk, og jeg hæslig? — Hvorfor er hun Lykkens Skjødebarn, og jeg — Lastdyret“?

Mor, — var det saadanne Tanker, jeg læste i Marys Blik, da hun stod nede paa Gaden og stirrede op mod Lillis Vindu?

Inden jeg slutter, maa jeg endnu berøre noget, som jeg ikke uden Overvindelse kan nærme mig til, medens jeg paa samme Tid føler Trang til at udtale mig om dette uhyggelige Thema, som især ved Fars sidste Brev er stillet mig ret levende for Øie.

Kan det være muligt, at Harald, — vor kloge, smukke Harald, der er saa trofast i al sin Gjerning og saa nidkjær i sin Stræben efter Sandhed i stort som i smaat, — at han kan lade sig hilde i det Smigreriets Net, som dette simple, usande Fruentimmer søger at lokke ham ind i?

Maaske var jeg den første, der lagde Mærke til, at hun kastede Garnet ud, og jeg har aldrig betvivlet hendes Bestræbelsers Oprigtighed i den Retning; men, medens jeg snart morede mig og snart ærgrede mig over hendes plumpe Manøvrer, nærede jeg aldrig nogen

alvorlig Frygt for, at det skulde lykkes hende at trække Garnet sammen om den Fisk, som vel undertiden stak Hovedet ind mellem Maskerne, men kun for i al Troskyldighed at sluge den Smiger-Mading, man bød den, og saa vende om med en beskeden Erkjendelse af eget Værd.

Alvorligt talt, — jeg ser og forstaar din stille Angst, naar Du er Vidne til, hvorledes denne i enhver Henseende tarveligt udstyrede Pige vinder mere og mere Indflydelse paa Haralds hele Tankesæt; men ingen skal faa mig til at tro, at han nærer en Gnist af Kjærlighed for Helene Sand. Han tror paa hendes Interesse for, hvad han anser for høie og gode Formaal i Livet, og naar hun saa atter og atter lader Virakskyerne ombølge ham med det stadige Omkvæd, at det er ved ham, hun har faaet aabent Øie og Sind for alt dette, da er det maaske ikke saa ganske frit, at Harald tænker, han er — —, nu ja, — trods alle den senere Tids Rivninger mellem os, vil ogsaa jeg tiltræde den Erklæring, at han er en sjeldent ædel og sandhedskjærlig Natur, — ti Gange for god for Helene Sand.

Far har vistnok Ret, naar han siger, at Harald vilde have godt af at tumle sig lidt ude i Verdenslivet og lære at forstaa, at vor lille Planet ikke vilde komme ud af sin Bane, om Svartdalen maatte undvære den unge Pastors Virken i nogle Maaneder. — —

Hør, Mor, — jeg faar med Et en ypperlig Ide!

Hvad mener Du, om I overtalte ham til at aflægge mig et Besøg og blive her, indtil jeg med nogle Kammeraters Bistand fik luftet ham ud og rystet Skolestøvet af ham, og saa kunde han fortsætte Reisen paa egen Haand, naar han befandt sig i nogenlunde normal Tilstand. Du har jo desuden oftere skrevet, at han er lidt nervøs og overanstrengt, og det er en Grund mere til, at han bør rive sig løs jo før, jo heller.

Aa, — det skulde være herligt, at faa sig en god, norsk Disput med den kjære, grætne, gamle Fyr! — — Jeg tænker, Lilli vil være lidt bange for ham i Begyndelsen, men han vil nok snart tø op under Paavirkvingen af hendes barnligtglade Væsen.

Bring ham foreløbigt et hjerteligt Velkommen fra din Gunnar Falk".

München d. 1—1—7*.

Midnatsklokkens sidste Slag har netop bragt det svundne Aars Afskedshilsen, og jeg tager neppe feil, naar jeg tror, at Du og Far endnu sidder oppe, for efter gammel Sædvane at tage imod det Nytaar, der i dette Øieblik holder sit festlige Indtog i Tiden, indtil ogsaa det snart bliver gammelt og forsvinder i Evighedens ufattelige Uendelighed.

Jeg ved vist, at eders Tanker nu flyver hen til den fraværende Søn, ligesom mine drages hen til eder med Tak for al eders Kjærlighed, — med Tak fordi I har lært mig at se al Kjærligheds Ophav i ham, der styrer Verdener og Menneskeskjæbner med sin almægtige Haand.

I denne Stund føler jeg Trang til at klynge mig fast ved Bevidstheden herom; thi en af Livets Natsider er nyligt kommet mig saa nær, at mit Øie blændes, og jeg har vanskeligt for at se klart, naar jeg atter vender det mod Lyset.

Det vil ikke falde mig let at løsrive mit Sind fra de sidste Timers alvorsfulde Begivenheder, men jeg maa idetmindste forsøge derpaa, hvis jeg skal kunne give Dig et nogenlunde helt Billede af Aftenens vexlende Indtryk og den Stemning, som derved er fremkaldt hos mig, og da jeg ikke føler den ringeste Tilbøielighed til at sove, vil jeg ligesaa godt tilbringe Natten med at skrive til Dig, min inderligt kjære Moder.

For at begynde med Begyndelsen, maa jeg sige Dig, at Hr. Heilmayers Julegave til Lilli bestod i en Æske med Marzipanfigurer og et bestemt Løfte fra Theaterchefen om, at hun i Løbet af Februar skal komme til at debutere i en af de Roller, som hun har indstuderet under Heilmayers Veiledning.

Var jeg glad eller bedrøvet ved at høre denne Nyhed? — — Jeg ved det neppe selv; thi, uagtet det

var mig umuligt ikke at tage Del i Lillis overstrømmende Glæde, da hun, leende og jublende og med en synlig Tilbøielighed til at omfavne Alverden, valsede om i Værelset, saa følte jeg dog tilfulde Øieblikkets skjæbnesvangre Betydning: Her var Overgangen fra Leg til Alvor, — her stod Grænseskjellet mellem den unge Piges Sommerfuglstilværelse og den Fremtid, der skulde drage hende bort fra Kvindens sædvanlige Lod og maaske til Erstatning bringe hende et Liv, fuldt af Skuffelser og smaalige Krænkelser; — — thi jeg tror paa Lillis Skjønhed og Elskværdighed, — jeg tror paa hendes Evne til at fortrylle enhver, som kommer i Berørelse med hende, men jeg tror ikke, at hun er i Besiddelse af den sande Kunstneraand, der kan lære hende at bære alt — for Kunstens Skyld.

Men lad det være, som det være vil, saa er jeg ialfald forvisset om, at den Kunstnerbane, hun snart skal betræde, ikke vil have noget afskrækkende ved sig i mine Øine, naar jeg kun tør hengive mig til det Haab, at vor gjensidige Kjærlighed vil blive Grundakkorden i hendes Liv som i mit; men, endskjønt der er noget beroligende — og tillige ængstende — ved den barnlige Maade, hvorpaa hun opfatter de nye Forhold, hun nu skal føres ind i, saa kan jeg dog ikke skjule for mig selv, at alle disse Planer og Interesser stiller sig hæmmende i Veien for Opfyldelsen af min lyseste Ungdomsdrøm; og da gribes jeg undertiden af en brændende

Higen efter at vinde et berømt Navn, saaat jeg turde knæle ned for mit Hjertes Afgud og bede: „Kom og del den Ære og Navnkundighed, som nu er stor nok til at kaste Glans over os begge“!

Fru Rothe, der gaar op i Lillis store Forhaabninger paa en næsten naiv Maade, besluttede at feire sin Nieces forventede succès med et Bal, som foreløbigt kunde henlede hendes ældre og yngre Bekjendtes Opmærksomhed paa den vordende Primadonna. Den Sal, der ellers er leiet bort, blev laant for Anledningen, og Lilli og jeg fik travlt med at udsende Indbydelseskort til Ballet, som skulde afholdes Nytaarsaftenen.

Jeg vil just ikke paastaa, at Selskabet var la crême de la crême, og nogle af de Gjæster, som Hr. Heilmayer havde udbedt sig Tilladelse til at indføre, havde et høist eiendommeligt Præg af forloren Genialitet; men ikke destomindre fandt jeg Arrangementet særdeles vellykket og følte mig i den skjønneste Harmoni med det hele Selskab, da Dørene til Salen aabnedes, og en forlokkende Vals brusede imod os; thi jeg førte Ballets deilige Dronning ved min Arm, og de straalende Øine skuede dybt ind i mine, da hun tilhviskede mig: „O, Gunnar, — jeg er saa glad, saa glad, og jeg vil helst danse med Dem af alle Herrerne“!

Den første Vals var endt, og vi havde netop taget Plads i et Sideværelse, da en Tjener — ja, det var

forresten vor eneste, — nærmede sig og overrakte mig en Billet, der indeholdt følgende Linier:

„De har anmodet mig om at sige Dem til, hvis Mor blev værre. Lægen mener, at hun dør i Løbet af Natten.

Ærbødigst

Mary".

Jeg skyndte mig at meddele Lilli Billettens Indhold, lovede at komme igjen snarest muligt, og ikke mange Minuter var forløbne, førend jeg befandt mig i Sygeværelset, hvor lydelig Jamren og utaalmodige Udraab strax ved min Indtrædelse naaede mine Øren.

„Er han endnu ikke kommet"? hørte jeg Madame Rudolfs skarpe, unaturligt hævede Stemme raabe. „O, send Bud igjen og bed ham skynde sig. — — Er De der? — Naa, Gudskelov, at De endelig kom! Jeg ved, De vil hjælpe mig; De vil skaffe mig en duelig Læge, — en af de allerbedste og allerdyreste, — som kan redde mig fra Døden, — fra den forfærdelige, rædselsfulde Død; thi jeg tør ikke dø, jeg tør det ikke! Det er altfor skrækkeligt"!

Jeg søgte at berolige hende og sagde, at jeg vilde hente Doktor Eck, der i nogen Tid havde været hendes Læge.

„Nei, nei", afbrød hun mig med skjælvende Hast, medens de magre Fingre pillede paa Lagenet med rastløs Uro, „han har netop været her, men han forstaar ingenting. Han sagde, at det var forbi med

mig, — at jeg ikke kunde leve Natten over, men han lyver, — — ikke sandt, gode Hr. Falk? — Jeg er vis paa, han lyver. Hvorfor svarer De ikke? — Mary, hvorfor svarer Du ikke“?

„Jeg skal gjerne hente en mere anseet Læge, hvis De ønsker det“, sagde jeg undvigende, „men De trænger til en anden og bedre Hjælp end den, han kan yde Dem. — Jeg ved ikke, om Deres Moder er Katolik eller Protestant, Mary, men jeg tror, det vilde være bedst, om jeg hentede — —“.

Hun udstødte et gjennemtrængende Skrig og klamrede sig fast ved min ene Haand med et krampagtigt Tag. „O, Gud, ti! — De faar ikke Lov til at sige det“, raabte hun fortvivlet. „Jeg vil ikke have nogen Prest; det er det samme som Døden, naar han kommer. — Og hvad skulde det nytte til? Kan han gjøre det, der er skeet, ugjort? Kan han udslette en eneste Dag af mit Liv? — — Er der nogen, som kan tage alle disse bitre Minder om Mors Død og om al min Synd og Skam fra mig, — naa, saa lad ham komme. — — Hvad siger De? Tal høiere. — — — — Aa nei, jeg tror ikke noget af dette, Hr. Falk. Jeg kan ikke tro det. — Jeg mindes, at jeg lærte noget saadant, da jeg gik til Konfirmation derhjemme i Svartdalen, men det er længe, længe siden, og senere har jeg faaet en anden Lære i Livets Skole. Hvem kan gaa og huske paa sin Barnelærdom i al den Strid og Tummel? — — Men

lad mig bare leve, saa skal jeg begynde et nyt Liv. Jeg skal ikke smage en Draabe Brændevin mere, jeg skal ikke — — —. Aa, red mig, frels mig! Det gjør saa ondt i Brystet. — — Nei, — — nei, gaa ikke bort! Jeg er bedre nu, — — for jeg vil ikke dø, jeg vil — —“.

Hun sank tilbage i Sengen, og en Blodstrøm brød frem over hendes Læber. Jeg fløi afsted efter Lægen, men, da jeg atter vendte tilbage, var det stille i Værelset, og kun den dødes Ansigt fortalte en hemmelighedsfuld Historie om de Skræmmesyner, som endnu i Døden havde sat sit Stempel paa de fordreiede Træk.

Mary sad taus og ubevægelig ved Foden af Sengen. Det var vanskeligt at sige, om disse stirrende, taareløse Øine udtrykte Sorg eller Sløvhed.

Jeg tog hendes Haand og forsøgte at henvende nogle trøstende Ord til hende, men hun svarede ikke. Kun en let Trækning om Læberne viste, at hun hørte mig.

„Jeg kan ikke forlade Dem saa alene“, sagde jeg endelig. „Jeg vil vække Portnerkonen og bede hende komme op til Dem, og i Morgen vil jeg søge at skaffe Dem et andet Hjem, indtil Begravelsen er over“.

„Nei, det behøves ikke“, svarede hun netop i den samme skarpe Tone, hvormed hun en Gang før — i vort Bekjendtskabs første Stund — havde henvendt disse samme Ord til mig. „Jeg er vant til at være alene, og jeg er ikke mere hjemløs nu, end jeg altid har været“.

Paa Tilbageveien stansede jeg udenfor Fru Rothes oplyste Vinduer. Jeg kunde ganske tydeligt høre Musiken. Det var Valsen af „La Traviata", man spillede, og Tonerne lagde sig ømt og kjærtegnende paa mit Sind og hviskede om al den Glæde og Skjønhed, som ventede mig deroppe i den festlige Balsal. En slank, ungdommelig Skikkelse kom hen til Vinduet, trak Gardinet tilside og blev staaende en Stund for at se ud paa Gaden. — Var dette Lilli, og ventede hun mig? Skulde jeg da lade hende vente forgjæves?

Et Øieblik vaklede jeg i min Beslutning om at gaa hjem. Da stod med Et det grufulde Dødsleie for mit indre Blik, og alle disse Tvivlens „Hvorfor", som Vantroen i vore Dage griber efter med graadig Griskhed, for efter eget Tykke at benytte dem som Vaaben mod Gud og Samfundet, traadte frem for mig og opkastede sig til denne stakkels, døde Kvindes Forsvarere.

Det hjalp ikke, at jeg tændte Cigaren og maalte mit Værelse med lange, utaalmodige Skridt. Mit Sind var opfyldt af oprørske Tanker, og da jeg saa min Bibel ligge paa Bordet, aabnede jeg den med et bittert Udraab, der ikke egner sig til Gjentagelse.

Det er underligt, hvorledes en tilsyneladende liden Ting ofte kan fremkalde et pludseligt Omslag i Stemning, og dette var ogsaa Tilfældet med mig nu, da mit Blik faldt paa disse Linier:

„Og nu ville I udforske Herren, den almægtige.

Men I skulle ikke faa noget at vide i al Evighed; thi et Menneskehjertes Dyb kunne I ikke finde, og hans Sinds Tanker kunne I ikke fatte, og hvorledes skulle I da kunne udgranske Gud, som har skabt alt dette, og ret forstaa hans Sind og skjønne hans Tanker"?

Jeg læste de enkle Ord en, — to, — tre Gange, og saa greb jeg Pennen for at — — — —.

Saa langt havde jeg skrevet i Nat, da jeg pludseligt for op fra Stolen og lyttede. Det hørtes, somom nogen uforvarende var kommet til at røre ved Laasen paa min Dør, og saa blev alt igjen stille.

Jeg tog mit Uhr frem; det var et Kvarter over to, og jeg vidste, at Husets Beboere sædvanligt var i Seng før elleve, men da et Blik over Gaden viste mig, at Ballet hos Fru Rothe endnu var i fuld Gang, faldt det mig ind, at Lilli maaske havde sendt Tjeneren over for at spørge om Grunden til min Udeblivelse, og at Mørket hindrede ham i at finde Døren til mit Værelse.

Jeg skyndte mig at lukke op, men mine speidende Øine opdagede kun en mørk Gjenstand, som laa paa Gulvet i Korridorens fjerneste Krog.

„Hvem der"? raabte jeg og greb uvilkaarligt efter min gode, norske „Naturstok". Jeg fik intet Svar, men hørte ganske tydeligt et Suk, der lød som et ufrivilligt Udbrud af en tilbagetrængt Hulken. Jeg ombyttede nu Stokken med Lampen og ilede henad Gangen, og i næste Øieblik for jeg tilbage med et overrasket

Udraab, da Marys blege, forgrædte Ansigt viste sig for mig.

„Mary, — hvad har ført Dem hid paa denne Tid af Natten“? spurgte jeg forundret. „Skynd Dem og kom ind. De skjælver jo af Kulde. — — Mary, — staa dog op“!

Der var maaske mere Ærgrelse end Deltagelse i min Stemme; ialfald havde min Tiltale kun den Virkning, at hun kastede sig næsegrus paa Gulvet og brød ud i en lidenskabelig Graad. Jeg løftede hende op og mere bar end ledede hende ind i mit Værelse, hvor jeg lagde hende paa Sofaen og bredte mit Plaid over hende. Jeg gjorde ikke noget Forsøg paa at stanse denne Hengivelse i Øieblikkets Smerte; den forekom mig langt naturligere end hendes tidligere Ro, og jeg forstod instinktsmæssigt, at disse almindelige, forslidte Talemaader, der vistnok mangen Gang lader den sørgende føle Ordene som en Parodi paa en berettiget Sorg, her vilde være aldeles virkningsløse.

Lidt efter lidt sagtnede den voldsomme Hulken, der havde bragt hendes hele Legeme til at ryste, og de forgrædte Øine vendte sig mod mig med et sky, bønfaldende Blik. Jeg tog hendes Haand og sagde, at jeg fattede hendes Savn og den Følelse af Forladthed, som havde drevet hende til mig.

„Jeg vil hverken komme til at føle Savn eller Forladthed, hvis De blot vil tillade mig at blive her“,

mumlede hun og skjulte atter Ansigtet i Sofaens Puder. „De er den eneste, der nogensinde har været god imod mig, — rigtigt god, helt igjennem. — O, jag mig ikke bort nu, Hr. Falk; forbarm Dem over mig og jag mig ikke bort! — — Jeg kan ikke udholde Synet af Mors fordreiede Ansigt. Det taler om en Rædsel, som er større, end Ord kan udsige".

„De maa gjerne blive her, min stakkels Mary, indtil det begynder at lysne; saa vil jeg følge Dem over til Fru Rothe og bede hende give Dem Husly i nogle Dage, og Lilli vil tale med Dem og trøste Dem, og — —".

„Nei, nei", udbrød hun heftigt og var i samme Nu oppe af Sofaen og holdt de skjælvende Hænder afværgende imod mig. „Jeg vil ikke følge med Dem derhen. Da vil jeg heller gaa tilbage til — Liget. — — Men lad mig blive her. Lad mig blive hos Dem, indtil De en Gang reiser herfra, og da vil jeg lægge mig til at dø som en Hund, der er forladt af sin Herre. — — Hr. Falk, — jeg vil være Deres Tjenestepige, — jeg vil sidde som Model for Dem. De siger jo, jeg er flink og udholdende, og jeg skal aldrig blive træt, — aldrig! Og naar de saa lægger Penslen bort og holder Haanden for Øinene i vaagne Drømme, som De pleier at kalde det, — da vil jeg gjøre Drømmen endnu skjønnere ved at spille og synge

for Dem; thi jeg ved, — De har jo mange Gange sagt det, — at De gjerne lytter til min Sang".

„Jeg takker Dem for Deres Hengivenhed, Mary", sagde jeg bevæget, „men lad mig endnu en Gang sige Dem, at De overvurderer de Tjenester, jeg har havt Anledning til at vise Dem, og De — — kan umuligt blive her. Den exalterede Stemning, hvori De nu befinder Dem, lader Dem se Forholdene i et falsk Lys. De har vaaget og overanstrengt Dem i de sidste fjorten Dage, og De trænger til nogle Ugers fuldstændig Hvile; men naar De atter er bleven den rolige, besindige Mary, hvem jeg er vant til at kjende, da vil De vende tilbage til de Planer, vi i Forening har lagt, og Deres musikalske Begavelse vil nu som før blive Deres Glæde og Trøst og aabne Dem Udsigt til en betryggende Fremtid".

„De tager feil", svarede hun med noget af den gamle Bestemthed i Blik og Miner; „jeg har alt længe mærket det, — jeg kan ikke synge efter Pnnkter og Noder; jeg kan kun kvidre som Fugl paa Kvist! — — I den første Tid, da jeg ved Deres Moders Godhed begyndte at faa ordentlig Undervisning i Sang, havde jeg ofte ærgjerrige Drømme om, at jeg kunde blive en stor Sangerinde, — at min Stemmes Skjønhed skulde bringe Folk til at glemme min Grimhed. — — Ak, den Indbildning varede ikke længe! — Da jeg en Dag udtalte mine nye Forhaabninger for Hr. Lotz, saa

jeg et haanligt Smil spille om hans Læber, — jeg har afskyet ham fra den samme Stund, — og han sagde, at jeg aldrig vil drive det videre end til at blive en flink Lærerinde, fordi „min Legemsbygning er mig imod, mit Bryst er altfor sammenklemt“, og jeg ved ikke alt. — — Det er bare Sorg og Skuffelse fra først til sidst, — fra først til sidst“!

Jeg kan gjengive hendes Ord, fordi det særegne ved Situationen har fæstet dem i min Hukommelse, men jeg formaar ikke at gjengive den Haabløshed, som talte ud af ethvert af hendes Træk og hendes hele Holdning, da hun stod der med ludende Hoved og slapt nedhængende Arme.

„Vil De gjøre, hvad jeg nu beder Dem om, Mary“? spurgte jeg, da jeg i nogen Tid havde siddet og stirret paa hende med en Følelse af raadvild Forlegenhed.

„Jeg skal gaa strax, hvis De ønsker det“, svarede hun med pludselig Haardhed i Stemmen, „men De maa ikke forlange, at jeg skal følge med Dem — derover. — — Da vil jeg heller gaa hjem til Mor. Hun vil ikke gjøre mig noget ondt, Stakkel! Men hun skræmmer mig, fordi hun ser ud, somom hun var nær ved at blive levende igjen af bare usigelig, ulidelig Angst“.

„Kjære Mary, — De maa bestræbe Dem for at løsrive Deres Tanker fra dette mørke Billede. Jeg er

vis paa, at ogsaa Deres Liv har nogle lyse Erindringer, der kan tilbagekalde Mindet om Deres Moder paa en Maade, som kan være Dem kjær og beroligende. — O jo, ryst ikke paa Hovedet. — — — Hvad det var, jeg vilde bede Dem om? — Det var kun, om De vilde lægge Dem paa Sofaen og idetmindste forsøge paa at falde i Søvn".

„Jeg skal gjøre det, men jeg ved, det vil være mig umuligt at sove".

Jeg tog en Bog og begyndte at læse, men det var, somom der laa en magnetisk Kraft i Marys Blik, som uafbrudt hvilede paa mig med et Udtryk, hvori jeg troede at se en uudtalt Bebreidelse, fordi jeg lod hende alene med alle de tunge Tanker. Jeg følte dette Blik, om jeg end ikke saa det, og næsten mod min Villie hendroges mine Øine atter og atter til den sammenkrøbne Skikkelse paa Sofaen, indtil jeg endelig reiste mig og gik hen til hende.

„Hvad tænker De paa, Mary"? spurgte jeg. „Er De vred paa mig"?

Hun rystede paa Hovedet, og en nervøs Dirren i Ansigtet viste, at Taarerne atter var nær ved at bryde frem. „Jeg tænker paa, hvad De nyligt sagde; jeg leder efter de lyse Erindringer i mit Liv, men jeg — — kan ikke finde dem".

„Skal jeg hjælpe Dem at lede"?

„Hvis De vil"?

„Nuvel; — — det er en trykkende hed Sommerdag. En gammel Mand og en yngre, endnu smuk Kvinde gaar langsomt henad Landeveien. Hun trækker en liden Kjærre, hvorpaa en Lirekasse og en Harpe ligger omhyggeligt indpakkede i bløde Tepper. Støvet er saa dybt, at man synker ned i det for hvert Skridt, men den lille Pige, som er lidt bag efter sine to Ledsagere, finder det tydeligt nok meget fornøieligt at iagttage, hvorledes hendes Støvler forsvinder i de lette Støvmasser og saa atter dukker op med et fint, lysegraat Overtræk, der aldeles skjuler Hullerne. Det er næsten ligesaa morsomt scm at faa et Par nye".

„Men Bedstefar ser det", afbrød Mary mig synligt interesseret, „og saa rusker han hende i Haaret og siger: „Vil Du lade være, din Fandens Unge! Er her ikke Støv nok, udenat Du skal gaa og gjøre det værre""?

„Nu ja, han rusker hende lidt, men det er glemt, længe førend de naar den friske, kjølige Skov, hvor de skal holde Middagshvile. Og hvor godt smager ikke det hvide Hvedebrød og Pølsestykket ovenpaa den trættende Vandring! — — Og Skovens smaa Sangere kvidrer omkap, og Ekhornet titter frem fra Toppen af Træet og vilde gjerne have sin Andel af Maaltidet, hvis det blot turde vove sig ned til Pigen, der ser paa det med store, nysgjerrige Øine; og naar hun har spist, lægger hun sig til Hvile paa det bløde Mos,

hvor Solen endnu ikke har trængt ind og opløst Dugdraaberne, som blinker og sitrer, hver Gang en enkelt Straale bryder igjennem det tætte Løv. — — Men, naar Bedstefar er sovnet, — han tager sig ofte en god, lang Lur, — gaar den lille Pige og hendes Moder længer ind i Skoven, hvor det er rigtigt svalt og stille, og der tager de Harpen frem af Hylsteret, og Moderen lærer hende disse enkle Sange, som bringer En til at tænke paa Nøkken, der „spillede og sang til langt ud paa Natten — for at blive salig““.

„Men det var ikke altid saaledes“, hviskede Mary. „Ofte, meget ofte vedblev Bestefar at drikke, indtil Flasken var tømt, og han overtalte Mor til at drikke med, og — —. Nei, jeg tør ikke tænke paa det nu! — Stakkels Mor! Hvis Bedstefar slog mig, saa rammede han hende endnu haardere, hver Gang han overøste hende med haanende Ord og bitre Bebreidelser for, hvad der ikke mere kunde gjøres om igjen. — Stakkels Mor! — — — — Nu vil jeg fortælle Dem noget, Hr. Falk“, vedblev hun efter en lang Taushed. „Erindrer De den Aften, da Mor fortalte Dem sit Livs Historie? — — Nu, saa husker De vel ogsaa, hun sagde, at, da hun og Bedstefar igjen traf sammen, forbød han hende at tale Norsk, fordi det rippede op i alle de sørgelige Minder? — Men Mor glemte ikke sin Barndoms og Ungdoms Sprog. Det blev en skjult Skat, der fulgte hende overalt og var hende dobbelt

dyrebar, fordi hun maatte bevare den under Taushedens Segl. Men i mangen ensom Stund, naar Bedstefar sov eller spillede og drak med Folk, som han gjorde Bekjendtskab med i Værtshusene, kom Skatten tilsyne for mig. Hun lod min Barnemund fremstamme de underligt klingende Ord, og da jeg blev saa stor, at jeg kunde begynde at lære noget, fandt hun frem nogle norske Bøger, som hun en Gang — for længe siden, da hun var ung og rig, — havde forskrevet fra sit Fødeland, og jeg lærte at læse i dem, førend jeg endnu havde stavet mig igjennem min tyske Abc. — — Jeg var et tungnemt Barn, og jeg har desuden aldrig havt Anledning til at lære noget ordentligt; men da Bedstefar en Gang overrumplede os ved vore norske Læseøvelser, og jeg saa det Raseri, hvormed han sønderrev Bogen, idet han forsikrede, at han skulde slaa mig fordærvet, hvis han nogensinde hørte et norsk Ord fra mine Læber, da overkom der mig med Et en inderlig Lyst til at trodse hans Forbud, og fra den Stund begyndte jeg at gjøre ret gode Fremskridt“.

„Men hvorfor har De aldrig sagt mig, at De kjender mit Modersmaal? — Det er jo et nyt Bindeled mellem os“.

„Aa, — jeg taler det saa daarligt, og jeg ved ikke, hvoraf det kom, men hver Gang jeg vilde fortælle Dem det, var det, ligesom jeg ikke kunde faa Ordene frem; — — men i Tankerne har jeg ofte talt Norsk med

Dem, og da kan jeg finde Ord for saa meget, som jeg i Virkeligheden aldrig kunde sige til Dem“.

„De gjør mig ganske nysgjerrig, Mary. — Lad mig høre, hvad det er, De har betroet min imaginære Stedfortræder“.

Min halvt spøgende Bemærkning syntes paa en eller anden Maade at berøre hende ubehageligt. Hun blev blodrød og sendte mig et vredt Øiekast, da hun fremstammede: „Jeg vilde heller dø end sige Dem det. De vilde bare le af mig og ikke forstaa, hvad jeg mente“.

„Le af Dem? — Det tror jeg neppe. — — Lad mig høre, om De kan sige: „Godnat, Falk, nu vil jeg sove““.

Hun smilede svagt, blev atter rød og gjentog: „Gut—nat, Hr. Falk, nu—vil—jeg—saa—fe“; og ikke længe efter saa jeg med sand Tilfredsstillelse, at hun virkelig var slumret ind.

Det er ganske mærkeligt, hvor feige vi Mænd ofte er, naar det kommer an paa at vise moralsk Mod. Da jeg nyligt havde væbnet mig med min gode, norske Stok, skeede det med en vis, forfriskende Følelse af behagelig Spænding, men naar jeg nu udmalede mig Tjenestepigens Forbauselse, naar hun snart vilde indfinde sig for at lægge i Kaminen, da maa jeg tilstaa, jeg nærede en stærk Tilbøielighed til at tage Flugten og lade hende fortabe sig i indignerede Gisninger ved Betragtningen af Mary, medens jeg glimrede ved min Fraværelse.

En kort Overveielse bragte mig imidlertid snart til den Overbevisning, at et Angreb paa Fienden i aaben Mark vilde være at foretrække, og da jeg af Erfaring ved, at min Værtinde er tidligt paafærde, skyndte jeg mig ud i Kjøkkenet, udbad mig en Samtale med hende og fremstillede Sagen med saa megen Veltalenhed, at jeg endog fik hende til at gaa ind paa min Anmodning om at optage Mary i sit Hus for nogle Uger, og den stakkels Piges Ønske om at være i sin eneste Beskytters Nærhed kan nu opnaaes paa en Maade, hvorved hun tillige kommer under kvindelig Veiledning.

Time efter Time er forløben, siden jeg atter greb Pennen for at fortsætte min Beretning om denne Nats eiendommelige Begivenheder. Solen staar høit paa Himmelen og spreder sine Straaler over det Leie, hvor Mary fremdeles sover saa trygt og uafbrudt, somom hun havde besluttet paa en Gang at gjøre op for de sidste fjorten Dages Uro og Vaagen.

Hvor ubeskriveligt hæslig hun er i denne solklare Belysning! — Hvis jeg ikke var saa træt og søvnig, skulde jeg tage en Skitse af hende saaledes, som hun ligger der, og sende Dig den til Nytaarsgave, men nu faar jeg opsætte det til en anden Gang og kun tilføie min hjertelige Hilsen til alle i Hjemmet fra din

Gunnar Falk“.

*

* *

„Nu, — det kan man rigtignok kalde en Overraskelse,“ sagde Gunnar Falk med glædestraalende Ansigt og rystede atter og atter den Haand, som hans Broder rakte ham med en mere rolig, men ikke mindre hjertelig Mine. „Du skriver den ene Gang efter den anden, at Du umuligt kan rive Dig løs fra alle de vigtige Forretninger, som fængsler Dig til Svartdalen, og saa staar Du pludseligt for mig, naar jeg har opgivet ethvert Haab om at se Dig her i München. — — Men fortæl mig nu, hvordan I har det derhjemme. Far? — Mor? — Og Du selv, Du kjære, gamle Kammerat“?

„Aa, — alt er omtrent i de vante Folder hos os. Før Jul var der megen Sygelighed i Bygden, men nu er det, Gud ske Tak, bedre. — Jeg husker ikke, om jeg har skrevet til Dig, at jeg er bleven Kommunemand, idet jeg — —“.

„Ja, ja,“ afbrød Gunnar ham, „jeg har hørt det; men Far og Mor, Du, — fortæl mig noget om dem. Mor længter lige meget efter mig, — ikke sandt? Jeg kan saa tydeligt mærke den uudtalte Længsel, som aander af hvert Ord og hver Linie i hendes Breve. Og jeg — —! Tiden flyver fra mig, men det forekommer mig dog, at det er en hel Evighed, siden jeg saa nogen af eder, og jeg er „utomordentligt“ glad ved at have min gamle Mentor her; og hvilket besynderligt

Træf, at Du netop skulde komme den Dag, da — —. Ja, det vil vi nu tale om senere. — Men, Harald, — jeg synes, Du er noget passiv i din Glæde over Gjensynet, Du“.

„Jeg har aldrig været af dem, der bærer sine Følelser paa Læberne, det ved Du nok; men jeg tænker, at de snarere vinder end taber i Styrke derved. Imidlertid vil jeg ligesaa godt først som sidst sige Dig, at min Glæde over Gjensynet ikke er ublandet. — — Mor har undertiden meddelt mig nogle Brudstykker af dine Breve, og det kan ikke negtes, at de har været vel egnede til at opvække Bekymring baade hos vore Forældre og mig. Rentud sagt, — Hovedbevæggrunden til min Reise er den, at jeg forstod, Mor gik og ængstede sig for Dig, og — —“.

„Ængstede sig for mig“? afbrød Gunnar ham heftigt; „men jeg begriber ikke, hvad Du mener. — — Jeg ved, jeg har brugt mange, — altfor mange Penge, og jeg skammede mig som en Hund, da jeg maatte skrive til Far og underrette ham om, at de Penge, der burde været tilstrækkelige og mere end tilstrækkelige for et Aar, allerede var slupne op; men Far tog Sagen meget koldblodigt, og jeg kan ikke indse, at min Ødselhed har været af den Beskaffenhed, at den kan blive en Kilde til Ængstelse for nogen af eder“.

„Jeg kan ikke være ganske enig med Dig heri; men det var forøvrigt ikke dette, jeg hentydede til“.

„Nu, hvad var det da? — Sig det kort og godt og uden alle Hentydninger“.

„Nuvel, — jeg haaber, Du ikke mistyder mine Ord eller betvivler, at de er dikterede af varm, broderlig Hengivenhed? — Kan jeg stole paa det, Gunnar“?

„Skynd Dig lidt med at faa dem frem, saa vil jeg se, hvad jeg kan svare paa den Ting“.

„Jeg skal skynde mig. — Naar Du undertiden har sendt mig nogle Linier, har de altid været korte og intetsigende, og det har derfor undret mig desto mere, at Mor endnu aldrig har ladet mig læse et af de mange, forbausende omfangsrige Breve, Du har fundet Tid til at tilskrive hende; men, hvad hun har delagtiggjort mig i, er fuldkommen tilstrækkeligt til at vise, at din hele Optræden, lige siden Du forlod os, bærer Præg af en vis flot Ubesindighed, der maaske kan undskyldes paa Grund af din Ungdom og Uerfarenhed, men dog altfor let kan ende med at trække Dig ind i alvorlige Ubehageligheder“.

„Har Far eller Mor bedt Dig om at sige mig dette“?

„Nei, langtfra! De har ikke givet mig nogetsomhelst Paalæg i den Henseende, og det lod til, at de ønskede Reisen lige saa meget for min Skyld som for din, men — som sagt, — jeg mærkede deres Bekymring, og uagtet de er fast overbeviste om, at Bevæggrundene til din Handlemaade er de bedste og æd-

leste, finder de dog, — og navnligt Far, — at Du har været noget uforsigtig“.

„Uforsigtig? — Det er et af dine Yndlingsord, Far her har brugt“.

„Rimeligvis, fordi han i dette Tilfælde fandt det meget anvendeligt“, svarede Harald med et noget overlegent Smil. „Det var. mildest talt, uforsigtigt, at Du opkastede Dig til Ridder for denne forløbne Kafe-Sangerske, — hvad er det nu hun hedder? — Du vidste jo ikke, hvem det var, Du saaledes tog under din Beskyttelse, og det var sandelig ikke din Skyld, naar denne burleske Scene ikke endte med et almindeligt Slagsmaal og Politiets Mellemkomst“.

„Vilde Du maaske, at jeg først skulde forhørt mig om hendes Stamtræ og faaet Attest for, at hun havde ført en ulastelig Vandel“?

„Jeg antager, det sidste vilde faldt Dig noget vanskeligt, men jeg vil ikke dvæle ved den Side af Sagen, og, at Du senere har hjulpet hende og Moderen, — den stakkels, forvildede Skabning! — kan jeg naturligvis kun billige. Derimod er det i høi Grad uforsigtigt af Dig, at Du lader Pigen bo her i Huset, at hun, som Du selv har skrevet, tilbringer Timer i dit Atelier, og — — — kort og godt, Du udsætter Dig for Omtale ved alt dette“.

„Min kjære Harald, Du har aldeles misforstaaet Situationen. Marys Hengivenhed for mig kan nærmest

sammenlignes med Hundens Hengivenhed for sin Herre, og jeg forsikrer Dig, at den fra begge Sider er ligesaa uskadelig og ganske vist aldrig kan give Anledning til — Omtale".

„Gunnar, — Du nøder mig til at sige Dig noget, som jeg helst havde fortiet. Far har for ikke længe siden modtaget et anonymt Brev, — formodentlig fra en af dine herværende norske Bekjendte, — der fremstiller dit Forhold til Mary paa en Maade, som er lidet smigrende baade for Dig og hende".

„Jeg haaber, Du har taget Brevet med, forat jeg kan se, om jeg kjender Haandskriften; thi jeg længter efter at lade Brevskriveren faa Leilighed til at fortsætte vort Bekjendskab. — Har Du det paa Dig"?

„Nei, Du Brushoved! — Far rev det heldigvis itu, strax han havde læst det, men Virkningen af det viser sig i det Forslag, jeg er Overbringer af".

„Nu da"?

„Far og Mor ønsker, at Du vil formaa Pigen til at reise til Norge, hvor hun for Fremtiden kan finde et Tilflugtssted paa „Fridheim". Jeg maa tilstaa, jeg finder denne Plan høist uheldig, uagtet den vistnok er et nyt Bevis paa, hvorledes Mor altid sætter ethvert Hensyn til sig selv tilside, naar det gjælder andres Vel".

„O, Harald, og dette fortæller Du først nu! Det er jo en herlig Ide, Menneske! — Og hvor lykkelig Mary vil blive! Jeg kan aldrig glæde hende mere,

end naar jeg fortæller hende om Norge og dets rige Naturskjønhed, og nu skal hun komme derhen og selv se det altsammen".

„Du tror altsaa, at hun vil modtage dette Tilbud"?

„Ja naturligvis, hun vil gribe efter det med begge Hænder. — — Min stakkels Mary! Endelig skal ogsaa Du lære, hvad det vil sige at have et Hjem. — — Men jeg glemmer rent Dagens store Begivenhed, og der er ikke et Øieblik at spilde, hvis det skal lykkes mig at opdrive en Billet til Dig. Du Harald, — har Mor nogensinde talt til Dig om — — Frøken Weber"?

„Jeg synes, jeg har hørt Navnet nogle Gange. Det er en ung Dame, som Du traf sammen med under dit Ophold i Dresden, — ikke sandt"?

„Jo—o, og — — hun skal debutere i Aften i det kvikke, lille Stykke: „Der Kurmärker und die Picarde". Man knytter ualmindeligt store Forhaabninger til denne Debut, og da jeg næsten dagligt kommer der i Huset, vil jeg naturligvis ikke undlade at gaa hen og se hende, og jeg haaber, Du følger med"?

„Jeg kan ikke sige, jeg har synderlig Lyst til at gaa i Theatret i Aften. Du ved, det er ikke af mine Fornøielser, og jeg er træt efter Reisen. Desuden har jeg vanskeligt for at opdrive nogen Interesse for disse emanciperede Damer, hvortil vel ogsaa denne Frøken

Weber hører. — Hun er altsaa Skuespillerinde? Det vidste jeg ikke".

„Endnu er hun det ikke, men man venter, at hun vil gjøre en glimrende succès, og jeg tvivler ikke paa, at hun snart vil blive en af Tysklands første Skuespillerinder. Forøvrigt vilde Du neppe falde paa at henregne hende til de „emanciperede Damer", hvis Du havde seet hende. Hun er omgivet af en Glorie af kvindelig Ynde, som gjør hende saa tiltrækkende, at man næsten glemmer hendes Talent, fordi man kun ser hende selv".

„Hm, — jeg synes, Du bliver paafaldende begeistret, min Ven".

„Aldeles ikke", svarede Gunnar med slet dulgt Pirrelighed; „men jeg ved paa Forhaand, at Du neppe vil kunne opfatte hende. Dine forudfattede og fastslaaede Meninger vil komme i Veien; thi de passer ikke for det fri, ideale Liv, der rører sig herude blandt os, og som er saa himmelvidt forskjelligt fra de smaalige, indsnevrende Forhold, vort Hjemland har at byde dem, der vier sig til Kunstens Dyrkelse".

„Nuvel, — saa lad mig gaa hen og se dette fremragende Talent. Maaske vil det bidrage til at ruske op i mine forstokkede Anskuelser", sagde Harald med en Mine, som fuldstændigt modsagde Ordene.

„Bravo! — Nu gjælder det bare at faa fat i en Billet. — — Senere i Aften skal en Del af Husets

Venner samles hos Fru Rothe, — den unge Dames Pleiemoder, — men da kan Du lægge Dig til at sove. Det er rimeligt, Du er træt efter Reisen, stakkels Fyr! — — Om jeg gaar derhen? — Ja, det er sikkert. Jeg maa gaa; jeg har lovet det, men Du bør naturligvis blive her".

Et Par Timer senere sad begge de unge Mænd i det overfyldte Theater, hvor Gunnar ædelmodigt havde overladt sin Logeplads til den kjærkomne Gjæst, medens han selv lod sig nøie med den Parterrebillet, som Hr. Heilmayers Indflydelse nyligt havde forskaffet ham.

Han sad i Theatrets fjerneste Krog, halvt skjult af en fremspringende Pille. I Grunden var det ham kjært, at han uforstyrret kunde overlade sig til sine egne Betragtninger; thi det stormede saa underligt i hans Sind, og han stræbte forgjæves at stille Stormen og bringe Ro i de jagende Tankers urolige Flugt.

Var det Glæde eller Mismod, Haab eller Frygt, der bragte hans Hjerte til at banke med saa voldsomme Slag? — O, det var ganske vist Glæde og Haab; thi han følte sig tryg i Forvisningen om, at hun vilde gjøre Lykke, — overvældende Lykke, og vilde ikke hendes Lykke tillige være hans? — — Jo, det kunde ikke være nogensomhelst Tvivl derom. — — — Men hvis nu Aftenens lyse Forhaabninger blev skuffede, — hvis Bifaldet ikke blev saa udelt, Jubelen ikke saa overstrømmende, — hvis en enkelt, ominøs Pibe

lod sig høre? — — O, da vilde han ile op til hende og bære hende bort paa sine stærke Arme til en liden, fredlyst Plet, som han kunde kalde sit Hjem, og der vilde han skjule sin Skat for alle disse graadige Øine, som nu skulde have Lov til at sluge enhver af den ungdommelige Skikkelses Bevægelser og fraadse i de Smil og Blik, der i Kraft af hans Kjærlighed til hende kun tilhørte ham.

„Nei, det er lavt af mig at kunne forudsætte en saadan Mulighed“, mumlede han. „Hvad vilde Lilli tænke, hvis hun i dette Øieblik kunde se ind i mit Hjerte? — — Gud velsigne hende! Gid alle hendes Forhaabninger maa finde en rig Opfyldelse“!

Han for med Haanden over Øinene, thi en fugtig Glans havde lagt sig over dem, og, da han atter saa klart, faldt hans Blik paa Haralds alvorlige, regelmæssige Ansigt.

„Hvor smuk han er“, tænkte han; „det skal undre mig, om han ikke er den smukkeste Mand her i Aften. — — Ei, ei, mine Damer, det nytter ikke, at I lorgnetterer ham. Der er ikke Fængstof nok i min gamle Mentor for at begynde „a flirtation“. — — — Jeg tror, jeg vil tale oprigtigt med ham, førend han reiser herfra, men først skal han gjøre Lillis Bekjendtskab, og da vil ogsaa han komme til at beundre og elske — sin tilkommende Søster“.

Imidlertid stod den unge Debutantinde oppe paa

Scenen og tittede frem mellem Kulisserne, medens det Skuespil blev opført, som gik forud for det lille Stykke, hvori hun snart skulde optræde. Utaalmodig Forventning og higende Uro havde drevet hende til at klæde sig paa, længe førend det var nødvendigt, og nu var hendes eneste Beskjæftigelse den: At vente.

Hun havde sovet daarligt om Natten, og Dagen havde forekommet hende uendeligt lang. Det hjalp ikke, at hun legede og snakkede med Guldgul; hun blev mere og mere nervøs og urolig, indtil Vognen endelig kom for at afhente hende til Theatret; da var med Et al Bekymring forsvunden, og hun fløi leende og spøgende nedad Trappen, tilraabte Tanten et seierssikkert „Paa Gjensyn", og neppe et Kvarter var forløbet, førend hun var aldeles optaget af Toilettets Mysterier.

Hvor latterligt det var, at hun skulde ty til disse Sminkekrukker og Pudderkvaster for at blive smuk! Var hun da ikke smuk nok i Forveien? Man havde dog saa ofte sagt hende det. — Men Pyntekonen forsikrede, at den unge Dame kunde blive endnu deiligere, og det viste sig, at hun havde Ret, da Lilli under hendes kyndige Hænder var bleven forvandlet til en fortryllende Bondepige.

Ja, hun var deilig! — Hun saa det selv, og det var meget behageligt at have denne Vished tilligemed Bevidstheden om, at hendes Skjønhed blev støttet af Ungdom og Talent. Hun maatte gjøre Lykke!

Om et Aar var hun maaske Münchens mest feirede Skuespillerinde, og her var Stedet, hvor alle hendes Illusioner skulde gaa over til Virkelighed, — her, hvor Digt og Sandhed smeltede sammen til en harmonisk Enhed, som hun skulde belive ved sin Aands Trylleri.

Hun lod Blikket glide hen over Tilskuerne og saa et Hav af ukjendte Ansigter, der herefter for hende skulde representere Verden, — den Verden, som snart vilde fælde Dommen over hende og for Fremtiden eie enhver af de Tanker og Følelser, der rørte sig i hendes jomfruelige Sind.

„Jeg føler mig med Et saa besynderligt ene“, tænkte hun. „Jeg tilhører dem alle, men ingen af dem tilhører mig. — — Jo, jeg ved, jeg har mange Venner dernede, men jeg vilde ønske, jeg kunde faa Øie paa nogle af dem nu. Gunnars Plads kan jeg ikke se, førend jeg kommer ind paa Scenen, men det gjør mig godt at vide, at han sidder der og tænker paa mig med broderlig Hengivenhed. — — O, gid denne evigt lange Time en Gang fik Ende! — — — Fy, hvor smudsigt her er! Mit Skjørt er bleven ganske støvet; og hvor afskyeligt her lugter af Gas. — — I Grunden er Livet bag Kulisserne ikke fuldt saa herligt, som jeg havde tænkt mig det. Jeg troede, det var som et skummende Glas Champagne, let og pikant, flygtigt og oplivende. — — Og Skuespillerne — og især Skuespillerinderne, — o, hvor misundelige

og ondskabsfulde mange af dem er! Jeg kunde aldrig blive saaledes, det er jeg ganske vis paa. — Og der er ogsaa noget andet, som — —. Ja, jeg ved ikke rigtigt, om det mishager mig eller ikke? Jeg er glad i, at Herrerne siger mig Komplimenter, men jeg synes dog ikke om den Maade, hvorpaa nogle af dem taler til mig her. — „Man maa have Næb og Kløer, naar man vil gaa til Theatret“, siger Frøken Sulzer, men jeg forstaar ikke at bruge det Slags Vaaben; jeg tror, jeg vilde foretrække at have en anden til at forsvare mig, — — ikke Heilmayer, — uf! nei! — men Gunnar? — — Nei, det maatte helst være En, som jeg havde en frygtelig Respekt for, og Gunnar er saa snil, han“.

En vedholdende Applaus rev hende snart ud af hendes Betragtninger. „O, hvorledes kan det dog falde dem ind at klappe saaledes for Frøken Sulzer“, hviskede hun harmfuldt. „Hun er saa kunstlet, at hun neppe kan faa Ordene frem, og hun har et Kast paa det venstre Øie, det saa jeg tydeligt paa Prøven igaar. — — Aa, det vilde ærgre mig ubeskriveligt, hvis jeg ikke blev applauderet lige saa meget — nei, vel saa meget som hun“.

Hr. Heilmayer, der hele Tiden havde omkredset hende, nærmede sig nu, og idet han for Halvdelen af et Sekund fik anbragt Spidsen af sin fede Pegefinger under hendes Hage, sagde han: „Nu tør vi ikke staa

her længer og drømme om den unge, norske Maler. Han er der nok, — hahaha! — Nu maa vi kaste det sidste Blik paa Toilettet; thi om et Kvarter maa De frem“.

Hun gjorde et Skridt tilbage, og med en underlig Blanding af frembrydende, kvindelig Værdighed og barnagtig Trods udbrød hun: „Jeg maa bede Dem, om De vil holde mine Drømme ude af Deres Bemærkninger, Hr. Heilmayer, og — — De maa ikke understaa Dem at pege paa mig oftere; jeg vil ikke have det“!

„O, for Himmelens Skyld, græd ikke! Kjære Barn, lad det ikke komme en eneste Taare paa Sminken. Jeg tilbagekalder ethvert af mine Ord og — Fingerpeget ogsaa, naar De blot vil lade være at græde. De er saa fortrinligt sminket, og endnu er der ingen Skade skeet. Øinene har kun faaet en stærkere Glans, som gjør Virkningen af dem endnu mere bedaarende. Se saa, kom nu“!

Han vilde tage hendes Haand, men hun trak den utaalmodigt fra ham og ilede ind i Paaklædningsværelset, hvor Speilet bekræftede Sandheden af hans Udsagn, og kort efter befandt hun sig inde paa Scenen og glemte alt andet i Øieblikkets berusende Spænding.

Allerede efter den første Scene brød Bifaldsstormen løs, voldsomt og vedholdende, somom man aldrig kunde blive træt af at hylde saa megen Ungdom og Skjønhed. Hun nærmede sig Lamperækken og hilsede

det begeistrede Publikum med en yndig Bøining, og nu saa hun for første Gang op til den nærmeste Loge, hvor hun vidste, Gunnar skulde sidde, men hun fandt ham ikke. Et fremmedt Ansigt, der havde noget af en imponerende Marmorstatues blege Alvor i de strenge Træk, skuede forskende ned paa hende, men hun søgte forgjæves efter et Glimt af Beundring i disse mørke Øine, som snarere syntes at udtrykke et dybt Mishag.

Endnu et Blik, — et Lynglimt i Tankens Verden, — og hun var atter „die Picarde", der bragte flere end en af Herrerne til at tænke, at en liden Del af al den Elskværdighed, som hun ødslede paa den kloddsede „Kurmärker", vilde være mere end tilstrækkelig for at gjøre dem til hendes Slaver — for Livstid.

Og saa fulgte Fremkaldelse paa Fremkaldelse, og Blomsterregnen vilde ikke tage Ende, og Lilli smilede og neiede og trykkede Blomsterne til sine Læber og til sit Hjerte, men midt under al denne Jubel hendroges hendes Blik atter og atter til det ukjendte Ansigt, der ikke et Øieblik tabte sit strenge, næsten vrede Udtryk.

„Hun ser efter mig, — hun savner mig! Hvilken Lykke at vide, at hendes Tanker søger hen til mig i en Stund som denne", mumlede Gunnar i sin halvmørke Krog. „Hvor jeg længter efter at tale med hende, — at sige hende — — ja, i Aften, tror jeg næsten, jeg kunde sige hende alt".

Han slyngede sin smagfulde Buket, der kun indeholdt hendes kjæreste Yndlingsblomster, langt hen over det bølgende Menneskehav, men den naaede ikke sit Bestemmelsessted; profane Hænder greb den og kastede den skjødesløst videre, og da den faldt ned foran Lilli, og hun bukkede sig for at tage den op, spredte de duftende Rosenblade sig og laa som en blegrød Regn paa de smudsige Brædder.

„Nu, Harald, har Du seet Mage til Spil? — Er hun ikke „reizend“, — „wunderschön“, — „einzig““? raabte Gunnar, da de var komne ud paa Gaden.

„Jo—o“, lød Haralds langtrukne, lakoniske Svar.

„Aa, Du forstenede, kjedelige Stoiker! — „Jo—o“! — Synes Du virkelig, det er et passende Svar paa mit Spørgsmaal“?

„Hvis Du ønsker det, skal jeg gjerne besvare det mere udførligt. — — Jeg har ikke alene „seet Mage til Spil“, men jeg har mange Gange seet det bedre. Jeg tror neppe, Frøken Weber er et fremragende, dramatisk Talent, men den Ynde og Naivitet, som er udbredt over hendes hele Fremtræden, tog Publikum med Storm, og det samme vil vistnok fremdeles blive Tilfælde, saa længe hun er ung og smuk; men ogsaa for hende vil den Tid komme, da en smukkere eller ialfald yngre Rivalinde, der har Nyhedens Interesse, træder frem og bringer det glemsomme Publikum til at se, at dets Afgud begynder at blive gammel og

rynket, at hun i Grunden spiller ganske middelmaadigt, at — —“.

„Harald, jeg beder Dig, hold op“! afbrød Gunnar ham heftigt. „Ungdommens Gudinde byder Dig en Draabe af Gudernes Nektar, og istedetfor at drikke den, sidder Du og spekulerer paa, hvordan det vil gaa Hebe, naar hun bliver gammel og affældig“.

Harald besvarede ikke dette lille Angreb, men efter en tankefuld Pause bemærkede han roligt: „Jeg kunde have stor Lyst til at vide, hvad det er, som har bevæget — Hebe til at gaa til Theatret. Er det Forfængelighed, — Behagesyge, — Lyst til at blive bemærket, eller er det virkelig en mægtig, indre Trang, der uimodstaaeligt driver hende til at rive sig løs fra Hjemmets Pligter og gaa over til et Liv, som tilhører Offentligheden? — Det første er det sandsynligste, og da beklager jeg hende; det sidste — — undskylder en saadan Beslutning, men gjør den ingenlunde mere smagelig for mig. Den er unaturlig; thi Kvindens Kald er — —“.

„Jeg kan det, Du, — jeg kan hele Ramsen udenad“, afbrød Gunnar ham atter med stigende Utaalmodighed. „Lad mig blot slippe for at høre disse sterile Anskuelser, der skal passe for alle Karakterer og Forhold i Livet, enten de gjør det eller ikke. — Gud har givet enhver Blomst dens særegne Duft, og han har givet ethvert Menneske dets eiendommelige Præg, ligesaa vist, som

hver enkelt af os har faaet et forskjelligt Ansigt. Tror Du, at han har gjort alt dette uden Hensigt? — — Du er en Perle af en Fyr, Harald, men dit Syn paa Livet er ofte saa knugende trangt, at jeg ikke kan lade være at tænke, at Du holder Haanden for Øinene for ikke at komme til at se, hvad der ligger udenfor din egen Stræben og Virken".

„Du faar bedømme det, som Du vil; kun ønskede jeg gjerne, Du skulde vise mig den Retfærdighed, ikke at betvivle mine Bestræbelsers Oprigtighed".

„Det gjør jeg heller ikke, Harald, det ved Du nok, gamle Kammerat. Jeg vil blot, Du skal indrømme, at de forskjellige Bestræbelser kan være lige oprigtige, om de end ikke altid er støbte i en og samme Form. — — Naa, der kommer Molly med Aftensmaden. — Ja, nu faar Du ikke blive vred, fordi jeg gaar fra Dig. Du ved, jeg har lovet at komme over til Fru Rothe, og Du lægger Dig vel, strax Du har spist"?

„Ja, — jeg ved ikke, — — jeg er just ikke søvnig. — — Jeg kunde i Grunden have Lyst til at følge med Dig, men — nei, det gaar vist ikke an? Det vilde vel blive anseet for paatrængende"?

„Du! — — Har Du Lyst til — —. Nu ja, saa kom! Du er naturligvis velkommen; men jeg tvivler paa, Du vil more Dig; thi der gaar det lystigt til, skal Du vide".

„Hvis Du har noget imod, at jeg følger med, saa — —“.

„Hvorledes kan det falde Dig ind? Jeg er naturligvis glad, — overmaade glad, og Fru Rothe vil blive aldeles henrykt over din Nærværelse“.

Med en vis Iver gjentog han denne Forsikring for sig selv, medens Harald foretog nogle smaa Forandringer ved sit Toilette. „Jeg gad vide, hvorfor jeg ikke skulde være glad“, tænkte han; „jeg er glad, det er sikkert nok, men — — — det ærgrer mig at høre ham saa tørt og ligegyldigt berøre, hvad der har gjæret i mig, lige siden Lilli besluttede at gaa til Theatret. — Hans Ord har vakt den gamle, næsten neddyssede Frygt tillive igjen. Hvis hun elskede mig ligesaa inderligt, som jeg elsker hende, vilde hun da være istand til at gaa op i sit nye Liv med denne jublende, feberhede Begeistring“?

Fru Rothes smaa Værelser var overfyldte med Gjæster, og Luften var ligesaa tung af Røgelse- og Blomsterduft, som naar man paa en af de store Høitidsdage træder ind i en katolsk Kirke. Den summende Lyd af Stemmer, der talte i Munden paa hverandre, blandede sig med lydelige Latterudbrud, og for et Øieblik følte Harald en stærk Tilbøielighed til at vende om, men et Blik paa Festens Dronning var tilstrækkeligt til at bevirke et Omslag i hans Stemning.

Hun stod midt i Værelset, omgivet af kurtiserende

og komplimenterende Herrer, og uddelte Smil og spøgende Bemærkninger til sine Vasaller. Maaske laa der ikke saa lidt kvindeligt Koketteri i Valget af den Dragt, hun havde taget paa efter sin Hjemkomst fra Theatret. Hun vilde vise sine Beundrere, at hun ikke behøvede de flagrende Baand og brogede Farver for at fremhæve sin Skjønhed, og Hensigten var opnaaet; thi hun var endnu smukkere i den glatte, sorte Atlaskes Kjole, hun nu bar, med nogle Rader hvide Perler om Hals og Arme som den eneste Prydelse.

„Nei, Frøken Weber, det kan ikke være Deres Alvor, at De vil negte mig — Deres trofaste Tilbeder under Aftenens Triumfer — denne ene lille Blomst af Deres Overflod", sagde „Der Kurmärker", der nu viste sig i sin sande Skikkelse som den unge, elegante Hr. Stiegler.

Han søgte at bemægtige sig den omtvistede Blomst, men Lilli holdt Buketten høit i Veiret, idet hun med en overgiven Latter raabte: „Nei, nei, De faar den ikke! — — O, er De der, Gunnar! Hjælp mig! Lad ham ikke — —. Ah"!

Smilet og Ordene døde pludseligt paa de røde Læber, da hendes Blik atter mødte disse vrede Øine, som havde fulgt enhver af hendes Bevægelser paa Theatret med det samme strenge Udtryk, hvormed de ogsaa nu hvilede paa hende. Hun for let sammen og en brændende Rødme bedækkede hendes Ansigt, da Gunnar

presenterede sin Broder, der var kommet saa beleiligt for at kunne overvære Frøken Webers glimrende Debut.

Hun saa paa ham, somom hun ventede en Bekræftelse paa Gunnars smigrende Ord, men Haralds Svar bestod kun i et ærbødigt Buk.

„Lad mig byde Dem velkommen paa den Maade, hvormed det er Skik at hilse hinanden i Deres Fødeland“, sagde Lilli efter en kort, forlegen Pause og rakte sin lille, behanskede Haand ud imod ham. Hvis hun havde ventet at modtage et ærligt, norsk Haandtryk, blev hun skuffet; thi Haralds Haand forholdt sig meget passiv, medens en dyb Rødme nu ogsaa udbredte sig over hans fine, aristokratiske Træk.

„Hvor klodsede de er, — begge to“, tænkte Gunnar. „Jeg har aldrig før seet Lilli saa besynderligt „schüchtern“. Hun rødmer og stammer som en liden Pige, der gjør sin første Indtrædelse i Selskabslivet; men sød er hun alligevel, — det maa man indrømme“.

Han saa lidt tvivlraadigt fra den ene til den anden og følte sig næsten lettet, da Fru Rothe kom til og nødvendiggjorde en ny Presentation.

Hun modtog „den kjære Hr. Pastor“ med en Blanding af moderlig Ømhed og en vis, alvorlig Værdighed, som hun, naar Anledningen fordrede det, forstod at paatage sig med den samme Behændighed,

hvormed hun nyligt havde anbragt Sminken paa de fede Kinder.

Med en noget overrasket Mine lyttede Harald til hendes Velkomsthilsen, og den dybe Kompliment, hvormed hun af og til forhøiede Virkningen af sin Tale, syntes at forundre ham mere, end den imponerede ham; men nu løsnede endelig hans Tunges Baand, og i velvalgte Udtryk, der fik et eget, stateligt Præg, fordi han søgte lidt efter de fremmede Ord, takkede han for den venlige Modtagelse, som hun lod blive ham til Del.

En halv Time senere sad Lilli og han i et lidet Sideværelse, hvor nogle Mapper med Staalstik og Fotografier var henlagte paa det runde Bord under Hængelampen, der kastede et dæmpet, behageligt Lys over alle Gjenstande; men da de vel havde taget Plads, lod det næsten til, de havde glemt, at hun havde lovet at vise ham en Udsigt fra Isardalen, forat han kunde se, at der ogsaa hos dem fandtes skjønne, storartede Landskaber; thi Mapperne fik ligge i Ro, og en forlegen Taushed syntes atter at ville bemægtige sig dem.

„Jeg ved saa godt, hvorledes det ser ud i Svartdalen“, sagde Lilli endelig med en vis Anstrengelse, somom det kostede hende Overvindelse at bryde den lange Pause. „Deres Broder har fortalt mig om det altsammen, — den herlige Natur, — det hyggelige Hjem og Haven, hvor De og han legede som Børn,

— om Deres Forældre, ja, jeg ved endogsaa, at De ligner Deres Fader meget, Hr. Pastor. — — Hvilken smuk, gammel Mand det maa være“, tilføiede hun naivt.

„Tror De det“? spurgte Harald med et frembrydende Smil.

„Ja, ganske vist, — det vil sige, — jeg mente ikke — —“.

„De kan strax komme til Vished derom“, sagde han hurtigt; „thi jeg har mine Forældres Fotografier her i min Lommebog. — Jeg tænker, min Moders Ansigt vil tiltale Dem mest. — — Ikke sandt, — det er et elskeligt Udtryk“?

„Ja, De har Ret, men — — hvor alvorlig hun ser ud. Man skulde tro, hun havde været meget bedrøvet, da hun blev fotograferet“.

„Det tror jeg neppe. Jeg kan gjerne sige, hun er næsten aldrig bedrøvet, — ialfald mærker man det ikke. Der gaar en stille, dæmpet Glæde gjennem hendes hele Liv og Virken, og hvis hun ser alvorlig ud, da er det, fordi hun forstaar det Suk, som gaar gjennem al Livets Glæde og Lyst“.

Hun saa paa ham med et uvist Blik. „Hvor underligt han taler“, tænkte hun. „Hvad mener han egentlig“? — „Et Suk“? gjentog hun spørgende. „Jeg har endnu aldrig hørt dette Suk. Glædens Toner har en deilig Klang i mine Øren, og hvis et Suk undertiden

baner sig Vei til mine Læber. da er det kun et Udbrud af glad Forventning og behagelig Spænding, som — —".

„De vilde sige? — — Jeg beder Dem, bliv ved"!

„Nu ja, jeg vilde sagt, — „som da jeg nyligt skulde træde frem for Publikum"; — men saa kom jeg til at huske paa, at min Glæde dog ikke var ublandet, — at nogle mørke Tanker ganske mod min Villie trængte sig frem og tilhviskede mig — —".

„Hvad var det? — Lad ogsaa mig faa Lov at høre denne Hvisken".

Han saa paa hende med et varmt, deltagende Blik, der maaske gjengav hende noget af hendes sædvanlige Sikkerhed; thi et skjælmsk Smil tittede frem af de mørkeblaa Øine, da hun svarede: „Nei, min Herre, — det behøver De sletikke at vide. Men jeg vil sige Dem noget andet. Jeg saa Dem i Theatret, og — — De syntes ikke om „Die Picarde". Nei, — det nytter ikke at sætte en protesterende Mine op; thi De applauderede ikke en eneste Gang".

„Og dog fulgte jeg Dem med dyb Interesse. Jeg har sjeldent seet en heldigere Debut, og jeg forstod Publikums Begeistring, men ikke destomindre — —; nei, det vilde være en topmaalt Ubeskedenhed, hvis jeg — en fremmed i Deres Kreds — tillod mig at udtale, hvad der i dette Øieblik rører sig i mit Sind".

„Vi er ikke saa fremmede for hinanden, som De

tror; De er jo Gunnars Broder, og han og jeg er akkurat som Broder og Søster, og naar jeg beder Dem — —". Hun stansede med en let Skjælven i Stemmen, og de taarefyldte Øine fuldførte hendes Bøn paa en meget veltalende Maade.

„Frøken Weber, — jeg vil vove det, men jeg ved, De vil blive vred paa mig. — — Jeg kunde ikke helt ud hengive mig til Nydelsen af Deres Spil, fordi jeg — nei, jeg tør ikke sige det, — nuvel, — — fordi jeg følte Medlidenhed med Dem".

„Hvorledes? Jeg forstaar Dem ikke? Medlidenhed med mig"?

„Ja, — jeg følte den inderligste Medlidenhed med den unge Pige, der var saa smuk og fortryllende, — tilgiv, De har jo selv tilladt mig at tale Sandhedens Sprog, — og som med et sorgløst Smil stod ved Randen af en Afgrund, som hun selv ikke saa, fordi den var dækket med Blomster og Virakskyer. — — Jeg følte Medlidenhed med den unge Kvinde, der, førend hun endnu havde lært at fatte Livets høie og sande Betydning, allerede havde truffet et Valg, som rev hende bort fra Hjemmets milde Indflydelse, — fra det Sted, der hidtil havde havt Eneret til hendes glade og sorgfulde Timer, hendes Graad og Latter, kort sagt — hele det sjælelige Liv, som nu skulde kastes ud for alle Stemningens Vinde og beklappes eller udhysses af enhver selvbeskikket Smagsdommer. — — Jeg følte —

nei, — — jeg føler Medlidenhed med den unge Skuespillerinde, der, for det uvisse Haab om en Gang at blive en stor Kunstnerinde, ofrer Ungdom, Skjønhed og Aandens ædleste Kræfter paa et Liv, som saa ofte gaar op i en Række af Skuffelser og opslidende Kampe, der svækker hendes Kvindelighedsfølelse, medens hun lidt efter lidt lærer at forstaa, hvad det vil sige: At fortære sig selv".

Hun lyttede til hans Ord i Aandeløs Taushed, men det talende Ansigt afspeilede alle de vexlende Følelser i hendes Indre. Var hun vred eller bedrøvet, da hun hørte denne fremmede Mand drage frem i Lyset de Tanker, som havde dæmret for hendes sjælelige Blik, da hun for faa Timer siden stod mellem Kulisserne med en uklar Bevidsthed om Øieblikkets skjæbnesvangre Betydning? — — O, hun var bedrøvet, meget bedrøvet; thi det var pinligt at se Aftenens blændende Fata-Morgana-Syner forvandle sig til graaveirsfarvede Hverdagsbilleder; — — men hun var ogsaa vred; thi med hvilken Ret kom han her og fangede hendes Barndoms og Ungdoms glade Drømme i et Net af kolde og dog saa underligt gribende Ord?

Men var han da virkelig saa kold og streng? Der var dog undertiden noget varmt og kjærligt i hans Stemme, som røbede Velvillie, — ja, mere end det. — — Og en Side af Sagen forbigik han i Taushed, det var hun sikker paa; thi hun vidste, at Gunnars Begeistring

var sand og oprigtig, naar han talte til hende om en liden, fredet Verden i Kunstens Rige, hvor ædle Idrætter og løftende Tanker bæres frem som Offer paa det Alter, der er viet til den ideale Skjønhed, som har sit Udspring fra alle rene og hellige Tankers Ophav. Mere end en Gang havde han ladet hende gjøre et Indblik i denne Ideverden, og, hvad han havde vist hende, var skjønt og løfterigt, om hun end ikke altid formaaede at følge hans Tankers Flugt eller dele hans Entusiasme.

„De er vred paa mig; jeg kan læse min Dom i Deres Ansigt, Frøken Weber“, sagde Harald, da han i nogen Tid forgjæves havde ventet paa hendes Svar.

„Nei, jeg er ikke vred, men jeg forstaar Dem ikke ganske; og — — hvoraf ved De, at alt dette er saaledes, som De siger“?

Ja, — hvoraf vidste han det? Spørgsmaalet slog lynsnart ned i hans Sjæl og viste ham i samme Nu, at hans Tanker og Interesser altid havde ligget i en helt anden Retning, og at de Anskuelser, han nyligt havde udtalt, havde faaet Tilværelse og Væxt i hans Sind, efterat han denne Aften havde indtaget sin Plads i Theatret. — Hvad var det, der havde skjærpet hans Blik for disse nye Forhold? — Hvad var det, som nu bragte ham til at vige tilbage for dette Spørgsmaals Besvarelse med en sælsom Blanding af modstræbende Villiekraft og bævende Erkjendelse?

Imidlertid iagttog et Par skinsyge Øine fra det

næste Værelse enhver Forandring i deres udtryksfulde Minespil.

„Det kan være godt nok, at de gjør hinandens Bekjendtskab“, tænkte Gunnar, „men jeg kan ikke indse Nødvendigheden af, at de derfor ganske og aldeles glemmer min Tilværelse. — — Det ser desuden ikke ud til, at de morer sig synderligt sammen. Jeg tror, jeg vil afbryde denne tête à tête“.

Han fik en af Herrerne til at spille en Galop, og der behøvedes ikke mange Overtalelser, førend Lilli gik ind paa hans Forslag om at afslutte Aftenens festlige Begivenheder med et improviseret Bal, og enhver, som saa hende, da hun nogle Minuter senere svævede let og glædestraalende henad Gulvet, ført af Gunnars sikre Arm, skulde havt vanskeligt for at tro, det var den samme, der nyligt havde lyttet til Haralds alvorsfulde Ord med anelsesfuld Beklemthed.

„Danser De ikke“? spurgte hun frygtsomt, da de stansede i Nærheden af ham. „Ønsker De, at jeg skal presentere Dem for en af Damerne“?

„Nei, jeg takker“, svarede han med et stivt Buk. „Dans er en Fornøielse, som i mine Øine altid har havt noget næsten idiotisk ved sig. Ialfald passer den neppe for andre end Børn og barnlige Sjæle“.

„Jeg tror, jeg vil holde op. Jeg er lidt træt“, sagde Lilli, da de atter havde danset nogle Gange rundt.

„O, De vil da vel ikke høre paa Haralds ensidige

Bemærkninger? — — Hvad er naturligere, end at Thalias Yndling bringer Terpsichore sin Hyldest"?

„Nei, Gunnar, nei, — slip min Arm! Jeg er virkelig træt, og — — jeg vilde ønske, vore Gjæster vilde gaa. Jeg længter efter at være alene. Jeg synes, jeg har saa uendeligt meget at tænke paa i Aften".

Det lod til, at ingen af Brødrene var oplagt til Samtale, da de atter befandt sig paa Gunnars Værelse. Aftenpiben blev røget under uafbrudt Taushed, og først, da de var ifærd med at gaa tilsengs, sagde Gunnar med et vist Tiltag: „Jeg agter at tage mig en liden Ferie i Anledning af din Nærværelse her. Jeg vil naturligvis være din Cicerone, idetmindste i de første Dage, og Frøken Weber har lovet at gjøre os Følge".

„Du staar nok paa en meget fortrolig Fod med denne unge Dame, Gunnar? Hun sagde, at I er som Broder og Søster. — — — Er det ogsaa din Mening? — — Sover Du allerede da, Gut"?

Gunnar fremmumlede et Svar, der lød noget uforstaaeligt, og snart forkyndte hans regelmæssige Aandedrag, at han virkelig sov.

Paa samme Tid sad Lilli ved Kaminen i sit Værelse og stirrede ind i de ulmende Gløder. Hun havde slukket Lampen og taget sin hvide Natdragt paa, men det saa ikke ud til, at hun tænkte paa at gaa tilsengs; thi hendes udelte Opmærksomhed var for Øieblikket koncentreret paa den ene af de Tøfler, som bedækkede

hendes smaa Fødder. Gang efter Gang slyngede hun den med stor Energi op i Høiden og søgte atter at fange den paa Foden, og denne Øvelse optog hende saa fuldstændigt, at hun ikke mærkede Fru Rothes Indtrædelse, førend hun stod lige foran hende.

„Ei da, Tante! — Hvor Du skræmmede mig! Kjære, hvad vil Du her nu da“?

„Min søde Lilli“, sagde Fru Rothe pompøst, „hvorledes er det muligt, at Du efter en Dag, der vel maa kaldes den betydningsfuldeste i dit Liv, kan føle Lyst til en saadan barnagtig Leg“?

„Det er uhyre vanskeligt, Tante. Prøv, saa skal Du se, Du kan ikke gjøre det. — — Forresten gjorde jeg det nu ikke for at lege, men jeg maatte finde paa noget for at forjage de Tanker, som har pint og plaget mig den hele Aften“.

„Pint og plaget Dig! — Hør, min Engel, det kan maaske ikke skade, om Du for andre giver Dig Mine af, at Du allerede føler Dig besværet af din nye Glans og Herlighed, men Du skal ikke gjøre Dig nogen Uleilighed i den Retning, naar vi er paa Tomandshaand. Husk paa, jeg kjender det hele af egen Erfaring. Du er naturligvis henrykt, — i den syvende Himmel, og det har Du Grund til. Først tager Du Publikum med Storm, — aa, hvor lykkelig jeg var, da de skraalede og trampede som besatte, — og saa kommer Du hjem til en — — lad os sige glimrende Fest, hvor samtlige

Herrer næsten i Ordets bogstavelige Betydning ligger for dine Fødder. — Endogsaa den unge Hr. Pastor, der mellem os sagt forekom mig noget stiv og kjedsommelig, saa ud, som han havde faaet en Snev af det".

„Af hvilket, Tante"?

„Du lille Skjælm! Du ved nok altfor godt, hvad jeg mener; men det gjør ikke noget, om Du i din nuværende Stilling er en Smule koket. Glem bare ikke, at jeg venter, Du skal gjøre et glimrende Parti. Jeg ser allerede en vordende Friherreinde eller Grevinde i Dig. — — Men jeg glemmer jo rent, hvad det var, jeg vilde tale med Dig om. Sig mig, Lilli, var det Dig ikke paafaldende, at Heilmayers hele Optræden i Aften bar Præg af noget vist — hvad skal jeg kalde det? — løftet og ualmindeligt"?

„Jeg lagde aldeles ikke Mærke til ham, men han var vist ligesaa væmmelig, som han pleier at være".

„Lilli, — jeg maa bede, om Du i Fremtiden vil afholde Dig fra saadanne upassende Udtryk, naar Du taler om den elskværdige Mand. — — Nei, modsig mig ikke! Han er elskværdig, og jeg haaber, Du erkjender, at jeg er den mest kompetente Dommer i dette Tilfælde. — Forøvrigt er det undskyldeligt, om din Uerfarenhed ikke lader Dig opfatte Situationen, men jeg maa tilstaa, jeg fandt, hans Kurmageri var saa iøinefaldende, at jeg ikke længer kan være i Tvivl om hans Hjertes

Tilstand. Det kommer kun an paa, hvilket Svar jeg skal lade blive ham til Del“.

„O, Tante, Du kan dog vel aldrig indbilde Dig, at jeg skulde ville have ham? — Fy! Alene Tanken herom er mig saa modbydelig, at — —“.

„Nei, Lilli, nu gaar din Blindhed virkelig over alle Grænser“, afbrød Fru Rothe hende vredt. „Det er naturligvis mig det gjælder. Kan Du ikke begribe det, Du tossede Barn“?

En Latter, der klang ligesaa klar og overgiven som i hin Stund, da Gunnars Øren for første Gang lyttede til den harmoniske Lyd, sprudlede nu ustanseligt frem og syntes at fylde Værelset med Glæde og Ungdomslyst. Tantens indignerede Bebreidelser forøgede kun Lillis Munterhed, men, da hun atter blev alene, indtraadte der et nyt Omslag i hendes Stemning. Et vemodigt Træk lagde sig om den lattermilde Mund, og et Øieblik senere brast hun i en voldsom, vedholdende Graad.

„Der er ingen, som holder af mig“, hulkede hun, „ialfald ikke paa den Maade, jeg undertiden har drømt om. — — Han sagde, at han føler Medlidenhed med mig. — Nonsens! Medlidenhed med mig! — — Jeg vilde ønske, han havde sagt — —; nei, o nei, det vilde jeg dog ikke. — Jeg tror, jeg er lidt bange for ham? Var det derfor, hans Ord greb mig saa underligt? — — Ja, jeg er bestemt bange for ham“.

En Time senere havde Søvnen lukket hendes Øine, men det hulkende Suk, som nu og da trængte sig frem fra hendes Bryst, vidnede om, at de aandelige Kræfter endnu var i Virksomhed, og at der ogsaa var Kamp og Gjæring i den slumrende Piges Sind.

„Klokken er over elleve. — Kan Du begribe, hvorfor de ikke kommer, Tante“? spurgte Lilli utaalmodigt, da hun den følgende Dag stod foran Speilet og vel for tiende Gang prøvede sin nye Hat. „Man skulde næsten tro, Gunnar havde glemt vor Aftale“.

„Hys, Lilli, — der har Du dem. — — Ah, Hr. Pastor! — Hvor det glæder mig at have Anledning til at fortsætte et saa behageligt Bekjendtskab. — — Og vor kjære, unge Maler? Vi faar vel ogsaa se ham, vil jeg haabe“? sagde Fru Rothe og lod sine forbindtligste Smil møde Harald, medens hun hele Tiden tænkte: „Naar jeg kunde begribe, hvorfor han sætter op en saadan kjedsommelig Bedemandsmine“?

„Jeg er desværre Overbringer af et meget beklageligt Budskab fra Gunnar. Da vi for en Times Tid siden skulde gaa herover, gled han paa Trappen og var saa uheldig at forvride sin ene Fod. Lægen siger, det har intet at betyde, men min stakkels Broder maa dog for det første holde sig i Ro og kan for Øieblikket ikke forlade Sofaen“.

„Den arme Gunnar! — Gjør det meget ondt“? spurgte Lilli bedrøvet, da Fru Rothes Deltagelses-Pa-

roxysme havde lagt sig noget. „O, nu kan han ikke male paa sit smukke Billede; tænk, om han ikke faar det færdigt til den store Udstilling! Hvilken Sorg vilde det ikke være for ham“!

„Aa, — om hans Maleri kommer paa Udstillingen eller ikke, det er dog virkelig en Sag af altfor underordnet Betydning til, at den kan fortjene Navn af Sorg“.

„Men Deres Broder tænker ikke saaledes“, indvendte Lilli frygtsomt. „Han er Maler med Liv og Sjæl, og for ham vilde det være en Sorg“.

„Nu, saa vil jeg kun sige: Saa meget desto værre for ham. — Men maaske trænger han til denne lille Prøvelse, og da vil vi ikke beklage ham“.

„Vi“? tænkte Lilli modvilligt. „Han taler, somom han eiede min Villie og mine Tanker helt og holdent“; men det alvorsfulde Blik og den klangfulde Stemme, der lød saa dæmpet og dog saa bestemt og afgjørende, øvede ikke destomindre sin Indflydelse paa hende og bragte hende til at opgive sin Vens Forsvar.

„Og uu vil jeg sige Damerne Farvel og forsøge at finde mig tilrette i den ukjendte By, — saa godt, som det kan lade sig gjøre uden Gunnars Følgeskab“, fortsatte Harald; „thi den Anmodning, han paalagde mig at fremføre for Dem, Frøken Weber, mangler jeg virkelig Mod til at udtale“.

Han reiste sig nølende, og Lilli rødmede og saa afvexlende paa ham og paa den nye Hat, medens hun

forgjæves stræbte at bringe et Ord over sine Læber; men da Fru Rothe foreslog, at hendes Niece skulde indtage Gunnars Plads og ledsage den fremmede Gjæst paa hans Besøg i Münchens Kunstsamlinger, sendte hun Tanten et taknemligt Blik, og Hatten kom paa med glad Hast.

Det var sent paa Eftermiddagen, da Harald vendte tilbage til sin Broder.

„Naa, det lader til, Du morer Dig godt“, sagde Gunnar med en Mine, der tilstrækkeligt viste, at man ikke kunde sige det samme om ham. „Jeg blev saa skrubsulten, saa jeg maatte spise, men Pigen har lovet at holde din Middagsmad varm“.

„Det gjør mig ondt, hvis Du har ventet paa mig, men da jeg skiltes fra Frøken Weber, havde jeg ikke Lyst til at gaa hjem, og saa spadserede jeg en dygtig Tur og forvildede mig naturligvis grundigt. — Nu, hvorledes er det med Foden, stakkels Fyr“!

„Lilli gik altsaa med Dig? — Det var høist elskværdigt af hende, men i Grunden undrer det mig, at hun gjorde det. Du er dog saa fremmed for hende“.

„Men det var jo netop dit Forslag, min Ven“.

„Ja—a, det var det jo rigtignok. — — Du, Harald, — sendte hun ingen Hilsen til mig“?

„Jo, det manglede ikke paa det. Baade Fru Rothe og Frøken Weber syntes at være særdeles oplagte til at gjøre det mest mulige af dit lille Uheld“.

„Lille Uheld! — Aa, ved Du hvad, det gjør forbandet ondt, kan jeg sige Dig; men det er ingen Sag at tale om det, naar man den halve Dag har kunnet trave om af Hjertens Lyst“.

„Jeg indrømmer, at den ærgerlige Sindsstemning, hvori Du øiensynligt befinder Dig, ikke er ganske uberettiget. Jeg burde ikke bleven saa længe borte, og hvis Du ønsker det, skal jeg gjerne blive hjemme hos Dig i Aften“.

„Min ærgerlige Sindsstemning existerer kun i din Indbildning, det kan jeg forsikre Dig. Det er mig kjært, at Du morer Dig, og — — det er bedst, jeg sender Bud efter Hans Møller, saa kan han gaa lidt omkring med Dig“.

„Tak, Du, — ikke i Aften. Jeg har lovet at følge med Fru Rothe og Frøken Weber til en Koncert i „Odeon“, men, som sagt, hvis jeg kan være Dig til nogen Hjælp eller Hygge, saa vil jeg gjerne — —“.

„Nei, nei“, afbrød Gunnar ham, „gaa kun! — — Det lader til, at I allerede er blevne gode Bekjendte“.

„Aa ja, Fruen er jo ikke af mine Folk, det mærkede jeg snart, men hun er meget forekommende, og hendes Niece — —; det er sandt, — det havde jeg nær glemt. Se her, — jeg har et Kræmmerhus med Chocoladebonbons til Dig. Frøken Weber kjøbte dem, da vi var inde et Sted for at drikke Chocolade, og paalagde mig at give Dig dem fra hende“.

„Naa, — saa I har ogsaa drukket Chocolade sammen“?

„Ja, er der noget besynderligt ved det? — Hun saa træt og medtagen ud efter det lange Ophold i Nationalmuseet, og jeg var glad ved at kunne vise hende denne ubetydelige Opmærksomhed. — — Smager dine Bonbons Dig“?

„Nei“.

Da Gunnar atter blev alene, kunde han ikke skjule for sig selv, at hans Sindsstemning vistnok bedst kunde betegnes med det Ord, som Harald nyligt havde fundet anvendeligt. Han var ærgerlig, men det ærgerligste af det hele var dog, at han ikke formaaede at paapege Grunden til sin Ærgrelse. — — At han havde forvredet Foden? — Ja, det var kjedeligt nok, men Lægen havde jo lovet, at han snart skulde komme paa Benene igjen, saa det var da en Overgang. — — At han ikke kunde være med paa de Steder, hvor hans Broder nu færdedes sammen med Lilli? — Ja, det var meget fortrædeligt, men paa den anden Side havde han jo netop ønsket, at Harald kunde faa Anledning til at gjøre hendes Bekjendtskab og lære at skatte og beundre hende, førend Gunnar delagtiggjorde ham i sin store Hemmelighed. Nu saa det ud til, at dette Ønske vilde gaa i Opfyldelse, og der var saaledes ingen Grund til Ærgrelse for den Sags Skyld; men dog — —.

Han gav den Pude, hvorpaa den syge Fod hvilede,

et Spark, som sendte den langt henad Gulvet. Et uvilkaarligt Smertesudbrud banede sig Vei over hans Læber, og det „Kom ind“, hvormed han besvarede en beskeden Banken paa Døren, lød mere truende end indbydende.

„Er det Dem, Mary? — Jeg troede næsten, alle havde glemt mig. — Aa, vil De være saa god at give mig den Pude, som — — som er faldt ned for mig. Læg den under Foden. — Mangetak! De er meget behændig, Mary“.

„De maa ikke være vred paa mig, fordi jeg er kommet herind. Lige siden jeg hørte om dette, har jeg længtet saa inderligt efter at faa Tilladelse til at gjøre noget for Dem. — Maa jeg læse lidt for Dem eller synge et Par af Deres Yndlingssange? — Jeg har taget Harpen med. Den staar ude paa Gangen“.

„Tak, min lille Mary! Lad Harpen komme ind jo før, jo heller og syng en Vuggevise, der kan dysse et rastløst bankende Hjerte til Ro“.

Hun sang Mendelsohns: „Auf Flügeln des Gesanges, Herzliebchen, trag ich Dich fort“, og medens Tonerne lagde sig blødt og dæmpende paa hans Sind, lukkede han Øinene og drømte vaagne Drømme om et Liv, fuldt af Lykke og Kjærlighed.

„Nu vil jeg synge en af de Sange, som Mor har lært mig“, sagde Mary, da hun i nogen Tid forgjæves havde ventet paa en Opfordring til at fortsætte, og hun begyndte:

„Og høit paa Himlens Fæste
Der staar to Stjerner smaa;
Den Ven, som har mit Hjerte,
Ham kan jeg aldrig faa“!

„Nei, nei“, afbrød han hende utaalmodigt, „lad mig slippe for den sentimentale Grædemelodi. Jeg kan ikke fordrage den! — — O, men hvor har jeg mine Tanker henne i Aften, Mary? Jeg glemmer jo rent, at jeg har et vigtigt Budskab at overbringe Dem. — Kom herhen og sæt Dem ved Siden af mig“.

Det var et lyst, forhaabningsfuldt Fremtidsbillede, Gunnar nu oprullede for hende; thi, uagtet han ikke uden Overvindelse kunde rive sig løs fra de Tanker, som nyligt havde optaget ham, var der dog noget ved det Emne, han behandlede, som gjorde ham varm og interesseret.

Hans Hjem — det Sted, hvor han havde henlevet sine lykkelige Barndomsaar, — skulde jo nu ogsaa blive et Hjem for hende, der aldrig havde kjendt Familielivets mildnende og styrkende Indflydelse, og de samme Læber, som saa mangen Gang havde havt kjærlige og overbærende Ord for ham, skulde nu ogsaa trøste og veilede hende.

Det var vanskeligt at sige, om hans Entusiasme fandt Gjenklang hos Mary eller ikke. Han var vant til at se, at hendes Væsen bestod af en Blanding af sky Tilbageholdenhed — der undertiden fik en Tilsætning af, hvad han benævnede Surmuleri, — og

enkelte heftige Udbrud af Glæde eller Sorg; men denne Gang var det tillige noget andet, som han ikke formaaede at tyde, i det fortænkte Blik, der snart syntes at bønfalde ham om Tilgivelse for — — han vidste ikke hvad, — snart vendte sig indad mod de Tanker, som atter og atter overgød hendes Ansigt med en pinlig Rødme og skaffede sig Luft i Hændernes nervøse Bevægelser.

„Hvad er det, Mary“? spurgte Gunnar fortrædeligt. „Jeg troede, denne Fremtidsplan vilde volde Dem Glæde, og i det Sted ser De ud som den personificerede Fortvivlelse. — — Mary, lad os nu tale fornuftigt sammen. Hvorfor er dette Forslag Dem saa meget imod? Er det den lange Reise, der skræmmer Dem? — — Nuvel, hvad er det da“?

„Jeg kan ikke forlade München“!

„Hvorfor ikke? — Jeg erindrer dog meget godt, at De tidligere har været af den Mening, at De aldrig kunde komme til at føle Dem tilfreds her“.

„Ja, det var den Gang, men siden er alt blevet anderledes. — — Jeg er ikke utaknemlig. Hvad der tilbydes mig, er mere, end jeg nogensinde turde vove at tænke mig, men — — jeg kan ikke forlade München“.

„Nu, saa gjør, hvad De finder bedst for Dem“, svarede Gunnar med synlig Uvillie; „men De vil komme til at angre den Beslutning, De er saa snar til at

fatte, uagtet De ikke kan angive en eneste fornuftig Grund for Deres overilede Afslag".

„Jeg ser, De er vred paa mig, men hvis jeg sagde Dem, hvorfor jeg ikke kan reise herfra, da vilde De blive endnu vredere; thi De vilde ikke kunne forstaa mig. — — Jo, det er saaledes, Hr. Falk. — Spørg mig ikke om noget, men lad mig beholde de Smuler, som nu bliver mig til Del; for mig er de Rigdom, saa længe jeg ikke deler dem med nogen anden, men undvære dem, — ganske og aldeles undvære dem, — — nei, det kan jeg ikke".

„Jeg vilde ønske, De vilde tale mere aabent og oprigtigt med mig, Mary. — Hvorfor kan De ikke have fuld Tillid til mig"?

Hun saa paa ham med en bævende Angst i de mørke Øine. Det var, somom hun følte Trang til at adlyde hans Opfordring og dog ikke kunde beslutte sig dertil; thi Læberne aabnedes og lukkedes atter og atter, indtil hun endelig med pludseligt frembrydende Energi udbrød: „Jeg vil sige Dem noget, — ikke det, jeg nyligt mente, men noget andet, som ogsaa vilde være en uoverstigelig Hindring for, at jeg kunde blive optaget i Deres Forældres Hus. — — Det vil være pinligt og ydmygende for mig at tale om det, men jeg skal gjøre det for at vise Dem, at jeg har Tillid til Dem. — — Jeg er ikke god nok til at komme i Deres Moders Nærhed".

„Deri kan De have Ret, Mary; men De kan trøste Dem med, at De i saa Henseende deler Skjæbne med os alle“, sagde Gunnar med et opmuntrende Smil.

„Nei, nei, jeg er ikke saaledes, som De tror“, vedblev hun bestemt. „De har bare seet mit ydre Liv, men De ved ikke, hvad der rører sig i mit Indre. — — Jeg har rodet i Rendestenen, fra jeg var et lidet Barn; jeg har hørt Eder, Forbandelser og urene Ord, saa langt jeg kan huske tilbage. Det var stygt og smudsigt Dag ud og Dag ind. — Tror De, at intet af dette er bleven hængende igjen i det modtagelige Barnesind? — Tror De, at jeg, naar jeg om Aftenen gik til Ro, havde de samme Tanker som det Barn, der knæler ved sin Moders Side og fremstammer de Bønner, som aldrig nogen tænkte paa at lære mig“?

„Min stakkels Mary! — Det er ikke for sent at lære disse Bønner endnu“.

„Ak jo, nu er det for sent. — De har selv fortalt mig, at saadanne Tanker kommer til En i Barndommen, naar man sidder paa sin Moders Knæ, og siden spirer de stille og umærkeligt, indtil de har fæstet Rod og faaet sund og kraftig Væxt. — — Med mig er det anderledes. De erindrer nok den Aften, da De saa mig første Gang? De hørte, hvorledes man talte til mig og forhaanede mig? — — Tror De, jeg skammede mig, fordi De fandt mig paa et saadant Sted og i saadanne Omgivelser? — Nei, jeg skammede mig, fordi

jeg vidste, at jeg var hæslig og latterlig, — jeg skammede mig, fordi man ikke behandlede mig paa samme Maade som Frøken Rosalinda, hvem jeg foragtede og dog misundte. Jeg væmmedes over den frække Raahed hos de Herrer, der gjorde Kur til hende og overøste hende med Foræringer, men ikke destomindre higede jeg efter, at de skulde byde mig de samme Friheder, som vilde stillet mig paa lige Fod med hende, den feterede Skjønhed. — Jeg nærede mig af slige Tanker, og jeg skjønte ikke engang, hvor stygge de var, fordi jeg var vant til dem. — — — De var det første Menneske der viste mig Godhed og Agtelse. De trak mig op af Dyndet og talte til mig, somom jeg havde været en Dame. — Hvor underligt det var! — Jeg troede først, at De vilde gjøre Nar af mig. — — Da vi skiltes, tænkte jeg, at jeg aldrig vilde komme til at se Dem igjen, men det skeede dog, og da var det, ligesom alt det gamle svandt hen, og nye Tanker og Følelser strømmede ind over mig og bragte mig til at hade mig selv, og — — se op til Dem med inderlig Taknemlighed".

Hun havde talt med stigende Lidenskabelighed, men ved de sidste Ord sank hendes Mod. Hun kastede sig ned paa Gulvet, begravede Hovedet i Sofaens Puder, og de længe tilbageholdte Taarer brød frem i en konvulsivisk Hulken.

„Mary, — hvorfor har De først nu ladet mig dele

disse tunge Tanker med Dem“? sagde Gunnar bevæget og bøiede sig ned imod hende med et forgjæves Forsøg paa at trække hende hen til sig; men i det næste Øieblik for hun op og var ude af Værelset, inden Harald havde fundet Ord for den Forbauselse, som Synet af hende havde fremkaldt hos ham, da han overrasket stansede paa Dørtærskelen.

„Jeg behøver al min Tro paa Dig, for ikke at finde dette besynderligt, Gunnar“, sagde han alvorligt; „men ialfald vil Du vel indrømme, at din Opførsel er høist uforsigtig“?

„Jeg — — jeg havde netop meddelt hende det Budskab, Du er Overbringer af“, sagde Gunnar med en ærgerlig Bevidsthed om, at han var rød til op over Ørene, „og det bevægede hende mere, end jeg havde ventet“.

„Saa! — Og hendes Svar er — — “?

„Hun vil ikke forlade München“.

„Nei, det kunde jeg tænke“, bemærkede Harald i en noget spydig Tone, „men i Morgen vil jeg tale med Pigen“.

„Det skal jeg have mig frabedt“, udbrød Gunnar heftigt. „Jeg taaler ikke nogen Indblanding i, hvad der alene angaar hende og mig“?

„Jeg vil kun udrette Mors Ærinde. — Jeg haaber, Du ikke vil forhindre mig heri“?

Da Gunnar den følgende Dag sendte Bud efter

Mary, havde Harald og hun allerede havt en lang Samtale med hinanden, og Gunnar vidste ikke, om han skulde glæde eller ærgre sig, da han hørte, at hans Broder uden Vanskelighed havde opnaaet, hvad alle Gunnars Overtalelser ikke havde kunnet bevirke; men da han trængte ind paa hende, for at erfare Grunden til dette pludselige Omslag i Stemning, forskansede hun sig bag sin sædvanlige Tilbageholdenhed, og det Spørgsmaal, som brændte paa hans Læber: „Har Harald bedt Dem gjøre dette for min Skyld“? var det ham umuligt at faa frem.

„Jeg haaber, min Broder ikke har sagt noget, der kunde bedrøve eller saare Dem“? spurgte han endelig med et prøvende Blik paa Marys blege Ansigt.

Hun blev blodrød, men svarede ivrigt og uden Nølen: „Nei, Hr. Falk, det maa De ikke tro. Han talte strengt og alvorligt til mig, — maaske strengere, end jeg fortjente, men jeg forstod, at han mente det godt, — — og — — jeg er — — villig til at drage hen til min Moders Land, — — naar han vender tilbage“.

„Men, hvis De skulde komme til at angre denne Beslutning, da vil De uden Forbehold sige mig det, — ikke sandt, Mary“?

„Jeg vil ikke komme til at angre denne Beslutning“, sagde hun med rolig Bestemthed.

Han saa atter forskende paa hende. — Hvad var

det, som i dette Øieblik gav de uskjønne Træk dette sjælfulde Udtryk, der næsten kunde friste ham til at kalde hende smuk? — Hvad var det, som med Et gav hendes Ord og Bevægelser dette Præg af Kvindelighed, som hans Kunstnerblik saa ofte havde savnet hos hende?

Maaske havde det endogsaa været vanskeligt for Mary selv at besvare disse Spørgsmaal paa en tilfredsstillende Maade; thi det var kun en svagt dæmrende Bevidsthed i hendes Indre, der lod hende ane, at hun nyligt havde taget en af Kvindens bedste Rettigheder i Besiddelse, idet hun bragte sin egen Villie og sine egne Ønsker som et frivilligt Offer for ham, der var bleven hende saa kjær.

Harald Falk havde talt strenge og alvorsfulde Ord til hende, maaske, — som hun selv havde sagt, — strengere, end hun fortjente dem, men de havde aabnet hendes Øine for, hvad hun hidindtil ikke havde havt det fjerneste Begreb om: At hendes fortrolige Omgang med den unge Maler var bleven bemærket og udtydet paa en Maade, der var til Skam og Skade for dem begge. Hun var ikke sen til at erklære, at hun var lige glad med, hvad man tænkte og sagde om hende, men med ham var det en anden Sag. Ingen maatte vove at sætte hans Navn i Forbindelse med noget, som var uædelt eller urent, og hvis hendes Nærværelse kastede Skygge paa hans solklare Vei, da vilde hun gaa bort.

Hun rystede paa Hovedet med en kold og tvivlende Mine, da Harald søgte at vække hendes Interesse for det Hjem, der nu vilde modtage hende; men da hun blev alene, var det dog, somom noget af den gamle Vandrelyst vaagnede i hende og gav Reisen en vis Tillokkelse, medens Moderens halvt glemte Fortællinger om „den ondskabsfulde Nisse“ og „den bedaarende Huldre“ atter dukkede frem i hendes Erindring og hjalp hende at befolke det fremmede Land med underlige, fantastiske Skikkelser, der ikke var at finde i Virkeligheden, men dog kom hende imøde som gamle Bekjendte fra Eventyrets Verden.

En Uge gik hen uden at medføre nogen synlig Forandring i de Begivenheder, der gjentog sig Dag efter Dag.

Det eneste Lysglimt i Gunnars ensformige Liv havde været, da hans Gjenboere havde aflagt ham et Besøg og bragt ham Sukkergodt, Smil og venlig Deltagelse; men, uagtet han opbevarede ethvert af Lillis Ord i sin Erindring og tærede paa sin Skat og søgte at gjøre det mest mulige ud af den, saa steg hans Utaalmodighed dog Time for Time, og han blev ikke træt af at gjentage for sig selv, at han ikke mere vidste, hvad han længtede mest efter: Atelieret, hvor hans dyrebare Maleri stod ufuldendt og upaaagtet, eller hende, hvem han i sin Ensomhed havde lært at elske med fordoblet Styrke og Inderlighed; men da Lægen

endelig gav ham Tilladelse til at forsøge paa at gaa lidt ud, var han dog ikke et Øieblik i Tvivl om, at hans første Udflugt maatte gjælde Huset ligeoverfor.

„Gode Nyheder, Du“, raabte Gunnar, da Harald kom hjem fra en af sine daglige Formiddagsture med Frøken Weber. „Fuglen har faaet Lov at slippe ud af Buret, om end Vingen endnu er lidt stækket, og jeg skal udbede mig din støttende Arm til et Besøg hos Fru Rothe i Eftermiddag. — — Nu, — det maa jeg sige, — Du modtager min Efterretning med et rigtigt straalende Ansigt. — — Er Du virkelig saa glad ved at faa mig ud igjen, Du kjære, trofaste Ven“?

„Du ved, det vilde glæde mig til enhver Tid, men i Dag er det mig dobbelt kjært; thi jeg — —. Gunnar, jeg har noget at meddele Dig; — — det vil maaske overraske Dig, men — —“.

„Hvad i Alverden er der paafærde med Dig? — Du er vel bleven noget i — — Kommunen igjen, kan jeg tænke“.

„Gunnar, — jeg er glad, — ubeskriveligt glad, men jeg kan ikke spøge i dette Øieblik. — — Jeg er forlovet med Lilli Weber“.

„Hvad! — — Er Du gaaet fra Forstanden? — — Du forlovet med —? Det er nok Dig, som spøger, Harald, men det er en dum Spøg, og jeg vil raade Dig til at lade den fare; thi den behager mig ikke“.

„Din Overraskelse forundrer mig i Grunden ikke“,

bemærkede Harald roligt. „Jeg tilstaar, jeg har selv havt store Betænkeligheder ved det Skridt, jeg i Dag har foretaget, men min Kjærlighed har beseiret enhver Tvivl og Frygt, og — besynderligt nok, — fra den første Stund, jeg saa Lilli, har den Tanke ikke villet slippe mig, at jeg var den, der skulde rive hende bort fra alle de Farer og Fristelser, hun her er omringet af, og vække hende til en klar Erkjendelse af Kvindens høie og betydningsfulde Kald“.

„Hahahahaha“! skoggerlo Gunnar. „Dette er virkelig morsomt, Du, — over al Beskrivelse morsomt. Du taler, somom det var en fortjenstlig Handling af Dig, at Du drager hende bort fra et Liv, der synes at forjætte hende en Fylde af Glæde og Ungdomslyst. — Du har havt „store Betænkeligheder ved det Skridt, Du i Dag har foretaget“, siger Du. — Ja, det er rimeligt; thi hvad har Du at byde hende derhjemme, som kan bringe hende Erstatning for alt det, hun her maa forlade? — — Din Kjærlighed! Hahaha! — Jeg giver ikke meget for en Kjærlighed, hvis første Tanke er at aabne hendes Øine for den trange, smaalige Livsanskuelse, Du er gjennemtrængt af. Tro mig, — under din herskesyge Indflydelse vil det snart gaa op for hende, at Livet er tungt, bittert og skuffende; men vogt Dig for at experimentere med hende, Du! — Hun er skabt til at danse paa Roser, men hvis Tornene trænger igjennem Blomsterdækket og saarer

de lette Fødder, da — — da bliver det værst for Dig, Harald; thi hun vil flygte for Smerten. Livets Alvor passer ikke for hende“.

„Gunnar, — hun elsker mig“.

„Tror Du, jeg betvivler det? — Tror Du, jeg sætter hende saa lavt, at jeg kunde tænke mig Muligheden af, at hun vilde blive din Hustru, hvis hun ikke elskede Dig? — — Hun er saa god og ren i Hjerte og Sind, at jeg neppe turde vove at berøre hendes Læber, selv om jeg var i dit Sted, Du tifold lykkelige Beiler; — — Hvor underligt Du stirrer paa mig, Harald. Du forstaar dog vel, at jeg glæder mig over din Lykke? — — Svar mig, Gut, og staa ikke der og hæng med Hovedet! Forstaar Du det? — Hvor Du er bleg! Er Du syg? Har din Lykke gjort Dig svimmel“?

„Nei, Gunnar, jeg er ikke syg, men — — det forekommer mig, at Du gjør baade hende og mig Uret“.

Han talte langsomt, og det kostede ham synlig Anstrengelse at faa Ordene frem. Et Øieblik standsede han, for med Haanden over Panden og sendte et af disse Suk, som indeslutter en Bøn, op til den Herre, hvis Tjener han var.

„Da jeg reiste hertil“, vedblev han, „skeede det i Haab om, at jeg maaske kunde være Dig til Støtte og Veiledning. Jeg frygter for, at jeg idetmindste for en Del har tabt dette Maal af Sigte. — — Da jeg skiltes fra vore Forældre, syntes Mors Blik mere end

hendes Ord at lægge Dig i mine broderlige Hænder. — — Er det saa, at jeg mod min Villie — det beder jeg Dig tro, — har svigtet hendes Tillid, — — er det saa, at jeg har bragt Sorg der, hvor jeg haabede at bringe Glæde, da — — — da vil jeg endnu i den ellevte Time træde tilbage; ja, Gud, der ser ind i mit Hjertes lønligste Vraa, — han ved, det er Sandhed, jeg taler, naar jeg siger, at jeg heller vil staa som en æreløs Bedrager i Lillis Øine end være den, der træder i Veien for min kjære, min eneste Broders Lykke: — — Hun elsker mig, det er jeg vis paa; men hun er ung, og hun vil lære at glemme mig, — lære det af Dig, min kjære Gunnar".

Det var et straalende Lys i Gunnars Øine, da de atter mødte Haralds. Han vidste nu med fuld, uundgaaelig Vished, at det var hans Broders Haand, som havde knust hans Kjærlighedshaab, og han tvivlede ikke et Øieblik paa, at Lilli elskede den Mand, hun havde givet sit Ja; men midt i Sorgen og Skuffelsen blandede der sig dog en Følelse af Glæde, og der laa Stolthed i det Blik, hvormed han betragtede Broderen, som stod der — saa ædel, mandig og oprigtig, beredt til at lide og bære Uret med Mandens Mod og i Herrens Frygt.

„Min noble Harald", tænkte han, „jeg har miskjendt Dig; jeg vidste ikke, at Du kunde være saa stor. Du skal ikke forgjæves have vist mig dit ædle Exempel; jeg skal følge det, om det end ikke kan ske

i den samme Oprigtigheds Aand, — — og aldrig skal jeg glemme de Ord, Du nyligt har talt, — saa sandt hjælpe mig Gud"!

Han gjorde nogle hurtige Skridt henad Gulvet og nød med et sælsomt Velbehag de legemlige Smerter, som dannede en dæmpende Modvægt til hans sjælelige Lidelser.

„Du er en underlig Fyr, Du", sagde han let. „Med al din Klogskab kan Du dog aldrig lære at forstaa mig eller følge med i mine vexlende Stemningsudbrud, og saa bestiger Du den høie Hest og traver afsted, indtil Du naar frem til de forunderligste Slutninger. — — Lilli, Guldgul og jeg, — der har Du et Triumvirat, som har havt mangen god Spøg sammen, kan Du tro; og naar hun blev kjed af at høre paa sin lille, befjedrede Vens Skraalen, lod hun den forsvinde under Fru Rothes tykkeste Schawl, hvor den hensank i tause Betragtninger, medens vi lo og snakkede og blev Uvenner og Venner igjen, og saaledes gik det Dag efter Dag, indtil vi tilsidst var nær ved at tro, at vi altid havde levet saaledes — som Broder og Søster".

„Som Broder og Søster, Gunnar"?

„Som Broder og Søster, ja! — — — Og i denne Tid, medens jeg har ligget her paa Sofaen og kjedet mig og længtet efter mit vante, bevægede Liv, Atelieret og — Lillis glade Latter, er det ret gaaet op for mig, at min lille Søster er bleven mig kjær og

uundværlig, og saa kommer Du farende og overrasker mig med den Nyhed, at jeg paa en Gang har mistet baade Dig og hende. Rent ud sagt, — jeg er skinsyg paa Dig, Harald, fordi Du tager min Søster fra mig, og jeg er skinsyg paa hende, fordi hun tager min Broder fra mig. — Jeg haaber, Du forstaar mig, gamle Kammerat"?

„Nei, jeg forstaar Dig ikke ganske, men det er mig nok, hvis jeg kan tro Dig".

„Det kan Du. — Mit Hjerte har intet inderligere Ønske i denne Stund, end at Du og Lilli maa blive lykkelige".

„Gunnar, — kan jeg tro Dig"?

„Ja"!

De mødtes i et langt, inderligt Haandtryk, men det Blik, hvormed de betragtede hinanden, var fuldt af tvivlende Uro.

„Jeg havde tænkt at skrive til Far og Mor i Aften", sagde Harald efter en trykkende Pause, „men endnu staar det til Dig at bestemme, om Brevet skal afsendes eller ikke".

„Jeg vil med Fornøielse bringe det paa Posthuset for Dig. — — Er Tiden for Bryllupet bestemt"?

„Nei, endnu ikke; men jeg antager, at Far kan snart bringe de nødvendige Papirer tilveie, saaat jeg, hvis alt gaar efter Ønske, kan føre min Hustru med mig, naar jeg reiser hjem. — Jeg haaber, mine For-

ældre vil ikke have noget imod, at vi for det første er deres Gjæster. Det kan være godt for Lilli at faa Anledning til at sætte sig lidt ind i Husvæsenet under Mors Veiledning, og Helene Sand vil vistnok ogsaa blive til Hygge for hende".

„O, Harald, — Lilli og Helene Sand! — Pόesi og Prosa! — Vaarduft og Skolestuestøv! — Fuglesang og Andesnadder! — — Modsætningen er saa stor, at den næsten faar noget pinligt ved sig. — Hvis jeg var i dit Sted, vilde jeg afbryde et saa uinteressant Bekjendtskab".

„Hvorfor det? Jeg kan ikke tænke mig nogensomhelst rimelig Grund dertil. Frøken Sand er en høist agtværdig, ung Dame med en meget udviklet Sans for Pligtopfyldelse. Hun har virkelig været mig til adskillig Nytte".

„Hm! — Jeg gad vide, hvad den høist agtværdige, unge Dame vil synes om dit Giftermaal"?

„Aa, Gunnar! — Har Du endnu ikke sluppet den Ide? — Jeg forsikrer Dig, din Mistanke er aldeles ugrundet, og jeg tvivler ikke paa, at Frøken Sand vil modtage min Hustru med de venskabeligste Følelser. — — Men hvad mener Du, om vi nu gik over til — Lilli"?

„Det er bedst, Du gaar i Forveien. Jeg vil først gjøre et Forsøg paa at spadsere lidt".

„Nu ja, saa melder jeg foreløbigt din Ankomst.

Jeg trænger desuden til Dig, forat Du kan indlægge et godt Ord for mig hos Fru Rothe. Hun er synligt misfornøiet med det Valg, Lilli har truffet, og udbreder sig vidtløftigt om nogle imaginære Grever osv.".

„Jeg kommer snart efter, Harald, og da skal vi nok betage Fru Rothe Lysten til at vise Dig Vinterveien".

Den rolige, næsten ligegyldige Tone, hvori den sidste Del af Samtalen var bleven ført, havde lagt Beslag paa Gunnars hele Selvovervindelse. Han higede efter Ensomhed, som Tanken higer efter Frihed, og med en Følelse af ubeskrivelig Lettelse lyttede han efter den forsvindende Lyd af Broderens Skridt.

Nu kunde han endelig hengive sig til Sorgen og lade den rase ud. Nu kunde han atter og atter gjentage for sig selv, at han — —. O nei, nei, han mærkede snart, at ogsaa dette Haab svigtede. Han følte Sorgen endnu heftigere end før, og paa samme Tid bragte Ensomheden, den eftertragtede Ensomhed, en Række af Erindringer, der klamrede sig til ham med seig Udholdenhed og tilhviskede ham, at her ikke kunde være Tale om Bedrag, brudte Løfter eller svegne Forhaabninger; nei, det var hans ungdommelige Fantasis hjertevarme Drømme, som havde foregjøglet ham et daarende Haab om at vinde den Kjærlighed, der nu stod for ham som det, den i Virkeligheden var: En søsterlig Hengivenhed for en kjær Ven og Legebroder.

„Jeg vil ud“, mumlede han, „ud i det fri. Herinde kvæles jeg af onde, martrende Tanker. — — Gid, Mor var her! — Aa nei, det er bedst at kjæmpe sig igjennem alene. Jeg ved, jeg vilde væmmes ved milde og trøstende Ord; thi der gives ingen Trøst for de Tanker, som nu huserer i mit Indre. — — At sætte haardt imod haardt, — det er, hvad jeg har at gjøre“.

Det havde sneet og regnet om Natten, og den syge Fod gled uophørligt paa de slibrige Stene, men han vedblev at gaa, indtil han naaede Theresiasletten, som ofte pleiede at være Maalet for hans Spadsereture.

En graakold Vinterdags knugende Melankoli laa udbredt over Landskabet, og alt saa dødt og forfrossent ud. En pludselig Trang overkom ham til at give sit forpinte Sind Luft i et langt, høilydt Skrig. — Vilde det bringe Lindring, — Lettelse? — — Nei, det var feigt og umandigt at bære sig saaledes ad, og han slentrede videre, — videre, indtil en dæmpet Lyd af summende Stemmer rev ham ud af hans bitre Selvbetragtninger.

Han hævede Blikket og saa, at hans rastløse Vandring havde ført ham hen til et lidet, uanseligt Kapel, og ganske mekanisk fulgte han efter nogle fattigt klædte Kvinder, der skyndte sig ind for at høre den daglige Messe, som allerede var begyndt.

En tung, klam Luft slog imod ham, og det dæmrende Lys, der trængte igjennem de høitsiddende, malede

Vinduer blev endnu svagere, da det blandede sig med Skjæret af de talrige Voxlys, som omgav Alteret, hvor Presten opramsede sine Bønner med dæmpet, monoton Stemme, medens Menighedens skrigende Tilsvar gav et hult Ekko i den lille Kirkes Mure. Den hele Scene gjorde Indtryk af et sløvt Vaneliv, der bragte Gunnar til at vende om med en forstærket Følelse af Vammelhed og Lede.

Han nærmede sig Udgangen, da hans Blik faldt paa nogle smudsige Papirlapper, som var fastknyttede ved det Jerngitter, der adskilte den forreste Del af Kapellet fra Hovedkirken. Halvt tankeløst bøiede han sig henimod dem og læste.

„En dybt angrende Synder beder om et Ave Maria“.

„En fortvivlet Hustru anraaber om gode Menneskers Forbønner for en vildfarende Ægtefælle, som vandrer paa Fortabelsens Vei“.

„En sørgende Moder opsender brændende Bønner for en elsket Søn, der har forladt hende. — — Du, som dvæler ved disse Linier, — vil Du forene dine Bønner med hendes og bære ham frem for „den sørgende Gudsmoder“, til hvis Ære dette hellige Kapel er bygget“?

Ak, her var mange saadanne Anmodninger, og alle talte de om Synd og Sorg. Nogle havde hængt saa længe, at Papirets Farve var gaaet over til graat,

medens den bedende ventede paa Bønhørelse; andre var skinnende hvide; det var en Kummer fra igaar, og Haab og Fortrøstning knyttede sig endnu til de taarevædede Linier. Kun et eneste Sted læste han en varm, inderlig Taksigelse, fordi Sorgen havde vendt sig til Glæde og var bleven en rig Velsignelses Kilde. — Havde alle disse Nødraab da været forgjæves? Eller var denne ene takkende Sjæl lig ham, der „vendte tilbage og prisede Gud med høi Røst“, medens „de ni“ glemte „at give Gud Ære“?

Hvem har ikke en og anden Gang i sit Liv erfaret, hvorledes et Ord pludseligt kan slaa ned i Sjælen og gjennemtrænge vort hele Væsen som en elektrisk Strømning, der kalder nye Tanker og Kræfter tillive? — „Hvor er da de ni“? — — Dette Spørgsmaal hævede sig mere og mere lydeligt i Gunnars Hjerte, og nu stod med Et hans glade Barndom, hans lykkelige Ungdom, det skjønne Kald, som Gud havde skjænket ham Evner til at gribe og tilegne sig, — alt dette stod klart for hans indre Blik og bragte ham til at bøie sit Hoved i skamfuld Erkjendelse af, at ogsaa han var en af „de ni“, der glemte „at give Gud Ære“.

Den var tung og bitter, denne hans Livs første store Sorg; men hvorledes bar han den? — — Feigt, svagt og umandigt!

Hvad vilde hans Moder tænke om ham, hvis hun nu kunde se ind i hans gjærende Sind, — hun, som

saa ofte i Ord og Gjerning havde vist ham, hvad det er: At tage Korset op. — Tage Korset op? — Hans Mandighed oprørte sig mod denne Tanke, men paa samme Tid følte han, at der udkrævedes mere end Mandemod for at faa Kraft til denne aandelige Seier. — Tage Korset op? — — Han knælede, lænede Hovedet mod Jerngitteret og forsøgte at bede; men Ordene flygtede for ham, og en Strøm af Taarer, som syntes at slide sig løs fra hans inderste Hjerteliv, blev det Middel, hvorved der lidt efter lidt kom mere Ro og Fatning i hans oprørte Sind, indtil han endelig reiste sig med en besynderlig, dump Fornemmelse af, at hans Stemning nu var saaledes, at han turde vove sig tilbage til — de nyforlovede.

Da Gunnar atter befandt sig paa sit Værelse, mærkede han, at Spadsereturen havde forværret hans Fod betydeligt, og da den var bleven befriet fra den gjennemvaade Støvle, viste det sig, at det var umuligt at faa presset det ophovnede Lem ind i nogetsomhelst Fodtøi. Han maatte igjen ty til Sofaen, og den følgende Dag afgav Lægen den Erklæring, at hans Patient havde baaret sig ad som en gal Mand og sandsynligvis vilde komme til at holde sig i Ro i flere Uger.

Maaske kunde der neppe være indtruffet noget, som i høiere Grad satte Gunnars Taalmodighed paa Prøve end denne tvungne Passivitet, medens al hans Higen og Tragten gik ud paa en rastløs Virksomhed; men

ikke destomindre strømmede han over af Spøg og Latter, hver Gang Lilli kom for at se til „den kjære Gunnar, der laa og kjedede sig, saa han blev ganske bleg og mager“, og den drømmende Tankefuldhed, som nu ofte hvilede over hende og gav hendes hele Fremtræden forøget Ynde, maatte altid vige for hans lystige Indfald.

„Hvoraf kan det komme“, udbrød hun en Dag, da hun ret havde ladet sig rive hen af sin overgivne Stemning, indtil et misfornøiet Blik fra Harald stansede hende midt i et nyt Latterudbrud, „hvoraf kan det komme, at jeg aldrig træffer sammen med Dig, Gunnar, udenat jeg strax bliver den gamle Lilli igjen“?

„Hvad er det da, der har forvandlet min lille Søster, saa hun ikke mere er „den gamle Lilli““?

„Aa, det er — —; jeg maa være alvorlig og fornuftig nu, naar jeg snart skal blive en liden Prestefrue, kan Du vel vide“; og hun sendte Harald et halvt lattermildt, halvt bønfaldende Blik, fordi hun i den sidste halve Time havde tabt Bevidstheden om sin tilkommende Værdighed af Sigte.

„Tror Du, det er mit Ønske, at Du ikke skal være glad, Lilli“?

„Nei, — o nei, men Du ved, jeg er altfor overgiven og barnagtig. Du har selv sagt det mange Gange, Harald; — og Du er saa god og saa klog og — saa rent forskjellig fra mig. Hver Dag undrer jeg mig over, at Du er kommet til at — — at — —“.

„At elske Dig af min hele Sjæl“, fuldførte Harald. „Hvis det var dette, Du vilde sige, da har jeg blot at bemærke, at jeg bøiede mig for det uundgaaelige: Jeg kunde ikke lade det være. Der har Du Forklaringen over dette ubegribelige Faktum“.

Han tog hendes Haand mellem begge sine og saa ømt og beskyttende ned paa den unge Pige, som med en hidtil ukjendt Følelse af tryg Tillid fandt Behag i at lade sig lede af den Mand, der var hendes første Kjærlighed.

Et bittert Smil gled over Gunnars Ansigt, og, idet han gav efter for Øieblikkets Indskydelse, udbrød han: „Men sig mig, Lilli, — hænder det aldrig, at „Die Picarde“ gaar igjen i dit nuværende Liv? — Hænder det aldrig, at hun viser sig for Dig i al sin bedaarende Skjønhed og bebreider Dig, at Du har været troløs imod din Barndoms og Ungdoms Idealer? — Trænger aldrig en Gjenlyd af de jublende Bifaldsraab ind i dine natlige Drømme og foregjøgler Dig, at Du endnu er den forgudede Debutantinde, hvem det begeistrede Publikum fremkalder og overøser med Blomster“?

En dyb, skyldbevidst Rødme udbredte sig over hendes Ansigt, medens han talte. Hun drog sin Haand ud af Haralds, bøiede Hovedet ned imod Sofaens Puder og brast i en hulkende Graad.

„O, hvorfor minder Du mig om dette, — hvorfor minder Du mig om dette“? stammede hun. „Jeg drømmer om det — næsten hver Nat, og — — og

det er saa deiligt. Undertiden tænker jeg ogsaa paa det, naar jeg er alene, men naar Harald kommer, da forsvinder det altsammen, og det er, somom jeg havde drømt hele Livet igjennem og først nu skulde begynde at leve".

Og Harald tog hende i sine Arme og tilhviskede hende, at med Guds Bistand skulde det ogsaa blive saaledes. Han vilde føre hende frem til et nyt, rigt Liv, der skulde bringe hende fuld Erstatning for, hvad hun her lod efter sig af barnagtig Tant og forfængelig Higen; men Gunnars Udbytte af Samtalen var kun, at han angrede, hvad han havde sagt, og følte hendes Taarer brænde paa sin Samvittighed, da han atter blev alene og kunde hengive sig til sine mørke Grublerier.

Brevene fra Hjemmet lod ikke vente længe paa sig, og med dem kom venlige Ord og gode Ønsker for det unge Par. Lilli fik mere og mere travlt med Bryllupsforberedelser, og Følgen heraf var, at hendes Besøg hos Gunnar blev sjeldnere.

Med ulmende Bitterhed gjentog han atter og atter for sig selv, at det var bedst saaledes, indtil Ensomheden blev ham utaalelig, og han sendte Bud efter Mary, som villigt indtog en Sygepleierskes beskedne Plads. Hun puslede lydløst om i Værelset, lagde kjølende Omslag paa den smertende Fod, læste for ham i de lange Formiddagstimer og spillede og sang for ham,

naar Skumringen brød frem, og Ilden i Kaminen kastede glidende Lysstriber hen over Gulvteppet.

Forøvrigt iagttog hun en næsten uafbrudt Taushed, der virkede ligesaa velgjørendè paa hans oprevne Gemyt som Omslagene paa den syge Fod. Hun fattede instinktsmæssigt hans skinsyge Sorg, hvorimod Lillis Handlemaade blev hende mere og mere ubegribelig. „Hun har været falsk og troløs mod ham“, tænkte hun; „thi jeg er vis paa, han elsker hende, og at hun ikke skulde gjengjælde hans Kjærlighed, — det er jo umuligt“! Imidlertid sørgede hun i Stilhed over hans Sorg, men paa samme Tid kunde hun ikke skjule for sig selv, at Skilsmissen fra ham blev hende lettere, fordi hun vidste, at Lilli og hun samtidigt skulde forlade München.

„Jeg søger forgjæves at paapege Grunden dertil, men der er ikke destomindre noget ved Fars og Mors sidste Breve, som berører mig ubehageligt“, sagde Harald, da han og Gunnar Dagen efter Brevenes Modtagelse røgede Morgenpiben i hinandens Selskab. „Tjen mig i at læse dem igjennem og sig mig saa din Mening derom. — — Jeg er nær ved at tro, at de kjære gamle gruer for den ukjendte Datter, jeg vil tilføre dem, men det maa naturligvis falde bort, naar de lærer at kjende Lilli i al hendes naive Elskværdighed“.

„Det forekommer mig, at alt, hvad de skriver, er

— meget venligt og imødekommende“, bemærkede Gunnar nølende og med en ubehagelig Bevidsthed om, at Haralds Opfatning ikke var ganske ugrundet.

Gunnar var ikke den, der kunde give Nøglen til Gaadens Løsning, men han forstod kun altfor vel den Understrøm af Vemod, som skjulte sig under Moderens lykønskende Ord; han forstod, hvorfor Faderens Henvendelser til Lilli havde faaet dette Præg af en statelig, næsten overdreven Høflighed, der skulde bøde paa den manglende Hjertelighed; thi ogsaa han havde modtaget et Brev fra Hjemmet, — et Brev, hvori Vemodet viste sig som en dyb Kjærlighedens Strøm, og nederst paa den sidste Side havde hans Fader tilføiet disse Linier:

„Fat Mod, min Gut! — Livet er en Kamp, men den eneste Seier, der er værd at vinde, er Seieren over os selv; thi i den indbefattes ogsaa alle andre. — Fat Mod, og Gud være med Dig“! — — — —

Sydens tidlige Vaar var kommet som med et Trylleslag og bragte Fuglesang, spirende Blomster og grønnende Træer i sit Følge. Bryllupsdagen oprandt klar og solbestraalet, og ikke en Sky var at opdage paa den blegblaa Foraarshimmel, da Harald Falk og hans unge Hustru vendte tilbage fra den protestantiske Kirke, hvor Vielsen var foregaaet.

En Maaned var forløben siden Gunnars uheldige Spadseretur, og han var fremdeles fængslet til Værelset,

men hans indtrængende Ønske om at se Lilli i Brudedragt havde bevæget Harald til at love, at de nygifte skulde aflægge ham et sidste Besøg, naar de vendte tilbage fra Kirken.

Ethvert Spor af Sygdom var fjernet fra hans Værelse, der var festligt smykket med Blomster og Foraarsgrønt, og Gunnar havde gjort stort Toilette for Anledningen; men han saa bleg og angreben ud, og hans Gang var endnu saa usikker, at „Naturstokken“ maatte tages til Hjælp, da han nærmede sig Brudeparret med en varm, broderlig Lykønskning.

Haralds Øine hvilede alvorligt og forskende paa ham, men det dvælende Blik, hvormed Gunnar betragtede den yndige Brud. tolkede kun dyb, ærbødig Hengivenhed.

Lillis Stemning vaklede mellem Smil og Taarer. Hun syntes, hun havde saa meget at sige Gunnar, førend hun drog bort, men Samtalen vilde dog ikke komme rigtigt i Gang. Den indskrænkede sig til disse tvungne, afbrudte Bemærkninger, som man griber til, naar Hjertet er saa fuldt, at man ikke kan finde det rette Ord for at give Følelserne Udtryk.

„Jeg har endnu ikke takket for det smukke Album, Du har givet mig“, sagde Lilli efter en lang Pause. „Det vil mangen Gang komme til at minde mig om de kjære, hjemlige Steder, som jeg maaske — aldrig mere skal se igjen“.

„Det var min Brudegave, Lilli, men jeg har ogsaa

en Afskedsgave til Dig. Se her, — kjender Du denne"? spurgte han og tog et sammenfoldet Papir op af Vestelommen, aabnede det og viste hende en Guldknap, i hvis Midte Monogrammet LW var graveret.

„O, det er jo min Manschetknap, — min tabte Manschetknap! — Den blev borte, da vi var i Dresden. Jeg husker det godt. — Hvor og naar har Du fundet den, Gunnar"?

Hun lyttede med livlig Interesse, da han fortalte det lille Smykkes Historie, og neppe havde han sluttet, førend hun ivrigt udbrød: „Men vil Du sige mig, hvorfor Du har beholdt den saa længe? — Tante skjændte i flere Dage, fordi jeg havde mistet den, og imidlertid havde Du den i din Lomme og — —. Hvorfor gav Du den ikke tilbage? Sig det strax, Du slemme, ondskabsfulde Gunnar"!

„Jeg ventede paa en passende Anledning, Lilli, og nu er den kommet, — — ikke ganske saaledes, som jeg havde tænkt mig den, men det er dog bedst, at Du i Dag faar din Eiendom igjen. — — Min lille Søster er nu en ædel, trofast, kjærlig Mands Hustru, og ømme, beskyttende Hænder vil værne om Dig, men hvis Du nogensinde i en fjern Fremtid skulde trænge til en Ven, — vil Du da sende mig denne Guldknap, som saa længe har været mig en dyrebar Skat"?

Lillis Læber begyndte at skjælve, og Taarerne var nær ved at bryde frem, da Harald reiste sig og

mindede hende om, at det var ingen Tid at spilde, hvis de ikke skulde komme for sent til Jernbanen.

„Farvel da, Gunnar, — min kjære, kjære Gunnar“! hviskede hun og bøiede sig henimod ham i Forventning om et broderligt Afskedskys; men — det udeblev, og, da det sidste Haandtryk, det sidste Blik var udvexlet, lagde han sig tilbage paa Sofaen med et dybt Suk og en Følelse af usigelig Lettelse, fordi det værste endelig var overstaaet.

Da aabnedes Døren atter, og han for op med et utaalmodigt Udraab. Hvem kunde det være, som nu kom og plagede ham? — — Ah, det var Mary; og han, som havde glemt hendes Afreise, ja, — næsten hendes Tilværelse under Indflydelsen af de sidste Timers aandelige Kamp!

Hun kom for at bringe ham sin Tak og sit Farvel, men hun stræbte forgjæves at faa Ordene frem; kun de talende Øine blev Tolk for, hvad der rørte sig i hendes stærkt bevægede Sind.

„Min kjære, lille Veninde“, sagde Gunnar mildt, „lad mig takke Dem for alt, hvad De har gjort for mig, — for den taalmodige Pleie, — for de sorgdyssende Sange, — for alt, alt! — — Bring mine Forældre min kjærlige Hilsen og sig, at jeg udnævner Dem til at blive „Mors høire Haand“. — Levvel, Mary“!

Han trak hende hen til sig og trykkede det broderlige Kys, som han ikke havde formaaet at give

Lilli, paa Marys blege Læber. I det næste Øieblik var hun gaaet, og nu var Gunnar endelig alene.

*

* *

„Hun er indtagende, — hun er virkelig aldeles indtagende“, sagde Brugseier Falk og betragtede med synligt Velbehag sin Svigerdatter, der var ivrigt beskjæftiget med at afplukke alle de udsprungne Blomster paa en Guldregn, som prydede den runde Græsplæn ude i Haven. „Kom herhen, Aagot; — se paa hende! Er hun ikke sød, Du? — — Den lille Vildkat! Hun ender ikke, førend hun har plyndret hver eneste Blomst“.

Fru Falk fulgte sin Mands Opfordring, men det lod til, at det Syn, som frembød sig for hende, var mindre egnet til at opvække hendes Entusiasme. Hun smilede svagt, og der var en Skygge af Mismod i hendes Stemme, da hun svarede: „Lilli er altid sød og yndig, men jeg vilde ønske, hun havde ladet nogle faa Blomster blive igjen paa Træet. Det tager sig daarligt ud nu overfor sin prangende vis-à-vis“.

„Aa, Du behøver blot at give hende et Vink, saa plukker hun med Fornøielse det andet Træ ligesaa bart. — — Nu har hun faaet Øie paa os. Se, hvor triumferende hun fremviser sit Rov. — Du Ugavnskraake“!

Han truede hende med Haanden og indbragte

sig derved en Flerhed af Fingerkys, som endte med en mimisk Opfordring til at aabne Vinduet.

„Nu, hvad ønsker min lille Maiblümchen“?

Hun sprang let hen over Grønsværet og holdt en af Blomsterne op til ham. „Hvad er det, den hedder paa Latin“? spurgte hun paa sit gebrokne Norsk, som havde noget særdeles klædeligt ved sig, naar det lød fra disse røde, smilende Læber. „Du lærte mig det igaar, og det var noget paa „num“, men nu har jeg glemt det“.

„Tænk Dig om, saa kommer Du nok paa det. „Cyti— —“. Nu Lilli“.

„O fy, vær nu ikke tvær og kjedelig, men sig strax, hvad den hedder. — — Er Du der, min kjære, snille Mor! Du vilde sige mig det strax, Du, — hvis Du bare vidste det; men søg at faa luret det af ham og sig mig det saa. — Vil Du det, Liebchen“?

„Hvorfor interesserer Du Dig saa levende for disse Blomster, Barn“?

„Aa, — — jeg vil pynte op med dem i Haralds Arbeidsværelse, Du; og naar han saa kommer hjem og beundrende udbryder: „Nei, hvor smagfuldt! Hvem er det, der har prydet mit Værelse med disse smukke Blomster“? da vil jeg ganske skjødesløst svare: „Ja, synes Du ikke disse „— —num“ tager sig godt ud“? og saa vil Harald tænke, at hans lille Hustru er ganske sød, naar hun taler Latin, og han

vil glemme at spørge, om den norske Stil er færdig, og om jeg har lært mine uregelmæssige Verber".

„Og er den norske Stil da ikke færdig, Lilli"?

„Nei, Liebchen; — jeg har ikke skrevet et eneste Ord".

„Hvis Du vil komme ind til mig, saa skal jeg gjerne hjælpe Dig lidt. Det vilde dog være morsomt, om den var færdig, naar Harald kommer hjem".

„Ne—i, det vilde ikke være det mindste morsomt".

„Men maaske vil Harald sætte større Pris paa, at hans Hustru har fuldført sit lette Arbeide, end om hun har pyntet hans Værelse med Blomster. — — Kom, Lilli"!

„Aa, plag ikke Barnet, Aagot! — Lad hende vedblive at radbrække Sproget paa sin Maade. Det klæder hende uforligneligt, og hun har ikke Brug for noget bedre".

„Men Harald finder, at hun bør kunne tale med de Folk, der kommer til ham, og Du ved, han vil gjerne, at Lilli skal vænne sig til at besøge de syge her omkring".

„Men det er Daarskab af Harald, — rentud Daarskab. Han burde indse, at hvad der passer for En, passer ikke altid for en anden. — Naar „vor gode Fe" vandrer om fra Hus til Hytte og overalt er en kjendt og velseet Gjæst, da falder disse deltagende og trøstende Samtaler, denne Gaaen op i andres Glæde og Sorg,

ligesaa naturligt for hende som at spise og drikke for os andre. — — Jo, min egen Aagot, det er saaledes! Du ved ikke selv, i hvilken Grad din hele Virken er et Kjærlighedsliv for andre, og Gud signe Dig for det; men at tænke sig Lilli ved en Sygeseng, — det er jo absurd! Det ligger ikke for hende, det er Sagen. — Hvad, Maiblümchen? — Har Du Lyst til at tilbringe Eftermiddagen hos Anne Østmoen og høre hende fortælle, hvorledes Gigten begyndte i den venstre Hofte og saa flyttede sig over i den høire Arm o.s.v."?

Lilli, der kun ufuldkomment havde formaaet at følge Samtalens Traad, tog Forslaget for Alvor og satte et meget betænkeligt Ansigt op.

„Naar Solen skinner klart og oplivende, og hele Naturen er opfyldt af Skjønhed, — naar Du nyder Livet i fulde Drag, fordi Du er ung, glad og stærk, — kunde Du da aldrig føle Trang til ogsaa at bringe et Solglimt eller et Gjenskin af Glæde ind i en syg, gammel Kones Tilværelse, Lilli"? spurgte Fru Falk alvorligt.

„O, dette er akkurat, som jeg skulde høre Harald", svarede den unge Frue lidt ærgerligt. „Jeg føler Trang til det altsammen, saa længe han taler om det, men hvis jeg en Gang imellem gaar med ham til disse kvalme, smudsige Hytter, da taber jeg rent Lysten til at komme igjen".

„Og hvad er Grunden til din Ulyst, kjære Lilli"?

„Aa, — — der lugter nu altid af ækkel Tobak, og saa er der ofte nogle skrigende Unger, som piller paa min Parasol og sætter Fingre paa den, og — — og Lopper er der ogsaa, Liebchen“, tilføiede Lilli bønligt.

„Det sidste Argument er afgjørende“, udbrød Falk leende. „Jeg stemmer for, at Lilli ialfald opsætter sine Sygebesøg, indtil det bliver koldere Veir“.

„Jeg ved, hvem der nu skal have en Straffepræken“, sagde Falk, da Lilli var gaaet. „Kunde vi ikke for større Bekvemmeligheds Skyld sætte os, indtil den er overstaaet“?

„Jeg er ikke oplagt til Spøg, Falk; jeg maa tale alvorligt med Dig“.

„Nuvel, jeg er alvorlig, — overmaade alvorlig“.

„Nei, det er Du sletikke. Du ser ud, somom Du tænker paa noget, der morer Dig overordentligt“.

„Det gjør jeg ogsaa. Jeg tænker paa Dig, „Liebchen““.

„Harald“!

„Naa, det glæder mig, at jeg dog blev „Harald“ igjen. Jeg synes ikke om at kaldes „Falk“, naar vi to er alene, min egen Aagot“.

„For mig er Du altid Harald, — den gamle, kjære Harald, det ved Du nok“.

„Og alligevel har Du for Øieblikket stor Lyst til at skjænde paa „den gamle, kjære Harald“, — ikke

sandt? Nu, — lad os ligesaa godt gaa paa med det først som sidst".

„Sig mig først, hvad det var, Du morede Dig over, saa skal jeg siden skjænde paa Dig".

„Tak skal Du have! — — Ser Du, Aagot, det er i den senere Tid faldt mig ind, at Du maaske er lidt streng mod Lilli, fordi — — ".

„Streng mod Lilli"? afbrød Fru Falk ham; „men jeg henvender jo aldrig et strengt eller irrettesættende Ord til hende".

„At Du maaske er lidt streng mod Lilli", fortsatte Falk roligt, fordi Du ganske ubevidst — ganske ubevidst — er en liden Smule jaloux paa hende".

„O, Harald, jeg forstaar ikke engang, hvad Du mener med dette. Skulde jeg, den gamle, stilfærdige Kone, misunde min Søns Hustru hendes Ungdom, Skjønhed og Munterhed? Det vilde jo være aldeles unaturligt".

„Det mente jeg hellerikke, Aagot. Jeg kunde aldrig komme til at tænke noget saadant; men, naar hun f. Ex. i barnlig Overgivenhed tager imod vore Gjæster, somom de kom til hende og ikke til os, — naar hun af ren Ubetænksomhed uddeler Befalinger i vort Hus og svinger den Herskerstav, som Ungdom og Skjønhed lægger i hendes Hænder, med et egenraadigt Barns despotiske Lunefuldhed, — naar — —. Nei, jeg vil ikke dvæle ved hvert enkelt Tilfælde, men kun

spørge Dig: Er Du sikker paa, at ikke alt dette tilsammen lidt efter lidt har vundet Indflydelse paa Dig og givet Dig en Følelse af, at hun ved mange af disse smaa Anledninger, der i Kvindens Øine faar et vist Værd som Led af den sammenslyngende Kjæde, der binder Husfællerne til hverandre, — — ligesom er kommet i Veien for Husets retmæssige Herskerinde"?

Fru Falk havde lagt Hovedet op imod sin Mands Skulder, og en svag Rødme spredte sig over de fine Træk, medens hun med spændt Opmærksomhed hørte paa ham.

„Har jeg bedrøvet Dig, Aagot"? spurgte han og saa forskende ind i hendes Ansigt, da han i nogen Tid forgjæves havde ventet paa Svar. „Aagot, se paa mig. — Du græder da vel ikke, Vennen min".

„Nei, Harald, jeg græder ikke, men — lad mig blive sidende saaledes en lang, lang Stund. Jeg vil gjerne tænke over, hvad Du nyligt sagde, — tænke over det her hos Dig". — — — —

Hun lukkede Øinene og lod de sidste Maaneders Begivenheder træde frem for den Domstol, hvor hun var vant til at nedlægge alt, hvad dér rørte sig i hendes sjælelige Liv.

Hun mindedes den sludfulde Aprildag, da hun stod ved sin Ægtefælles Side, festligt klædt og færdig til at modtage de nygifte, som man kunde vente hvert Øieblik. De sidste Dages travle Forberedelser havde

neddæmpet den Klage, der saa ofte havde lydt i hendes Hjerte — for Gunnars Skyld; men nu, da hele Huset var smykket som til en Bryllupsfest, og Tiden kun var optaget af spændt Forventning, nu aabnede Hjertesaaret sig atter og blødte for ham, der bar sin Sorg alene og i Taushed.

Hvad hun tidligere havde hørt om den unge Pige, havde ikke anslaaet nogen sympathetisk Streng i hendes Indre, men da Lilli kastede sig om hendes Hals med et halvt leende, halvt graadkvalt: „Willst Du mir auch eine Mutter sein"? da følte hun med Et en varm, moderlig Hengivenhed for den nye Datter, der hidindtil havde staaet for hende som et forkjælet Verdensbarn, der betragtede Livet som en Leg og modvilligt lukkede Øinene for dets Alvor.

Vilde det lykkes Harald at give hende et klarere Blik for de Krav, de Pligter, der herefter uafviseligt maatte træde hende imøde? — „Tiden vil vise det", tænkte Fru Falk, „og imidlertid skal min Søns Hustru ikke mangle en kjærligt veiledende Moder, som kan hjælpe hende at bære de mange uvante Byrder".

Nogle Dage gik hen, og det saa ud til, at Lilli snart vilde komme til at føle sig hjemme i de nye Forhold. Hr. Falk blev strax hendes lydige Slave og spændte sig villigt for hendes Triumfvogn, om det end undertiden skeede med en Mine, som tydeligt

viste, at han fandt den Rolle, han selv tildelte sig, noget latterlig for en gammel Kavaler.

Fru Falks Beundring kom ikke meget tilsyne, men hun begyndte dog at finde det mere begribeligt, at begge hendes Sønner var komne til at elske dette yndige Væsen, der var saa rigt udstyret med alle Ungdommens og Skjønhedens Gaver.

Imidlertid varede det ikke længe, førend Husets Frue mærkede, at en ny Villie var traadt frem ved Siden af hendes, — en leende, spøgende, indsmigrende Villie med Barneblik og Barnelader, men ikke destomindre stedse beredt til at drive igjennem alt, hvad der faldt den ind. Et kjærligt eller alvorligt Ord fra Harald kunde strax bringe denne Villie indenfor de tilbørlige Grænser, men hans Forretninger holdt ham ofte borte fra den hjemlige Kreds, og saa „kom Barnet atter frem“, som Hr. Falk skaanende udtrykte det, naar han vilde betegne sin Svigerdatters fløielsbløde Tyranni.

Fru Falks Bestræbelser for at komme til at betragte Lilli fra sin Mands Synspunkt var oprigtigt mente, men hun kunde dog ikke lade være at ærgre sig, naar „Barnet“ Dag efter Dag bragte hendes Syæske i Uorden, rodede op i Skufferne i hendes velordnede Skriverbord, fremkaldte en kaotisk Forvirring blandt Bøgerne i Bibliotheket og forøvrigt efter Evne vendte op og ned paa Husets tilvante Skik. Hun var sød,

naar hun kastede sig om „Liebchens“ Hals og lovede, at hun aldrig skulde gjøre det mere, men da denne lille Scene havde gjentaget sig nogle Gange, begyndte Fru Falk at faa en Fornemmelse af, at hun vilde foretrække, om Lilli søgte at undertrykke disse Udbrud af „Barnlighed“, og denne Fornemmelse tiltog og skjærpede hendes Blik, indtil hun troede at se — —.

Ja, hvad var det saa i Grunden, hun havde seet? — Naar alt kom til alt, var det dog kun Smaating, bare, bare Smaating! — — Var det da virkelig saaledes, — havde hendes Mand Ret, naar han troede, at den saarede Egenkjærlighed skjulte sig bag hendes uudtalte, men derfor ikke mindre strenge Dom over den fremmede Fugl, der nu skulde bygge og bo i hendes lune, fredede Rede? — — Ak, skulde da denne Strid mod Egenkjærligheden og Egenvillien aldrig ophøre? Maatte den gamle ligesaavel som den unge dagligt tage Værget op og ruste sig til den dagligt fornyede Kamp mod den seiglivede Fiende: Jeg'et?

Fru Falk trykkede sig tættere op til sin Ægtefælle og saa med et langt Blik ind i de trofaste Øine, der med inderlig Hengivenhed mødte hendes, og da hun endelig rakte ham Haanden med et betydningsfuldt „Tak“, fattede han med Kjærlighedens skjærpede Forstaaelse den tause Selvprøvelse og den villige, ydmyge Erkjendelse, som aabenbarede sig i dette ene Ord.

„Og nu vil vi gaa over til den omtalte Straffe-

præken", sagde Falk med en Mine, der lod formode, at han ikke gruede synderligt for den. „— — Jo, Aagot, — jeg er sikker paa, den er fortjent, og da bør jeg ogsaa have den".

„Men jeg føler mig for Øieblikket lidet skikket til at holde den", svarede Fru Falk vemodigt. „Hvorledes tør jeg stole paa min egen Dom, naar jeg netop — —. Nei, Harald, — man lukker ikke sin gamle, ærværdige Hustrus Mund paa den Maade, Du — — Laps! — Nuvel da, det forekommer mig, at Du modarbeider Haralds Bestræbelser for at vække mere Alvor hos Lilli, hver Gang Du bestyrker hende i hendes Barnagtigheder".

„Jeg vil ikke negte, at noget lignende undertiden er faldt mig ind, men Tingen er, at Harald ofte ægger mig dertil ved sit Forhold overfor sin unge Hustru. Hun har hidindtil kun tumlet sig — — jeg kan vel gjerne sige paa Vrangsiden af Verdenslivet, og hun mangler aldeles Syn paa, hvad Livet i Virkeligheden er; og istedetfor, at han skulde søge at udvide hendes Synskreds og lære hende at opfatte Tilværelsens Skjønhed i Kristendommens Lys, afstumper han hendes Dømmekraft ved at holde denne flygtige Sommerfugl fangen i en Lænke af tørre Regler og Forbud, som kjeder hende, fordi de er hende uforstaaelige. — — „Tro det; — gjør ikke det; — tænk det; — undlad det"! Saaledes kan man sige til et Barn, men ikke til den Kvinde, som skal være Mandens Medhjælp".

„Vil Du tale med Harald om dette“?

„Nei, det duer ikke. Ægtefolk maa klare sig uden Indblanding af andre. Du har selv ofte sagt det samme, kjære Aagot; men det Vink, Du har givet mig, skal ikke være talt forgjæves, det lover jeg Dig“.

„Lad os da i Fællesskab bære vore Børn — ogsaa vor kjære Gunnar! — frem for Gud. Han vil vise dem den Vei og Maade, som vi ikke kan se, og, naar hans Tid kommer, vil han ogsaa oplyse os om, hvorledes vi gamle kan støtte og hjælpe dem“.

Hvis man skulde dømme efter Udtrykket i Haralds Ansigt, da Familiens Medlemmer samledes ved Middagsbordet, saa havde Lillis Blomsterdekoration utvivlsomt havt den forønskede Virkning. Uagtet hun radbrækkede sit fortyskede, norske Sprog værre end nogensinde, syntes den norske Stil og de uregelmæssige Verber at være aldeles udslettede af hans Erindring, og hendes Forslag om, at de skulde anvende Eftermiddagen til at ro ud og fiske Aborrer i Svartdalselven, vandt hans udelte Bifald, skjønt han af Erfaring vidste, at Fiskene kom til at spille en meget negativ Rolle ved denne Fornøielse, der i Lillis Øine fornemlig betragtedes som en velkommen Anledning til at udstøde adskillige Angst- og Glædesraab, der bidrog til at gjøre den uvante Leg mere pikant.

„Vi vil drikke Kaffe i Haven, — ikke sandt, Liebchen? Den smager meget bedre i det fri, og saa

kan desuden begge Harald'erne faa sig en Cigar, ja, kanske endogsaa jeg kan faa en bitteliden Cigarette".

„Mary har allerede dækket Kaffebordet i Havestuen, Lillibarn, og — Du ved, hvad Harald siger om Cigaretterne", sagde Fru Falk nølende.

„O—o! Mary kan jo bare dække om igjen. — — Aa, snille, kjære Mary, flyt Kaffeservicet ud i Haven", sluttede hun med et lidet, afgjørende Nik.

Mary adlød, men hvis den unge Frue havde seet det Blik, som fulgte hende, da hun ved sin Mands Arm dansede henad Havegangen, vilde det maaske uvilkaarligt havt en dæmpende Virkning paa hendes Munterhed; thi det mindede om det traditionelle „onde Øie", der har Magt til at bringe Ulykke over enhver, som er udsat for dets hemmelighedsfulde Paavirkning.

„Min egen, lille Hustru", sagde Harald og lagde med en ømt beskyttende Mine Armen om hendes Liv, „naar jeg ser Dig saa straalende glad, naar jeg — som nu — ser Barnet titte ud af de leende Øine, da kommer der undertiden en Frygt over mig, og jeg tænker, at vor Lykke ikke kan være varig, fordi den er bygget paa Blomsterduft og Solstraaler".

„Blomsterduft og Solstraaler! — O, Harald, jeg synes godt om denne Lignelse! — — Solen skinner, og Blomsterne dufter Aar efter Aar, og saaledes vil vor Kjærlighed — og den er jo vor Lykke? — ogsaa

vedvare, indtil vi bliver ligesaa gamle som — som vore kjære gamle derhenne“.

„Men der kommer Skyer for Solen, Lilli, og Blomsterne visner og dør, og da gjælder det, om vor Lykke er bygget paa den Klippe, som staar urokket, naar alt andet falder“.

„Men er det værdt at tænke paa de kommende Skyer nu, da Himmelen er saa ren og blaa? — — — Du slemme Harald, hvorfor skal Du altid være saa alvorlig og kjedelig, naar jeg er allermest glad? — Hvorfor kan Du ikke tale om det samme nu, som da Du kom hjem i Formiddag“?

„Jeg husker virkelig ikke, hvad det var, Lilli, men formodentlig dreiede vor Samtale sig om — ingenting“.

„O fy, kalder Du det ingenting, at Du sagde, jeg var en elskværdig, liden Hustru, og — —. Husker Du ikke det da, Harald“?

„Det er en Side af Sagen, som jeg aldrig kan glemme, men jeg vilde gjerne, at Du ogsaa skulde lære at blive en forstandig, liden Hustru“.

„Vilde Du kanske, at jeg skulde komme til at ligne Frøken Sand? — Uf, jeg kan ikke fordrage hende! — — „Hm, hm, undskyld, — jeg kommer vist til Uleilighed? Jeg vilde blot udbede mig et Øiebliks Samtale med — — hm, hm, Hr. Pastoren““.

„Nei, Lilli, jeg kan ikke tillade, at Du gjør Frøken Sand til Skive for din spottende Overgivenhed.

Hvad maatte hun tænke om os, hvis hun nu havde hørt Dig"?

„Hvis Du ønsker det, kan Du snart komme til Vished herom, Harald; thi der sidder hun i god Ro henne ved Kaffebordet, og jeg skal gjerne gjentage det for hende".

„Lilli"!

„Nei, nei, bliv ikke vred. — Jeg skal ikke gjøre det, men saa maa Du love mig, at Du ikke tager hende med paa Fisketuren".

„Hm, hm", lød det imod dem „undskyld, — jeg kommer vist til Uleilighed? Jeg vilde blot udbede mig et Øiebliks Samtale med — — hm, hm, Hr. Pastoren".

Lilli saa ud, som hun havde stor Lyst til at briste i Latter, men Harald svarede meget alvorligt: „Der kan ikke være Tale om Uleilighed, Frøken Sand; thi De kommer aldrig, udenat De har et eller andet godt Øiemed i Sigte, og jeg er vis paa, det ogsaa er Tilfælde i Dag".

„Aa, De er altfor god, Hr. Pastor. Med Deres Exempel for Øie føler jeg tilfulde mine Bestræbelsers Intethed, men jeg søger at virke, saavidt jeg formaar, om det end sker i stor — — hm, hm, Ufuldkommenhed".

„Det ved jeg, De gjør, Frøken Sand. — Og Deres Ærinde til mig i Dag er — —"?

„Ja, mit Ærinde gjælder denne Gang nærmest Deres søde, lille Frue. Jeg kan saa levende tænke

mig, hvilket Savn det maa være for hende, at hun ikke paa nogensomhelst Maade kan bistaa Dem i Deres mangesidige Virksomhed, men da hun endnu ikke er saa meget hjemme i Sproget, — det er jo — — hm, hm, Sproget, som hindrer hende? — Ja, naturligvis! — da hun altsaa endnu ikke er saa meget hjemme i Sproget, saa havde jeg tænkt at tilbyde hende min Plads paa Haandgjerningsskolen; thi hun maa jo kunne veilede Børnene i Haandarbeide, — ikke sandt“? og Helene Sand hævede det sænkede Blik og lod det gjøre en prøvende Rundtur paa de tilstedeværendes Ansigter.

„Jeg takker Dem for Deres venlige Omsorg“, sagde Harald med et let Anstrøg af Misnøie, „men jeg tvivler paa, at Lilli vilde være skikket for denne Plads“.

„Hvad er det, Harald? — Jeg forstod ikke rigtigt, hvad hun mente“, hviskede Lilli og saa spørgende fra den ene til den anden.

„Frøken Sand er saa venlig at ville tage sig af din Opdragelse, Maiblümchen, og da hun formodentlig tror, at lige Børn leger bedst, har hun den Plan, at faa Dig hen paa Skolen, forat Du der kan finde passende Legekammerater“, bemærkede Hr. Falk roligt. „Det var en glimrende Ide, Frøken Sand. Har De flere saadanne, saa kom med dem“.

„O, det var maaske ubetænksomt af mig at fremføre dette Forslag. Jeg kan jo nok vide, at Fru Falk

ikke er vant til det Slags Virken. — — De savner vel ofte Deres tidligere Beskjæftigelse, min lille Frue"?

„Min tidligere Beskjæftigelse"? gjentog Lilli troskyldigt. „Jeg havde sletingen Beskjæftigelse, Frøken Sand. Jeg morede mig bare, — vegeterede, som Gunnar kaldte det".

„Ja, naturligvis! — — Det er meget klogt af Dem. De ønsker, at man — — hm, hm, skal ignorere Deres Theaterliv; men De savner det ganske vist; — aa, jeg kan se det paa Dem, De savner det uhyre! For mig er det jo ufatteligt, at et saadant Liv kan have noget tillokkende ved sig, men jeg formoder, det er med det som med Cigaretterne: Det er lettere at vænne sig til dem end at holde op igjen".

„Min Hustrus Ophold ved Theatret var saa kort, at hun neppe har havt Anledning til at samle Erfaringer i den Retning", svarede Harald med mere Skarphed, end han var vant til at bringe i Anvendelse mod Helene Sand.

„O ja, — ja, naturligvis! Hvor ubetænksomt af mig! — Jeg kan saa godt begribe, at alt saadant nu ligger saa fjernt, og at Deres Hustru kun er gjennemtrængt af et inderligt Ønske om, at hun maa finde Kraft til at udfylde den betydningsfulde Stilling, hun her indtager. — — Hm, hm"!

Haralds Svar lød atter kort og afvisende, men, da Frøken Sand endelig tog en nølende Afsked, blev

Braadden af hendes Bemærkninger tilbage og borede sig dybere og dybere ind i hans Sind, da han en Time senere sad taus og forstemt i Baaden, som førte ham og Lilli henad den speilklare Elv; og, medens hun bøiede sig ud over Baadkanten og lod Haanden dukke ned efter de Siv, der hist og her stræbte op imod Vandfladen, flyttede hans forskende Øine sig vexelvis fra hendes Ansigt til det Speilbillede, som smilede til ham fra det gjennemsigtige Dyb.

„Skulde dette barnligtglade Ydre skjule et utilfredsstillet Savn, — en maaske halvt ubevidst Længsel, der gjør hende uskikket for hendes nuværende Liv, da maa dette Savn, denne Længsel knækkes“, tænkte han, „og det er min Pligt at gjøre, hvad jeg kan, for at tilintetgjøre denne Svaghed“.

Da de kom tilbage fra Fisketuren, som denne Gang ikke ganske havde opfyldt Lillis Forventninger, fandt de Hr. Falk, fordybet i de nysankomne Breve og Aviser.

„Se her, Lillibarn, — det er Münchens Poststempel“, sagde han og rakte hende et Brev. „Jeg haaber, det indeholder mange interessante Nyheder og deriblanndt ogsaa lidt om Gunnar. Han bliver en mere og mere forsømmelig Korrespondent“, tilføiede han med et bekymret Blik paa Fru Falks vemodige Ansigt, „og jeg agter at skrive til ham i Morgen og skjænde alvorligt paa ham for hans utilladeligt lange Taushed“.

„Nei, dette er rigtignok overraskende Nyheder“, udbrød Lilli, da hun havde læst nogle Linier. „Tænk, Harald, — Tante og Heilmayer er forlovede og skal have Bryllup om — — lad mig se, — — om fjorten Dage. Er det ikke latterligt, Du? — Og hun har faaet saa mange nye Kjoler og Hatte, og — — og Brudekjolen skal være af hvid Atlask, og — — — Himmel! — Hvad er dette? — — — Ach, Harald, er ist todt! Der Liebling meines Herzens ist gestorben“!*) raabte hun og kastede sig hulkende om sin Mands Hals.

„Hvem, kjære Lilli, hvem? — For Guds Skyld, sig det dog“, sagde han og saa i stille Angst paa sin Moder, der havde reist sig og stod støttet mod Bordet, med et Udtryk af usigelig Sjælekval i de blege Træk. En Taage lagde sig for hendes Øine, men hun vidste, at det var hendes Ægtefælles Arme, som omslyngede hende fast og beskyttende, da han med bævende Læber spurgte: „Er min Søn — er vor kjære, brave Gunnar død“?

„Lilli, — jeg maa læse dit Brev, hvis Du ikke vil sige mig, hvad det indeholder“, sagde Harald og lod Handlingen følge paa Ordene.

Da han havde gjennemløbet den første Side, foregik der en underlig Forandring med ham. Det ængste-

*) „Ak, Harald, den („er“: han, den,) er død! Mit Hjertes Elskling er død!“

lige Udtryk var forsvundet fra hans Ansigt, men hans Blik var strengt, og den bløde, velklingende Stemme havde faaet en skarp Klang, da han lagde Haanden paa Lillis Arm og førte hende hen til sine Forældre.

„Stans din Graad“, sagde han, „og bed min Fader og Moder om Tilgivelse for den Hjertekval, Du har forvoldt dem. — Det er Guldguls Død, Lilli begræder. Tilgiv hendes taabelige Sorg, kjære Forældre“.

Hun saa paa ham med en forundret og krænket Mine, men ikke et Ord kom over hendes Læber.

„Bed min Fader og Moder om Tilgivelse“, gjentog han haardt, „og følg saa med mig. — Det er paa Tiden, at jeg taler et Alvorsord med min Hustru“.

Lilli viste sig ikke ved Aftensbordet, men Harald indtog sin vante Plads og drak sin The under uafbrudt Taushed. Fru Falk længtede efter at opsøge Lilli, lægge det forgrædte Ansigt op til sit Bryst og tilhviske hende, at hun godt kunde forstaa denne Barnesorg over Tabet af en kjær Legekammerat; men, da hun ytrede, at hun vilde bringe hende en Kop The, sagde Harald med en vis, afgjørende Bestemthed, at han troede, hun sov, og at hun ialfald havde bedst af at være alene, da hun havde klaget over en slem Hovedpine.

„Men Mary, — hvor er Mary“? udbrød Fru Falk, da Maaltidet næsten var endt, udenat nogen af dem havde lagt Mærke til, at ogsaa hun var fraværende.

Ja, — hvor var Mary? — Dette Spørgsmaal inde-

sluttede en skjult Tanke, som bragte Fru Falk til at bebreide sig, at hun havde været saa optaget af sine egne Bekymringer, at hun ganske havde glemt den stakkels, fremmede Pige, der ikke havde nogen, med hvem hun kunde dele sine glade eller smertelige Indtryk.

Fru Falk vidste, at Mary havde været i Sideværelset, da Lilli læste sit Brev, og hun maatte derfra have hørt det Udraab, som pludseligt havde fremkaldt den samme Frygt hos Gunnars Fader, Moder og Broder. Var det da ikke rimeligt, at en lignende Tanke var slaaet ned i hendes Sind og havde drevet hende bort, forat hun kunde skjule sin Sorg, — skjule sig selv for alle forskende Øine?

Kun en eneste Gang havde hun udtalt Gunnars Navn for hans Moder; — det var, da hun overbragte hans Bud og Hilsen; — men mere end en Gang havde den vexlende Farve, de skjælvende Læber, det pludselige Glimt i de mørkegraa Øine røbet, at hun aldrig kunde høre dette Navn, udenat det fremkaldte en dyb Bevægelse hos hende. Fru Falk havde iagttaget alt dette og tiet og haabet paa Virkningen af Tid og Fraværelse, men nu traadte det atter frem for hende med forøget Styrke og manede hende til at bringe Mary Lindring i hendes ensomme Sorg; men man ledte efter hende i Haven, paa hendes Værelse, overalt, og hun var ikke at finde.

„Jeg tror, jeg ved, hvor hun er“, sagde Fru Falk

endelig, „og, hvis Du vil ledsage mig, saa lad os gaa derhen jo før, jo heller. Jeg er næsten vis paa at træffe hende ved Udsigten paa Bratkleven. Stedet eier en særegen Tiltrækningskraft i Marys Øine ved de Minder, som knytter sig dertil fra hendes Moders Ungdomstid. — — Der har Ingeborg Burns elsket, lidt og kjæmpet mod den onde Magt, som dog tilsidst vandt Seier over hende, og der har jeg oftere truffet Mary, naar noget har bragt hende ud af hendes sædvanlige Indesluttethed“.

„Jeg maa tilstaa, mit Indtryk af Pigen er, at intet kan bringe hende ud af hendes vanlige Ro“, svarede Falk, „og, siden hun kom her, har hun det jo desuden som Blommen i et Æg“.

„Lilli har det ogsaa som Blommen i et Æg, men hun gaar dog tilsengs i Aften med et bedrøvet Hjerte og forgrædte Øine“.

„Sig mig, Aagot, — tror Du, at Mary har hørt og ligesom vi misforstaaet Lillis heftige Udbrud, og at hun af den Grund — — hvad“?

„Vi vil ikke spilde Tiden med at spekulere paa det, Harald. — Har Du din Hat? — Nu, saa lad os komme afsted“.

„Jeg tier og adlyder. — Maaske maa det være mig tilladt at benytte denne Spadseretur til at tænke over et og andet, som staar i Forbindelse med Marys Ophold i München, og — —“?

„Du kan gjerne tænke over „et og andet“, min Ven, men jeg vil helst, at Du i dette Tilfælde skal beholde din Visdom for Dig selv“.

„Men Du maa dog indrømme, at det vilde være yderst latterligt, hvis Mary var forel —“.

Hun stansede ham ved at lægge sin lille Haand paa hans Mund, og der var noget ubeskriveligt mildt, kvindeligt og beskjærmende i hendes Blik og Stemme, da hun sagde: „Harald, — Du glemmer at Du taler om en ubeskyttet Kvinde“.

„Og Du er — Perlen blandt Kvinder“, udbrød han, tog hendes Haand og førte den til sine Læber med et Anstrøg af Ridderlighed, som ingenlunde klædte den gamle Herre ilde.

De fulgte Gjenveien mellem Skoven og stod snart ved den bekvemt anlagte Sti, som slyngede sig opad Aasen og førte hen til den meget besøgte Bratklevs-Udsigt.

Solen var allerede gaaet ned, da de nærmede sig Maalet for deres sildige Vandring, men en bred, orangefarvet Stribe dvælede endnu i Vest og gav Landskabet den eiendommeligt brydende Belysning, der er særegen for vore lyse Sommeraftener. Den lille Pavillon, hvis Vægge Tiden forlængst havde farvet mørkebrune, traadte skarpt frem mellem de hvide Birkestammer, som omgav den, men ikke en levende Skabning var at se i dens Nærhed.

„Det lader ikke til, hun er der“, sagde Falk. „Jeg tror, vi kan ligesaa gjerne vende om“.

„Maaske er hun inde i Pavillonen. Hvis Du vil blive siddende her, saa skal jeg gaa derhen alene. — Jeg har en Følelse af, at det var bedst, om jeg først talte med hende og forklarede hende, – hvad hun bør vide“.

„„Kalifens Ord er Visdom““, bemærkede Falk salvelsesfuldt og tog Plads paa en af de Bænke, som han havde ladet anbringe hist og her i Opstigningen.

„Ja, det skulde jeg mene“, svarede Fru Falk leende; men Smilet forsvandt snart fra hendes Læber, da et Blik gjennem Pavillonens aabenstaaende Dør viste hende Mary, der laa henstrakt paa Gulvet, tilsyneladende i en tung, unaturlig Søvn og med en voxgul Bleghed over de slappe Træk.

Fru Falk knælede ved Siden af hende og forsøgte at lægge hendes Hoved op i sit Skjød. „Er Du syg“? spurgte hun blidt, da Mary aabnede Øinene og betragtede hende med et roligt Blik, somom det var den naturligste Ting af Verden, at de traf hinanden paa dette Sted.

„Ja, — — nei, — — ikke nu“, sagde hun og reiste sig i det samme. „Jeg var syg; jeg fik det med Et, da jeg kom herop, men nu er det over. — — Jeg troede, jeg skulde dø; — det gjorde saa ondt her“, — og hun lagde Haanden paa Hjertet, — „og jeg ønskede

at dø; men da Smerterne kom, og det blev saa besynderligt trangt herinde i Hjertet, da blev jeg ræd, og jeg maatte tænke paa Mor, da hun stred med Døden i usigelig Angst, og saa blev jeg endnu mere ræd, — aa, saa ræd"!

„Kom og sæt Dig her ved Siden af mig, kjære Mary. — Vil Du sige mig, hvorfor Du nyligt ønskede at dø? — — Nei, skjælv ikke saaledes, stakkels Barn! — Skal jeg sige Dig, hvorfor Du nærede dette utaalmodige, syndige Ønske"?

„Nei, nei! — — Jeg dør af Skam, hvis De nævner det, Frue"!

„Man dør ikke saa let hverken af Skam eller af Sorg, Mary. Gud sender os begge Dele for at opdrage os dermed, men hans vise Hensigt vilde ikke opnaaes, hvis han ikke gav os Tid til at lære at forstaa, at Slaget kommer fra en kjærlig Faders Haand, fordi han ved, at han ikke paa nogen anden Maade kan drage os til sig og føre os hjem. — — Men undertiden, — naar Sorgen træder os saa nær, at det er, somom vi allerede følte dens isnende Aandepust lægge sig lammende over alle Sjælens Evner, — naar det knurrende „Hvorfor"? vil bane sig Vei til de skjælvende Læber, og vi da pludseligt erfarer, at denne Sjælekval var uden Grund, — at Gud har bøiet sit Øre til vort Hjertes Bøn, — at alt endnu er, som vi saa gjerne vilde, det skulde være, — — o, Mary! — i en saadan

Stund er det, somom Herren selv kommer os imøde, lader det milde, forbarmende Blik sænke sig ned i Hjertedybet og gjør det saa lyst derinde, at vi endelig ser vor oprørske Knurren, — vor forsagende Standhaftighed, — vor Mangel paa Tro, Tillid og Kjærlighed".

Hun trak Mary tættere ind til sig og tilhviskede hende en Forklaring over det indtrufne. Ikke en Lyd kom over Pigens Læber, men en brændende Rødme bedækkede hendes Ansigt, og hendes Aandedræt kom tungt og kort, da hun med et ublidt Ryk trak sig ud af Fru Falks Arme og lod sig glide ned paa Gulvet ved Siden af hende.

„O, gid jeg var død"! tænkte hun. „Min Hemmelighed er røbet! — — Og hun vil aldrig kunne forstaa, hvor ydmygt, hvor haabløst jeg elsker ham. Det er jo bare saaledes, som andre elsker Lyset, Luften, Livet! — — O, gid jeg var død! Det var alligevel det bedste for mig. — Hvor skal jeg ty hen, — hvor skal jeg ty hen med alle disse pinlige, skamfulde Tanker"!

„Min Mand har fulgt mig herop", sagde Fru Falk efter en liden, forventningsfuld Pause; „og han er her i Nærheden. Hvis Du tror, Du er saa vel, at Du snart kan følge med os hjem, saa længter han vist efter at komme afsted".

„Hjem? — Jeg har intet Hjem! — De vil ikke have mig i Deres Hus nu, det kan jeg nok vide".

„Mary, — hvad tænker Du paa, kjære Barn? Jeg forstaar Dig ikke. — — Tag min Arm og støt Dig paa mig“.

„Jeg vil helst gaa alene“.

„Nu, — gjør, som Du vil“.

Mary havde allerede i flere Timer kastet sig frem og tilbage paa sit søvnløse Leie, da Døren aabnedes, og en hvidklædt Skikkelse traadte ind og nærmede sig Sengen.

„Det er mig, Mary. — — Hvor Du skjælver, stakkels Barn. Skræmte jeg Dig? — Jeg vil blot høre, hvordan Du har det“?

„O, tal ikke til mig om det, Frue! — Lov mig, at De aldrig mere vil tale til mig om det“.

„Nei, Barn, vi vil ikke tale oftere derom“.

„Tak! — Og hvis det er Dem muligt, saa vær ikke vred paa mig, Frue; — men De kan vel ikke tilgive mig“? — — — —

Fru Falk havde i længere Tid givet Mary Religionsundervisning, men i disse stille Nattetimer trængte for første Gang Religionens hellige Sandheder ind i hendes aandelige Liv. Hun saa dem endnu svagt og dæmrende, men Hjertet — det forpinte, bankende Hjerte — aabnede sig dog for de deilige Ord, som dyssede Sorgen til Ro og forjættede en ufattelig, hemmelighedsfuld Glæde, der skulde være evig og uforkrænkelig.

Da Morgensolen sendte sine første, sitrende Straa-

ler op over Fjeldkammen, lukkede Søvnen endelig Marys trætte Øine.

Fru Falk havde endnu ikke forladt hende, men nu reiste hun sig sagte, aabnede Vinduet og lod Blikket glide hen over Dalen, som laa der saa frisk og dugbesprængt, som var den netop fremgaaet af Skaberens Hænder. Hist og her snoede en Bugtning af Elven sig frem mellem Pile- og Orekrat, indtil en fremspringende Odde atter stængte for Øiet og drog det hen til de rødmalede Bondehuse og bølgende Rugagre, der omkransede Foden af Aaserne; og i den fjerneste Baggrund kastede Solen sit blændende Lys paa de altid snedækkede Fjeldtinder, som smeltede sammen med de Skyer, der havde ophobet sig over dem og dannede fantastiske, perlemoderlignende Skybjerge.

Hun foldede Hænderne og sendte et langt Blik ud i den deilige Natur, og medens de Millioner Dugdraaber, som tindrede paa hvert Blad og hvert Græsstraa, smeltede for det mægtige Soløie, fandt hendes overfyldte Hjerte Lettelse i en stille Graad, og Læberne bevægede sig i taus, men inderlig Bøn for ham, som færdedes derude i det fremmede Land, — for alle de kjære i Hjemmet, — for Hjemmets Fred og Glæde, — for hende, i hvis Sjæl der i denne Nat var nedlagt et Frø, som alene Guds Naade kunde give Spire og Væxt.

„Man bliver kjed af at se paa det samme Dag

ud og Dag ind; det er saa fortvivlet ensformigt“, tænke Lilli, da hun et Par Timer senere stod ved sit Sovekammervindu og grundede paa, hvoraf det kunde komme, at det Landskab, der endnu igaar havde forekommet hende saa skjønt, nu havde tabt al Tiltrækningskraft for hende.

Da rørte Erindringen ved en bævende Streng i hendes Hjerte og fremmanede Gaarsdagens Hændelser for hendes indre Blik. Efterretningen om hendes lille Yndlings Død, — Haralds Vrede over hendes Sorg, — de besindige, men dog saa haarde Ord, som lød fra de Læber, der havde lovet at elske hende, værne om hende og bære over med hende, — alt, alt gjentog sig nu i hendes ængstede Fantasi og gav hende en beklemmende Følelse af, at Livet ikke kunde være ganske saaledes, som hun havde tænkt sig det.

Lugten af en Cigar steg op til hende gjennem det aabne Vindu og rev hende ud af hendes Betragtninger. Formodendtlig var det hendes Svigerfader, der ventede paa den sædvanlige Morgenhilsen fra „Maiblümchen“; men i Dag følte hun aldeles ingen Lyst til at høre hans venlige Godmorgen. — — Ah, nei, det var Harald! Han sendte et lidet, naadigt Nik op til hende og vinkede. — — Ja, han vinkede virkelig, men hun vilde lade, som hun ikke havde seet det.

Hun tvang sig til at sysle med noget inde i Værelset, men da hun atter vovede sig hen til Vinduet,

saa hun ham gaa henad Veien til Presteboligen, hvor han pleiede at tilbringe Formiddagene, og Lilli kastede sig nu paa Sofaen og græd bitre Taarer, fordi han havde forladt hende, uden at give hende et kjærligt Ord eller det vante, dvælende Farvelkys.

Sommeren gik, og Løvtræerne begyndte allerede at prange i den Mangfoldighed af Farvenuancer, som er Høstens Hilsen til den visnende Skov. Haven havde udfoldet sin rigeste Flor, og de gule og høirøde Stokroser stod endnu igjen og kneisede i sin fløielslignende Pragt, men ikke en eneste Gang havde Lilli følt sig fristet til at gjentage sit Blomsterrov.

En Sky var trukket op paa hendes lyse Foraarshimmel; hun kunde ikke fatte Grunden til dens Tilblivelse og søgte at le og spøge den bort, men den blev der haardnakket og opfyldte hende med en ubestemt Uro, som lidt efter lidt udviklede sig til en anelsesfuld Frygt, der tilhviskede hende, at hun stod foran en Gaade, som i hendes Øine manglede ethvert holdbart Udgangspunkt, og denne Gaade var — hendes Ægtefælle.

„Elsker han mig ikke mere“? — Hvor ofte havde ikke dette Spørgsmaal gjenlydt i hendes Hjerte, snart vredt og utaalmodigt, snart ømt og drømmende, men Svaret kom dog stedse til at lyde bejaende. Hun kunde ikke, — turde ikke betvivle hans aabne, mandige, inderlige Kjærlighed, men — — —. Ak, hvorfor skulde der altid være saa mange Men'er?

Han elskede hende, men hans Hustru maatte ikke være saa overgiven som en Skolepige, der er sluppet løs fra Skoletvangen. — Han elskede hende, men hans Hustru maatte ikke føre en saadan Sommerfuglstilværelse; hun skulde nyde Livets Glæder som den travle Bi, der suger Honning af det samme Blomsterbæger, hvoraf Edderkoppen uddrager Gift. — Han elskede hende, men hans Hustru maatte ikke vise en egoistisk Hensynsfuldhed overfor sine egne Ønsker og paa samme Tid glemme de Hensyn, hun skyldte andre osv.

Det varede ikke længe, førend Lilli lagde Mærke til, at der var en mystisk Sammenhæng mellem disse Formaningstaler og Frøken Sands hyppige Besøg, og den naturlige Følge heraf var, at den unge Frue ikke lagde Skjul paa, at „Haralds Famulus“ var hende en uvelkommen Gjæst, indtil Omstændighederne endelig føiede det saa, at Lilli vænnede sig til at taale hendes Nærværelse som et nødvendigt Onde.

Hr. Falks Brudegave til de nygifte bestod i en liden „Cottage“, som han i Løbet af Sommeren havde ladet bygge, indrede og møblere. Med stor Bestemthed havde Harald afslaaet det aarlige Pengebidrag, som hans Fader havde tilbudt ham, og der kunde saaledes ikke blive Tale om en luxuriøst udstyret Bolig for en Mand med hans beskedne Indtægter; men Fru Falks ordnende Haand viste sig overalt i Husets smagfulde og hensigts-

mæssige Indretning, og Haralds Øine lyste af Taknemlighed, da han en solklar Oktoberdag førte sin Hustru ind i det nye Hjem.

Man var bleven enig om, at Lilli ikke skulde se Huset, førend alt var færdigt til at tages i Brug, og med glad Hast ilede hun nu fra Værelse til Værelse og beundrede og klappede i Hænderne ved Tanken om, at hun skulde byde og raade her.

Men ikke mange Dage var forløbne, førend hun begyndte at føle Ensomhedens Tryk. Harald gik til sine Forretninger, og saa sad hun der alene i den gravstille Dagligstue og syede lidt, læste lidt, spillede lidt paa det nye, smukke Piano og kjedede sig — ikke saa lidt.

Og saa kom alle disse smaa Fataliteter, der kan indtræffe endog i den mest velordnede Husholdning, men som syntes at have taget fast Tilhold i Lillis Kjøkken. Hvorfor viste disse Gryder og Pander en saa vedholdende Tilbøielighed til at klæbe sig fast ved alt, hvad de kom i Berørelse med? Hvorfor v i l d e de aldrig koge, udenat man „stod og hang over dem“, som Karen vredt bemærkede, naar hun havde glemt deres Tilværelse, medens hun havde sig en liden, lun Passiar med en af Pigerne fra „Gaarden“?

Lilli havde aldrig hørt Tale om saadanne Uheld i sine Svigerforældres Hus, men her hørte de næsten til Dagens Orden og bragte Harald til at afgive den leende

Erklæring, at han kunde lugte Middagsmaden lige ned til Skolehuset, og at hans Lugteorganer stadigt lod ham befrygte, at Pigen havde glemt at pille Fuglene, førend de kom i Stegegryden. Lilli lo med af et oprigtigt Hjerte og fandt det høist besynderligt, at „Liebchen“ aldrig morede sig, naar hun hørte om Karens Extravagancer; men efter et Par Ugers Forløb begyndte ogsaa Harald at se Sagen fra den alvorlige Side og søgte at bringe Lilli til at forstaa, at det var ubehageligt at gaa sulten fra Middagsbordet den ene Gang efter den anden, og at disse Misgreb nødvendigvis maatte rettes.

„Hvor trættende og kjedsommeligt alt dette er“, tænkte hun, „ganske anderledes, end jeg havde troet, det skulde blive“; og naar hun da sad der med en ærgerlig og nedslagen Mine, kunde hun være vis paa, at det altid skulde træffe sig saa uheldigt, at Frøken Sand indfandt sig i et Ærinde til Pastoren, og neppe havde hun taget Plads, førend hun med en inkvisitorisk Snusen udbrød: „Jeg ved ikke, om jeg tager feil, men det forekommer mig, at her lugter saa — hm, hm, mistænkeligt? — — Det skulde da vel ikke være Kakkelovnsrøret, som brænder? Man kan aldrig være forsigtig nok med Ilden, og Deres Pige fyrer ofte saa frygteligt i Ovnen“.

„O nei, Frøken Sand, De ved jo, De troede det samme iforgaars. — Det er bare, at Karen har — — brændt Risengrøden lidt“.

„Aa, hun har ladet den lægge sig ved. Ja, det kan saamen hænde for enhver af os, naar Gryden ikke er — — hm, hm, ren. — Var det ikke Faar i Kaal, som det gik galt med iforgaars"?

„Jeg husker det virkelig ikke. Det gaar saa ofte galt med noget her"; og nogle Trækninger om Lillis Mund bebudede, at Graaden ikke var langt borte.

„Nei, hvor ubetænksom jeg er? Hvorfor skulde jeg nu tale om dette? — — Hvem vil fæste sig ved saadanne Smaating? Jeg er vis paa, det er Pastoren aldeles ligegyldigt, hvad han spiser, — aldeles ligegyldigt. Hm"!

Lillis Ansigt forsvandt nu bag Lommetørklædet, og Resultatet af denne Samtale blev, at Frøken Sand under talrige bronchitiske Anfald foreslog, at hun skulde komme derhen hver Formiddag og give Karen nogle veiledende Raad og Irettesættelser. Harald modtog dette Tilbud med oprigtig Tak, og Lilli, der i Øieblikket kun tænkte paa at slippe bort fra sine huslige Pligter, greb efter det med en Blanding af Uvillie og Lettelse og gav herved Helene Sand Anledning til at blive Husets daglige Gjæst.

Med stille Bekymring fulgte Fru Falk Lillis Færd i det nye Hjem og havde altid et venligt Smil og opmuntrende Ord tilrede for hende, naar hun tyede til „Liebchen" med sine Klager og Bekymringer, men i Dybet af sit Hjerte følte hun sig dog skuffet i hende.

Maaske fandt Fru Falk Lillis Sorger mere intetsigende, end de i Virkeligheden var, fordi hun ikke kunde lade være at sammenligne dem med den dagligt voxende Smerte, som Tanken om Gunnar altid fremkaldte hos hende. Ak, hvor var nu disse lange, kjærlige Breve, der havde været en saa tro Afspeiling af hans indre og ydre Liv? — Uge efter Uge, Maaned efter Maaned gik hen og bragte enten ingen Efterretninger fra ham eller kun nogle flygtigt henkastede Linier, hvis flotte, spøgende Indhold gav hende et pinligt Indtryk af, at de ikke kom fra den Gunnar, hun havde kjendt og elsket i saa mange Aar.

Tiden gik sin vante, besindige Gang og brød sig ikke det mindste om, enten man klagede over dens ilende Flugt eller dens slæbende Langsomhed. Lilli var unegteligt blandt dem, som hældede til den sidste Mening, men med Julens Komme spredtes Skyerne i hendes Sind og det forekom hende, at Tiden atter begyndte at tage Fart; thi Julen bragte Ungdom, Liv og Munterhed til Bygden.

Presten Smiths to Sønner, der var flinke Studenter og ivrige Kurtisører, kom hjem fra Kristiania og medbragte et uudtømmeligt Forraad af godt Humør og ovenikjøbet et Par smukke Kusiner, som ikke havde det mindste imod at „jule“ i Svartdalen, og nogle af Haralds og Gunnars Venner, der havde det gjæstevenlige „Fridheim“ i behagelig Erindring fra tid-

ligere Dage, kunde ikke modstaa Lysten til at følge med og blev modtagne med aabne Arme.

Fru Hørbys Søn, som førte eget Skib og nyligt var vendt tilbage fra en Kinareise, ventedes ligeledes hjem paa et længere Besøg, og ogsaa hos Doktorens og Lensmandens fik man unge, glade julefremmede, og under Indflydelsen af disse lovende Udsigter begyndte Smilehullerne i Lillis Hage og Kinder atter at træde frem i sin fulde, bedaarende Skalkagtighed.

Falk havde erklæret, at „Lillibarn“ paa ingen Maade maatte gaa glip af Juletræet, og allerede tidligt om Juleaftens Eftermiddag indfandt hun sig for at bønfalde „Liebchen“ om at vise hende et Glimt af de forventede Herligheder.

„Vort store Barn maa huske paa, at hun ikke er et lidet Barn“, sagde Fru Falk og rystede paa Hovedet med en ubønhørlig Mine; „men kom og følg med mig, saa skal Du faa se noget, der ganske vist ogsaa vil gjøre Dig Glæde“.

Den store Spisestue var festligt oplyst, og to Borde, som strakte sig gjennem hele Værelsets Længde, var bedækkede med Klædningsstykker af alle Arter og Størrelser.

„Nei, hvem skal have alt dette? — — Ah, her er det lille Skjørt, som Du syede saa flittigt paa forleden Aften. Hvem er det til, Liebchen“?

„Det vil strax vise sig. Vil Du hjælpe mig at

uddele dette til vore fattige, der snart vil være her? — Du ser, at en Seddel med Eierens Navn er heftet ved hvert Stykke".

„Det vilde jeg gjerne, men jeg kjender dem jo ikke", svarede Lilli lidt mismodigt.

„Nu, saa er dette netop en god Anledning for den unge Prestefrue til at gjøre deres Bekjendtskab".

I det samme aabnedes Døren, og en talrig Flok af Kvinder og Børn traadte ind og hilste dem med glade, forventningsfulde Ansigter. Aar efter Aar havde de paa denne Dag samlet sig om „Frua paa Gaarden" og modtaget nyttige og rigelige Gaver fra hendes Hænder, og hun kjendte alle, unge og gamle, og havde et venligt Ord for enhver af dem, da de nu stod omkring hende med Tak og Velsignelser.

„Ikke sandt, — dette har været en Glæde for Dig"? spurgte Fru Falk, da de atter var alene, og hun saa Lilli sidde tankefuld med et vemodigt Udtryk i de mørkeblaa Øine.

„Aa jo, — men jeg tænkte ikke paa det nu. Jeg tænkte paa, at den Tak, de gav mig, i Grunden tilhørte Dig. Jeg stjal den fra Dig, Liebchen. — — Kan Du huske den Aften, da Saxen havde sat et rødt Mærke paa din Haand, fordi Du havde tilklippet saa meget? Du spurgte, om jeg vilde hjælpe Dig, men jeg havde ingen Lyst. — O, Liebchen, — nu angrer jeg det saa inderligt. Jeg vilde ønske, jeg havde klippet,

indtil ogsaa jeg havde faaet et rødt Mærke paa Haanden, saa havde jeg dog havt en liden Andel i denne Tak. — — Hørte Du, at en af dem sagde til mig: „Gud lønne Dem for alt, hvad De har gjort"! og saa havde jeg ikke gjort det allermindste. — Det lød næsten som Spot i mine Øren, og jeg blev saa skamfuld".

Fru Falk tog det angerfulde Ansigt mellem sine Hænder, kyssede det kjærligt og tilhviskede hende, at Fremtiden kunde blive rig paa saadanne Glæder, naar hun blot vilde tilegne sig dem. Men da Juletræet kort efter straalede i sin brogede Mangfoldighed af Lys, var Alvorets kortvarige Indtryk forsvundet, og de fremmede Herrer tænkte, at det maatte være pikant nok at tilbringe Julen sammen med denne lattermilde, unge Skjønhed.

Hvis Gunnar i den senere Tid havde været en skjødesløs Korrespondent, saa havde han ialfald vist Omhu nok ved Valget af de smukke Julegaver, som han sendte hjem. Alle havde han erindret; kun hans Moder var — glemt.

„Den uartige Knegt! — Han har ikke sendt Dig en Smule", sagde Falk og saa yderst oprømt ud; „ikke den mindste Smule"!

„Det lader næsten til det", svarede Fru Falk med en fugtig Glans i de milde Øine, „men jeg kan ikke finde det saa særdeles fornøieligt, Harald. — Det er saa uligt vor Gunnar, at han skulde glemme sin gamle Moder".

„„Kalifens Ord er — —"", begyndte Falk; men hun stansede ham med en afværgende Haandbevægelse. Hun var lidet oplagt til Spøg i Aften.

„Kom og lad os to gamle gaa lidt ind i Dagligstuen, medens de unge tumler sig herinde", vedblev han, tog hendes halvt modstræbende Haand i sin og trak hende med sig.

„O, Harald, hvor deiligt"! var det Udraab, der uvilkaarligt rev sig løs fra hendes Læber, da hendes beundrende Blik med inderligt Velbehag fæstede sig ved det Maleri, som stod opstillet i Sofaen. „Er det fra ham? Har han malet det? — — Ja, ja, jeg ser det paa Dig, Du kjære, gamle rænkefulde Mand! Du har rigtignok overasket mig grundigt. — Hvor smukt, Du! — — Vil Du se den Solstraale der. — — Men han burde ikke sendt det hjem. Det maa ud i Verden og vinde ham et berømt Navn, ikke sandt, Harald"?

„Vil Du ikke ligesaa godt pakke det ind igjen med det samme, Du ærgjerrige Skabning? — Er det underligt, om Lilli bliver forfængelig med et saadant Exempel for Øie? — — — Maaske vil Du, naar din første Begeistring har lagt sig, skjænke disse tyske Aviser din Opmærksomhed, og Du vil da se at, — —. Nei, Aagot, jeg vil ikke spøge i dette Øieblik. Lad os bringe Gud vor Tak, fordi han har lagt sin Velsignelse til vor Søns Arbeide. Dette er en Kopi af det Maleri, hvorom han tidligere har skrevet med saa

megen Begeistring, og ved det **har** han allerede vundet et Navn som Kunstner. — — — Disse Blade udtaler en entusiastisk Ros over hans Værk. Jeg tænker, Du vil synes ganske godt om den Lecture, Aagot, og indeni Avispakken ligger der endnu noget, som, jeg ved, Du ikke vil blive mindst glad i. — Se her"!

Med skjælvende Hænder aabnede hun det Brev, han rakte hende, og læste:

„Min egen, elskede Moder! Du og Far har i det forløbne Aar havt mangen sorgfuld Time for min Skyld. Jeg har ført et besynderligt, selvisk Liv, delt mellem strengt, vedholdende Arbeide og vilde, udskeiende Glæder. Atter og atter har Forsættet om at opgive dette berusende Sanseliv været der, og atter og atter har det glippet for mig.

Midt under alt dette sendte Gud mig Held, Ære, Opfyldelsen af Barnets og Ynglingens ærgjerrige Forhaabninger, og jeg følte mig uværdig, — dybt uværdig til hans Naade og til det ædle Kald, han har givet mig.

Da vaagnede Angeren og skabte atter det nye Forsæt, men, ak! — med liden Tillid til mig selv og dog med fast Fortrøstning til, at Gud baade kan og vil finde det Middel, som kan befæste Forsættet i mit Sind.

Min kjærlige Hilsen til alle i Hjemmet — **ogsaa til Lilli** — fra din

Gunnar Falk.

Henad Vaaren agter jeg at bryde op herfra og

drage til Rom. Jeg ved, at dine gode Ønsker vil følge mig, hvor jeg end er“.

*

* *

Det var otte Dage efter Nytaar. Sneen faldt saa tæt og uophørligt, at Øiet neppe formaaede at følge et eneste Fnug, naar det i hvirvlende Kredse hastede mod den vinterklædte Jord.

Julen og de muntre Gjæster var nu kun en Erindring, der gjorde Stilheden endnu mere følelig, da Lilli sad alene i Dagligstuen og stirrede paa de snedækkede Marker med en trykkende Bevidsthed om, at intet vilde afbryde denne Ensformighed, førend Harald om Aftenen vendte tilbage fra et Prestemøde i Nabobygden. Hun vidste, at det ikke kunde nytte at søge Opmuntring hos „Liebchen“; thi en stærk Forkjølelse havde i de sidste Dage tvunget Hr. Falk til at holde sig paa Sofaen i Sovekammeret, og Fru Falk forlod ham kun for nogle Øieblik.

„Hvad skal jeg gribe til for at faa Tiden til at gaa“? tænkte Lilli med et dybt Suk. „Frøken Sand er ogsaa bleven borte nu. Hun har med Et faaet saa travlt, siden Kaptein Hørby kom hjem. — Aa ja, jeg savner hende virkelig ikke, men hun var dog alligevel bedre end ingen. — — Hvad skal jeg dog finde paa.

— — — Aa, jeg vil skrive til Gunnar og bringe ham min Lykønskning og bede ham ikke glemme mig nu, da han er bleven en Størrelse; og saa kan jeg med det samme fortælle ham lidt om Julen og — og alt det“.

Hendes tidligere Korrespondance med Gunnar havde indskrænket sig til, at de undertiden havde sendt hinanden nogle kortfattede Linier. Han vidste bedst, hvorfor han foretrak at give disse smaa Billetter til „min lille Søster“ et vist Hastværkspræg, og hun havde aldrig yndet at fængsle sine flygtige Tanker til Papiret. Men denne Gang var det, somom hvert Ord, hun nedskrev, bragte hende nærmere til den fjerne Ven, med hvem hun havde bortspøget saa mange, let henflagrende Timer, og Pennen fløi afsted og fyldte Side paa Side, medens hendes Hjerte udvidede sig i glad Følelse af, at hun hos ham vilde finde den Forstaaelse, hun nu saa ofte maatte savne.

Med søsterlig Stolthed dvælede hun ved den Berømmelse, der var bleven ham til Del, men udtalte paa samme Tid sin naive Formodning om, at den unge Pige i Maleriets Forgrund maaske havde en ikke saa liden Andel i den Opmærksomhed, som det havde tiltrukket sig; og saa fulgte der en Beskrivelse over det righoldige Juletræ, og nu gjorde Pennen endelig Holdt, og Lillis Øine fik et tankefuldt Udtryk og røbede en stærk Tilbøielighed til at fælde et Par smaa Taarer, indtil nogle af Julens Minder atter dukkede frem i

hendes Erindring, og saa fik Skjælmeriet igjen frit Raaderum og tittede ud under de sænkede Øienlaag, da hun atter greb Pennen og fortsatte sit Brev, som fik dobbelt Tiltrækningskraft for hende, fordi hun her kunde udtale sig i Hjemlandets kjære, velkjendte Sprog.

„Jeg har siddet en lang, lang Stund“, skrev hun „og grundet paa, om jeg skulde fortælle Dig alt, hvad der i denne Tid har rørt sig i mit Sind, eller om jeg burde foretrække kun at give Dig de ydre Omrids af min Jul, og, naar jeg nu vælger det første, da er det, fordi jeg føler en ubetvingelig Trang til at søge og finde Sympathi hos En, som ikke vil misforstaa mig eller skjænde paa mig eller tale høitideligt til mig, hver Gang jeg bliver lidt overgiven eller uskikkelig.

Du aner vist, at jeg tænker paa Harald, idet jeg nedskriver dette, men Du maa ikke derfor tro, at jeg ikke holder ligesaa meget af ham nu som før. Jeg ved, — jeg er vis paa, at jeg har ham saa inderligt kjær, men — — jeg forstaar ham ikke altid. Hvorfor er han saa streng, saa ubøielig, saa — —.

Ja, ser Du, Gunnar, — nu har jeg dog strax buset ud med, hvad jeg havde tænkt aldrig at sige til nogen, men det piner mig ganske ubeskriveligt at føle mig saa uklar overfor ham.

Kan Du huske, at Du en Gang — førend jeg endnu havde seet ham, — ytrede: „Min Broder er fra først til sidst et Villiemenneske“. Jeg vilde ønske,

Du kunde forklare mig, hvad Du mente med dette Udtryk. Et Villiemenneske? — Er det at leve et Pligtliv uden Glæde og uden Kjærlighed, — et Liv, hvor man sidder og fryser inde med Hjertets bedste og varmeste Følelser? — — Ak, Gunnar, — om andre kan gaa op i en saadan Tilværelse, saa kan jeg det ikke; jeg begynder at hade endog Lyden af det Ord: Pligt.

Men hvad er dette? Jeg glemmer jo rent, at det var om Julen, jeg vilde fortælle Dig.

Første Juledag var vi naturligvis i Kirke og hørte Pastor Smith, og Resten af Dagen tilbragte vi paa „Fridheim", hvor det altid er godt at være. De fremmede Herrer var livlige og elskværdige og fortalte mig saa meget om Hovedstadslivet, at jeg drømte om Baller og Komedier hele Natten.

Anden Juledag prækede Harald. Jeg sad og lyttede til den dybe, sonore Stemme og følte, hvorledes hans veltalende Ord greb ind i mit inderste Hjerteliv og kaldte nye Tanker og Beslutninger tillive. „Jeg vil begynde et nyt Liv", tænkte jeg, medens mit Blik hang ved hans Læber med en Blanding af Stolthed over at tilhøre ham og Frygt for aldrig at kunne blive saaledes, som hans Hustru burde være; „jeg vil begynde et nyt Liv og blive huslig og flittig, se til de syge, trøste de bedrøvede og stræbe at ligne Harald i stort og smaat, naar — — naar Julen er over"; og mit

Forsæt var oprigtigt, det forsikrer jeg Dig, men uheldigvis er der i Mellemtiden kommet saa meget i Veien.

„Hvad synes Du om mig, Harald“? spurgte jeg, da jeg den næste Dag kom ud fra Sovekammeret, pyntet til Middagselskabet hos Doktor Dahls.

„Jeg forstaar mig kun daarligt paa saadanne Sager“, svarede han og saa ikke en Smule henrykt ud, „men det forekommer mig, at denne Kjole er mindre passende for en selskabelig Sammenkomst her paa Landet. Det er mig desuden i høi Grad imod, at min Hustru optræder i elegante Toiletter, og Du gjør mig en virkelig Tjeneste, hvis Du vil ombytte denne Kjole med en simplere“.

Gunnar, — kan Du sætte Dig ind i, hvad dette barbariske Forlangende var for mig? Min nye, blegblaa Silkekjole skulde lægges hen og formodentlig blive liggende, indtil intet Mennneske bruger firkantet Udringning og Halværmer mere. — Og den klædte mig saa godt, Du, — saa rent uforligneligt! Og det var min Mand, som ønskede, at jeg ikke skulde være smuk! O, det var haardt og urimeligt, — ikke sandt?

Heldigvis holdt Slæden allerede for Døren, og der var ingen Tid at spilde, og da jeg sagde, at jeg mindst behøvede en halv Time for at klæde mig om, slap jeg med at lade min Vifte blive hjemme.

Det var morsomt at træffe sammen med saa mange ukjendte Mennesker, og jeg syntes godt om dem alle-

sammen, — især Herrerne. De unge Damer var lidt stive og tilbageholdne mod mig, uagtet de var livlige nok, naar de talte med hverandre eller med de fremmede Herrer. Jeg er bange for, at de fandt mig dum og uvidende; ialfald ved jeg, at de flere Gange spurgte mig om Ting, som ligger aldeles udenfor mine Interesser, og da vidste jeg ikke, hvad jeg skulde svare. Jeg mærkede det især, da Middagen var endt, og vi trak os tilbage til et lidet, koseligt Sideværelse, medens Herrerne røgede Cigarer ovenpaa.

„Tror Du, vi kommer til at danse i Aften, Emma“? sagde Frøken Blom — den ene af Kusinerne i Prestegaarden — med en skjødesløs Mine.

„Det vil jeg da haabe, vi bliver forskaanede for. Det vilde være gyseligt med den Musik, man her kan præstere. — Jeg er desuden ikke i Baltoilette. Hvorledes kunde det være muligt at danse med disse“? Og hun fremviste et Par nydelige, sorte Silkestøvler, der ikke lod til at genere hende, da hun et Par Timer senere svingede sig i en hvirvlende Vals.

„De danser vel ikke, Fru Falk“? spurgte en Dame, hvis Navn jeg endnu ikke kjendte, i en meget afgjørende Tone.

„Jo, mere end gjerne! Hvorfor skulde jeg ikke danse“?

„Aa, jeg troede blot, — jeg tænkte, at Deres Mand maaske ikke tillod — —“.

„Hvor idiotisk Du er, Tinka“, udbrød Emma Brandt. „Hvem har vel saadanne forældede Anskuelser i vor Tid, om man end er saa uheldig at maatte vegetere paa Landet? — — Hvad savner De nu mest herude i Ørkenen, Fru Falk? Forelæsningerne, — ikke sandt? Jeg kan tænke mig, hvor De misundte os Kristianiensere, da vi nyligt havde Anledning til at høre Brandes. Jeg vilde ikke undværet et af hans Foredrag, — ikke for alt i Verden! Han er saa aandrig! Ja, De fulgte ham naturligvis i Aviserne? — — Er det muligt? De „sprang over“ Brandes' Foredrag! — Men, hvad læser De da, kjære Fru Falk? — De følger dog vel med i Storthingsdebatterne? Er De radikal? Jeg er ultra, kan jeg forsikre Dem“.

Jeg er fuldstændigt i Vildrede med, om jeg er „ultra“ eller ikke, og det var derfor en stor Lettelse for mig, da Lyden af Herrestemmer inde i Storstuen fremkaldte en Digression i hendes Tankegang, men, da vi reiste os for at gaa ind til det øvrige Selskab, hørte jeg hende hviske til Frøken Blom: „Man kan mærke, at Fru Falk har været Skuespillerinde. Hun giver sin Rolle som den naive Prestekone med stor Virtuositet. — Jeg gad vide, om hun forherliger Festen med en af sine gamle Theaterdragter? Det forekommer mig, at baade hun og Kjolen har et vist Præg af, at — „ils sont passés ces jours des fêtes““.

Jeg følte, at jeg blev blussende rød, men midt i min

Ærgrelse var jeg dog glad, fordi Harald ikke havde hørt denne Bemærkning, hvis Sandhed jeg forøvrigt tillod mig at betvivle.

At Herrerne ikke delte Frøken Brandts Opfatning af mig og min „Dragt“, kunde jeg snart ikke være i Tvivl om, og jeg vil ikke negte, at jeg gjorde denne Iagttagelse med en Følelse af Triumf. Jeg er ikke koket, — nei, jeg er bestemt ikke koket, — men jeg vil gjerne, at alle skal synes godt om mig og tænke og sige, at jeg er — —. Ja, nu kan Du selv fuldføre Sætningen, Gunnar.

Alt gik efter Ønske, og jeg morede mig deiligt, indtil Fru Dahl satte sig hen til Pianoet og spillede en Vals, „forat Ungdommen kunde faa sig en Svingom“.

Man flokkede sig om mig og udbad sig den Ære, da Harald med Et stod ved Siden af mig, — jeg for sammen ved at se ham, thi jeg havde rent glemt, at han var der, — lagde min Arm i sin og sagde: „Jeg ønsker, at Du ikke skal deltage i Dansen, Lilli“.

Han talte saa dæmpet, saa roligt, akkurat, somom det var den ligegyldigste Ting af Verden, enten jeg morede mig eller kjedede mig tildøde; men jeg maa tilstaa, mine Læber skjælvede, og mit Hjerte bankede frygteligt, da jeg hviskede: „O, Harald, det er vel ikke dit Alvor? Du kan da umuligt ville berøve mig denne uskyldige Fornøielse“?

„Den er ikke saa uskyldig i mine Øine som i dine,

og Du maa tillade mig at dømme for Dig i dette Tilfælde. Jeg vil ikke, at min Hustru skal deltage i det Slags Lystighed, og dermed maa Sagen være afgjort".

„Men dette er ondskabsfuldt af Dig, Harald. Jeg kunde have stor Lyst til at gjøre Oprør og danse alligevel. — — Vil Du se, — Herrerne staar og ler af os; det er altfor ærgerligt, dette"!

„Nuvel, saa lad dem le; det er mig aldeles ligegyldigt".

„Men det er ikke mig ligegyldigt, Du", udbrød jeg vredt, og Taarerne var meget nær ved at bryde frem, og jeg følte en stigende Tilbøielighed til at afkaste det Tyranni, hvorunder jeg sukkede, men — jeg gjorde det dog ikke; jeg bare sad og surmulede af yderste Evne, og hver Gang Harald talte til mig, svarede jeg enten med Enstavelsesord eller aldeles ikke, indtil han endelig reiste sig og gik ind i det næste Værelse.

Jeg sad med nedslagne Øine, — jeg vilde ikke se de dansende, — indtil en sort Silkekjole gled ned i Sofaen ved Siden af min, og din Moders venlige Stemme sagde: „Jeg ved, hvad jeg vilde gjøre, hvis jeg var i Lillibarns Sted".

„Men jeg vil ikke gjøre det", afbrød jeg hende; „det er bestemt noget udmærket rigtigt og fortræffeligt, og da er det ogsaa kjedeligt, det er jeg vis paa, og — jeg vil ikke gjøre det".

„Hvis jeg var i Lillibarns Sted", vedblev hun,

somom hun ikke havde hørt mit næsvise Svar, „da vilde jeg ikke lade Herrerne mærke, at det var mig saa meget om at gjøre at komme til at danse med dem“.

„O, Du kan ikke forstaa det, Liebchen. Du ved ikke, hvor morsomt det er at valse“.

„Jeg har en svag Erindring om det, min lille Ven, men det er ikke saa vist, at Herrerne betragter Sagen fra det Synspunkt. Sæt nu, De troede, at Du ikke kunde more Dig uden Dem“.

„Men jeg kan heller ikke more — —“, begyndte jeg raskt og stansede ligesaa hastigt ved et eget, leende Udtryk, som glimtede frem i Liebchens Øine og syntes at sige: „Nu fangede jeg Dig, Du tankeløse Barn“! Hun svarede ikke paa mit taabelige Udraab, men da hun lod sin lille, bløde Haand glide kjærtegnende hen over mit Haar, saa hun saa skjælmsk og paa samme Tid saa pigeagtigt blufærdig ud, at jeg ikke kunde lade være at kysse hende.

Resten af Aftenen var jeg i nogenlunde godt Humør. Harald kom atter ind og var elskværdig og gjorde næsten Kur til mig, og, naar de fremmede Herrer konverserede og komplimenterede hans Frue, saa han paa dem med en overlegen Mine, der ligesaa tydeligt som Ord sagde: „Jeg tilsteder eder naadigst at finde hende nydelig“.

Jeg behøver vel neppe at fortælle Dig, at Juleselskabet paa „Fridheim“ var det hyggeligste, mor-

somste og eleganteste af alle. Der blev ikke talt om at danse, maaske, fordi man vidste, at Husets Søn ikke yndede denne Fornøielse; men Liebchens Forslag om, at vi skulde arrangere nogle levende Billeder, blev modtaget med udelt Bifald, og da hun anviste os et Værelse, hvor vi fandt en broget Blanding af Garderobegjenstande, — Levninger fra tidligere, lignende Julefornøielser, — var vi snart i fuld Virksomhed.

Jeg følte mig ret i mit Es og morede mig ubeskriveligt. Det ene Maleri efter det andet, som jeg saa mange Gange havde seet og beundret, naar jeg besøgte Billedgallerierne hjemme, dukkede nu frem i min Erindring og fremstillede snart en, snart en anden liden Scene for mig, og jeg forklarede og arrangerede, og alle vilde være med i Tableauerne, og ingen vilde se paa dem, og altsammen var meget fornøieligt.

Det røde Kabinet øverst oppe i Salen blev valgt til Skueplads, og Herrerne slæbte alle de store Blomsterpotter fra Havestuen og Blomsterværelset derind, forat de kunde gjøre Tjeneste som „Baggrund“, og nu fulgte Tableau paa Tableau, og jeg ved ikke, hvorledes det gik til, men jeg kom til at blive Hovedpersonen i de fleste af dem.

Midt under al denne Jubel saa jeg undertiden et Glimt af et blegt, misfornøiet Ansigt, der uvilkaarligt ledede mine Tanker hen paa Dig og vort glade Samvær. Atter og atter droges mine Øine hen til den fjerne Krog,

hvor Mary havde indtaget sin beskedne Plads, indtil den Ide pludseligt greb mig, at dit Maleri ogsaa burde være med blandt vore levende Billeder.

Jeg sprang hen til hende og spurgte, om hun vilde deltage i vor Leg, men jeg fik et mut Afslag, indtil hun hørte, hvad det gjaldt; da fulgte hun mig uden en eneste Indvending.

Liebchens Palmetræ maatte erstatte din gratiøse Hængebirk, og det plyndrede Juletræ spillede unegteligt en Hovedrolle i Furuskoven, men det var ikke vanskeligt at give Marys mørke Paaklædning det nødvendige, zigeuneragtige Præg, og min lysegraa Kjole kunde ved Hjælp af en liden Smule Fantasi meget vel passere for hvid.

„Nu kommer det an paa, om Du kan give dit Ansigt det rette Udtryk", sagde jeg ivrigt. „Du husker vel, Du skal se ud, somom Du var vred og misundelig paa den unge, smukke Dame, der er saa fordybet i Læsningen af sit Brev, at hun ikke engang mærker din Nærværelse. — — O, Mary, Mary, hvor glad og lykkelig Gunnar var, da han satte os ind i alt dette! Ak, det er længe siden, Du, — hundrede Aar eller saa omtrent? — Sig mig, har Du rent glemt ham, Mary? Du taler aldrig om ham. — — Tror Du, at han endnu savner mig og holder af mig? — — Ah, det er ypperligt! Der fik Du med et det rigtige Udtryk. — — Sidder jeg godt saaledes? Falder Belysningen paa mit Haar? — Nu"?

Jeg gav det aftalte Signal, Portièren blev trukket tilside, og man applauderede entusiastisk. Da vi havde vist os de reglementerede, tre Gange, reiste jeg mig med et fornøiet: „Se saa, nu er det — —“.

Ordene forstummede paa mine Læber, og det var, som et isnende Vindpust henveirede al min Glæde.

Hun stod fremdeles lige stiv og ubevægelig; det stikkende Blik var fæstet paa mig med et forbitret Udtryk, der bragte mig til at vige tilbage med en Følelse af Frygt, medens jeg paa samme Tid ikke formaaede at løsrive mine Øine fra hendes. Jeg ved ikke, hvor længe vi stod saaledes og stirrede paa hinanden. Maaske varede det kun et Minut, men mig forekom det, somom Tiden stansede i sin Flugt, og mit Hjertes Slag ophørte, indtil Liebchens Stemme løste den Trolddom, der bandt os begge.

„Jeg kommer for at takke eder, fordi I har erindret Gunnar“, sagde hun venligt. „I har gjort eders Sager udmærket, — begge to, — dog tror jeg, Publikum er tilbøielig til at sætte Taterkvindens talende Mimik høiest“. Hun vendte sig mod Mary, som nu stod der med bøiet Hoved og slapt nedhængende Arme. „Du er paa en Gang bleven saa populær, at jeg kunde have Lyst til at bede Dig hente din Harpe og synge nogle af dine vakre Folkeviser for os. Maaske kan vi arrangere et Par Tableauer, som svarer til Sangenes Indhold? — Vil Du det, Mary“ ?

Hun saa paa din Moder med et forfærdet Blik, pressede Hænderne mod Tindingerne og hviskede: „Hvor har jeg været henne med mine Tanker? — Alt det onde og syndige er igjen kommet frem i mig. Al min Strid og alle mine Bønner har været forgjæves. Jeg er ond, — ond"!

Hun ilede ud, og Liebchen fulgte hende med en ængstelig og bekymret Mine, og nu strømmede Gjæsterne ind og bragte mig sin Tribut af Ros og Beundring, men, uagtet Værelset gjenlød af Spøg og Latter, hørte jeg dog fremdeles Marys lidenskabelige Hvisken, og de mørkegraa Øine stirrede paa mig med et uforklarligt Had. Hvad kunde det være, der havde fremkaldt denne ubegribelige Stemning hos hende? — Jeg begynder næsten at tro, at hun ikke kan være det sløve, rolige Væsen, som jeg hidindtil har antaget hende for.

Har Du under din Færden i det fremmede Land undertiden erfaret, hvorledes Duften af en Blomst, en bekjendt Melodi, et Ord, der tidligere i en glad eller bedrøvet Stund har lydt for dit Øre, pludseligt kan fremmane de kjære, hjemlige Minder? — Jeg har ofte havt denne Fornemmelse, siden jeg kom hertil, men aldrig har den i høiere Grad paatrængt sig mig, end da jeg Nytaarsaftеn sad i Dagligstuen paa „Fridheim", og en af Herrerne tog Plads ved Pianoet og spillede Valsen af „La Traviata".

Vort Nytaarsbal ifjor, — den yndige Buket af

Drivhusblomster, som Du bragte mig, — det dvælende Blik, hvormed Du forlod mig, da Du saa uventet blev kaldt bort, — alt dette stod saa levende for mig, at jeg næsten havde vanskeligt for at fatte, at det var den samme Lilli, der nu sad her ved Haralds Side, bundet til ham for hele Livet, — ham, hvem jeg den Gang endnu ikke havde seet. Angrede jeg, at jeg for hans Skyld havde forladt mit Fødeland og den lokkende Fremtid, som vinkede mig? — — „Nei, nei“, tænkte jeg, „ikke for nogen Pris vilde jeg have det ugjort“; men senere er der dog indtruffet noget, som — — —.

Det var anden Nytaarsdag, det hændte, Gunnar. Vi havde netop sat os i Slæden og skulde kjøre til Prestegaarden, da et Bud bragte Harald den Anmodning, om han vilde se til en syg Mand, der bor i Nærheden af os.

„Hvor kjedeligt“! udbrød jeg. „Kan Du ikke vente til i Morgen“?

„Jeg kan vente, Lilli, men han kan det ikke. Han var meget daarlig, da jeg i Formiddag var inde hos ham. — Jeg skal komme efter, saa snart det kan lade sig gjøre“.

Det var et deiligt Maaneskin den Eftermiddag, saa lyst som den klare Dag, og da vi nærmede os de bratte Prestegaardsbakker, hvor nogle Smaagutter under Skrig og Hujen pilede nedover paa sine Kjælker, paakom der mig en ubetvingelig Lyst til at følge deres Exempel.

„Vilde det ikke være meget morsommere at age Kjælkebakke i dette indbydende Maaneskin end at sidde her og passiare“? spurgte jeg, da Student Hammer kom hen og satte sig ved Siden af mig.

„Hvilken ypperlig Ide, Fru Falk! — Jeg kan ikke tænke mig en bedre Anvendelse for Aftenen, især, hvis De vil tillade mig at føre Dem lykkeligt over alle „Dump“ og andre Farer“.

Min Plan vandt almindelig Tilslutning. Man fik travlt med at skaffe de nødvendige Kjælker tilveie, og snart befandt den ungdommelige Del af Selskabet sig paa Toppen af Bakkerne og ordnede sig til at begynde.

Student Hammer styrede med beundringsværdig Sikkerhed; vi væltede ikke en eneste Gang, og jeg følte mig saa let og glad som en Fugl, naar vi for afsted paa den luftige Fart.

„Aa, det gaar galt, det gaar galt“! raabte jeg overgivent og skjulte Ansigtet i Muffen, da han gjorde en pludselig Dreining for at undgaa et truende Sammenstød med en enlig Vandrer, der kom gaaende opad Bakken.

„De vilde dog vel ikke, at jeg skulde age over Deres Mand, Frue“? sagde han og lo mere, end jeg syntes om.

„O, var det — —“.

En pinlig Beklemthed sneg sig over mig, udenat jeg kunde finde nogen rimelig Grund dertil. Jeg havde længtet efter Haralds Komme, men nu ønskede jeg, at

han vilde fortsætte sin Gang til Prestegaarden, og jeg gik langsomt opover, indtil vi stansede ved et lidet Granholdt ved Siden af Veien, hvor en afhuggen Træstamme frembød en god Hvileplads.

Da gled atter en Kjælke nedover Bakken og væltede lige foran os.

„Men De vælter jo næsten hver eneste Gang, Hr. Kaptein“, sagde Frøken Sand i en sødsur Tone. „Vil De sige mig, hvor De har Deres Tanker henne“?

„Mine Tanker er ikke langt borte; men jeg maa tilstaa, jeg finder det en god Del lettere at styre et Skib end at styre en Kjælke“.

„Ja, det er unegteligt ogsaa en langt ædlere Beskjæftigelse for en Mand“, svarede hun med gjenvunden Legems- og Sindsligevægt. „Jeg kan ikke tænke mig noget mere løftende og storartet end saaledes dagligt at have Døden for Øie og lege med Faren, som vi andre leger med — — hm, hm, — —“.

„Hjerter, Frøken Sand“, supplerede Kapteinen. „Men De maa nu ikke tro, at det altid gaar saa slemt til paa Søen“.

„O nei“, afbrød hun ham, „jeg kan ogsaa ret levende sætte mig ind i, hvor deiligt der kan være. En Maaneskinsaften som denne — paa Dækket, Hr. Kaptein! — — Det vilde være henrivende; — Ja, det har altid været Maalet for mine Ønsker, at gjøre en meget lang Søreise. —H m“!

„Hahahaha“! lo Student Hammer af fuld Hals og vi skyndte os nu at træde frem af vort Skjul.

„Maa jeg spørge, hvad De ler af“? sagde Kaptein Hørby med et vredt Blik og trykkede sin Hat fast ned paa Hovedet.

„Jeg? — Aa, jeg ler af — — ingenting. Jeg ler, fordi jeg er i et udmærket Humør“.

„Saa—aa? — Er De ogsaa vis paa det, Student Hammer“?

„Ja, jeg forsikrer Dem, — fuldkommen vis. Jeg er i et Perlehumør. — — Det fornøier mig at have gjort Deres Bekjendtskab, Hr. Kaptein“; og de rystede hinanden i Hænderne, og senere om Aftenen saa jeg, at de drak Dus og blev meget gode Venner.

Vi gik videre i Fællesskab, og, endskjønt det lod til, at enhver af os følte Tilbøielighed til at give sig god Tid, naaede vi dog endelig frem.

Allerede paa Frastand saa jeg, at Harald stod paa Toppen af Bakken, lidt bortfjernet fra det muntre Selskab. Jeg formoder, det maatte være Maaneskinnet, som gjorde ham saa bleg, da han kom hen til mig og sagde: „Jeg har ventet paa Dig, forat vi kan gaa sammen til Prestegaarden. Jeg vil ikke gjerne, at Du skal deltage i denne utækkelige Fornøielse“.

„Hvorfor ikke, Harald? — Du har jo selv flere Gange aget med mig“.

„Ja, det er noget ganske andet, som aldeles ikke

kan sammenlignes med dette; thi for det første har jeg ikke valgt saadanne halsbrækkende Bakker, og for det andet finder jeg det høist upassende, at min Hustru — —. Kom, Lilli"!

Med et modvilligt Suk fandt jeg mig i, at han lagde min Arm i sin. Da lød Frøken Sands irriterende „hm, hm", lige ved mit Øre, og hendes ondskabsfulde Øine hvilede paa mig med hoverende Overlegenhed. Blodet strømmede til mit Hoved og til mit Hjerte, og alle de Forurettelser, som Haralds Herskesyge havde tilføiet mig, ophobede sig med Et i min Erindring, saaat jeg ikke mindedes noget andet. En ubetvingelig Higen efter at trodse ham greb mig og lagde Spot i min Stemme, da jeg udbrød: „Din Hustru ønsker at blive her, og — hun bliver".

„Lilli, — det kan ikke være dit Alvor".

„Harald, — det er mit fulde Alvor"; og jeg lo høit og triumferende, men, — ak, hvor unaturligt denne Latter klang! Det var, ligesom den frøs fast til mine Læber og bragte dem til at skjælve i krampagtig Anstrengelse for at fremtvinge disse uharmoniske Lyd.

„Det er vor Tur, Fru Falk", sagde Student Hammer i det samme, og jeg tog atter Plads paa Kjælken og sendte et Smil og et Nik til Harald, idet vi satte afsted. Jeg lo og snakkede endnu mere end før, men — tror Du, jeg morede mig, Gunnar?

Da vi vendte tilbage til Prestegaarden, hørte jeg

at Harald ikke havde været der, og, da jeg sent om Aftenen kom hjem, fortalte Pigen, at han havde tilbragt et Par Timer hjemme, indtil vor syge Nabo atter havde sendt Bud efter ham.

Jeg var i en feberagtigt ophidset Stemning og higede efter at træffe Harald og bebreide ham hans tyranniske Optræden, men Time efter Time gik hen, og han kom ikke. „Han gjør det for at trodse mig“, tænkte jeg; „han gjør det for at vise, at han ikke bryder sig det mindste om mig“.

Endelig hørte jeg hans Fodtrin paa den knirkende Sne udenfor. Jeg følte en pludselig Trang til at ile ham imøde, kaste mig om hans Hals og udgræde al den Uret, jeg havde lidt, ved hans Bryst, men jeg betvang mig og modtog ham med et meget alvorligt Ansigt.

„Er Du oppe endnu, Lilli“? sagde han i denne rolige, ligegyldige Tone, som han altid bruger, naar han er misfornøiet med mig.

„Hvad er din Mening med at blive saaledes borte, Harald? — Du haabede maaske, at Du skulde finde mig sovende og paa den Maade undgaa de Skjænd, Du saa vel har fortjent“?

„Jeg har aldeles ikke tænkt paa Dig, Lilli“.

„Nei virkelig“, udbrød jeg grædefærdig af Ærgrelse; „og maa jeg spørge, hvad det er, der har optaget din Tid og dine Tanker, saaat Du har glemt alt andet“?

„Jeg kommer fra et Dødsleie. En træt og vildfarende Sjæl har endelig fundet Veien hjem til Herren“.

Du kan nok vide, at disse Ord lukkede min Mund, og Harald talte ikke mere til mig; han sagde ikke engang Godnat. De faa Timer af Natten, som endnu var igjen, laa jeg vaagen og græd og tænkte paa, hvor besynderligt det var, at jeg ikke kunde være mere ene, om Have og Lande skilte mig fra ham, end jeg var det nu i denne aandelige Ensomhed.

Henimod Morgen faldt jeg i en kort, urolig Søvn og drømte, at jeg havde tabt mig selv, — ikke „mit Jeg“ eller „det aandelige Menneske“, som Harald vilde benævne det, men hele min ydre Personlighed, — og jeg ledte overalt, i Tante Heilmayers Kufferter, hvor hun gjemmer sine gamle Theatertrofæer, i Liebchens velordnede Skabe og Skuffer, i Haven, paa Veien, indtil jeg endelig befandt mig oppe ved Bratklevsudsigten. Jeg bøiede mig forsigtigt ud over den bratte Skrænt og speidede efter det Ansigt, som Speilet saa ofte havde vist mig; da tabte jeg Ligevægten, styrtede ned og — vaagnede med et gjennemtrængende Skrig.

Det knitrede gemytligt i Ovnen, og Solen sendte en bleg, forfrossen Lysstribe ind i Værelset. Harald var allerede gaaet ud, men da han henimod Middag kom hjem, sagde han, at han „ønskede at tale udførligt med mig“, og der forefaldt nu en Samtale, som — —.

Nei, jeg vil ikke bringe alle disse haarde Ord paa

Papiret. Jeg tror, jeg kunde tilgivet ham alt, hvis han håvde talt i Vrede eller Lidenskab, men han var saa kold og fattet, somom det ikke i mindste Maade angik ham, at han knuste mit Hjerte med sin Ukjærlighed; og jeg — — ak, Gunnar, jeg anede ikke, at jeg kunde være saa ond, heftig og hensynsløs.

Siden den Dag har der hvilet noget tungt og kvælende over vort Samvær. Jeg tror, vi stræber begge at forjage det, men det bliver der dog. Jeg ønsker ofte, at Du var her, forat jeg kunde finde Trøst og Deltagelse hos Dig.

Ah, jeg hører, Bjælder nærmer sig. Det er ham! — Gunnar! Skulde jeg gaa ud til ham og — —. Nei, nei, det gjør jeg ikke. Det er ham, som bør søge Forsoning og Tilgivelse hos mig.

Farvel, til jeg i Morgen slutter dette lange, lange Brev". — — — —

Denne Slutning blev aldrig tilføiet, og Brevet blev den næste Dag overgivet til den flammende Ild i Kakkelovnen.

Harald havde netop faaet Reisetøiet af, da han modtog nogle hastigt henkastede Linier fra sin Moder, der meddelte ham, at hans Faders Ildebefindende var gaaet over til en heftig Lungebetændelse, og efter Lægens Raad sendte Harald endnu samme Aften et Telegram til den nærmeste Telegrafstation, hvorved Gunnar blev kaldt hjem til Faderens Sygeleie.

Fire Dage efter Telegrammets Afsendelse kjørte en Slæde sent om Natten ind i Gaardsrummet paa „Fridheim“. Huset saa mørkt og øde ud. Kun i et Værelse var Vinduerne svagt oplyste, og Gunnar vidste, at det var hans Faders Sovekammer. Varslede dette dæmpede Lys Liv eller — Død. Vilde han finde sin Fader bag disse nedtrukne Gardiner eller — et Legeme, som snart kun skulde være en Haandfuld Støv.

Et agtsomt Øre havde hørt hans Ankomst; thi han saa et Lys bevæge sig gjennem Værelserne, og, da han skyndte sig ind i Forstuen, blev Døren til Dagligstuen revet op, og i næste Øieblik laa hans Moders Arme om hans Hals, og hendes skjælvende Læber hviskede: „Han lever, og vi har Haab“!

Hun havde været saa stærk, freidig og udholdende under disse lange, sorgfulde Dage og Nætter, men nu svigtede hendes Kraft, og han mere bar end ledede hende hen til Sofaen. Han knælede foran hende, men kunde ikke finde Ord for de gjærende Tanker, der gjennemstrømmede hans Sind. Hun lagde sin Haand paa hans Hoved og snoede de tætte Lokker om sine Fingre som i „gamle Dage“, da han endnu var hendes „lille Gut“.

„Ak, hvor ofte Sorgen bliver et forklædt Budskab om Velsignelse“, sagde hun mildt. „Disse Dages usigelige Kval har endelig forvandlet sig til Haab, — et tillidsfuldt Haab om, at vi endnu i nogen Tid faar be-

holde ham, og — — mit Barn er kommet hjem. Lad mig se paa Dig. Flyt Lyset, saaat det falder paa dit Ansigt“.

Hun reiste sig og betragtede ham med et langt, prøvende Blik. Ikke et Ord kom over hendes Læber, men det Udtryk af dyb, taalmodig Smerte, som lidt efter lidt traadte frem i de matte, udvaagede Øine, var maaske en haardere Straf for Gunnars kjærlige Sind, end om hun havde overvældet ham med Bebreidelser.

„Hvor Du er bleven bleg og mager“, sagde hun endelig. „Har Du været syg og fortiet det for mig“?

„Nei, jeg har ikke været syg, og dog — — jeg taler ikke Sandhed, Mor. Min Sjæl har været syg og træt til Døden. — Du ved det; jeg har jo sagt Dig det. Men herefter vil alt blive anderledes. — Og denne Hjemreise, — den har gjort mig saa forunderligt godt. Enhver af mine Tanker har indesluttet en stille Bøn til Gud, et Raab om, at jeg maatte finde min Fader i Live, og der ligger en kvægende Styrkelse i det stadige Samkvem med Herren; man kan ikke begribe det, førend man har erfaret det. — — — Naar kan jeg faa se Far“?

„Jeg tror, Du bør vente dermed til i Morgen. Han sover nu trygt og roligt, og Harald og jeg vaager hos ham i Nat. Den næste Nat skal det blive din Tur, men nu er det bedst, Du kommer til Ro. Dit Værelse staar færdigt til Dig“.

Han reiste sig nølende. „Mor“, udbrød han med voldsomt frembrydende Lidenskabelighed, „er Du sikker paa, at Du ikke er vred paa mig“?

„Ja, det er jeg sikker paa“, svarede hun med bævende Stemme. „Hent min Bibel. — Kan Du huske, hvor den ligger, Gunnar? Den har den gamle Plads. — — Jeg vil læse et Stykke for Dig, førend Du gaar. Du ved, vi pleiede at gjøre det, min kjære Gut, — vi pleiede altid at gjøre det.“

Han hentede Bogen, og medens han sad der med Hovedet støttet mod hendes Skulder, læste hun om den Søn, som angrende vendte tilbage fra det fremmede Land og fandt Naade og Forbarmelse hos sin jordiske og himmelske Fader.

Gjensynet mellem Gunnar og hans Fader bar Præg af en stille, dybtfølt Glæde. Falk maatte ikke tale mere end nødvendigt, men det kjærlige Blik, det dvælende Haandtryk var veltalende nok.

„Du maa finde Dig i at spise Frokost uden mig“, sagde Fru Falk, da Gunnar forlod Sygeværelset. „Jeg foretrækker at tage mine Maaltider herinde hos vor kjære Patient, saalænge han er saa svag; men maaske træffer Du en gammel Bekjendt i Spisestuen“.

„O, det er naturligvis Mary! Hvorledes har jeg dog kunnet glemme at spørge efter hende? — Jeg har forresten tænkt paa hende et Par Gange underveis, det forsikrer jeg Dig, og det glædede mig oprigtigt, da Du

skrev, at hun dagligt udvikler nye Anlæg for at blive en uundværlig „Mors høire Haand““.

Hans søgende Blik for lidt nysgjerrigt om i Spisestuen, da han traadte ind. Der var kun dækket til En, men i den fjerneste Krog, hvor det blege Vinterlys sparsomt strømmede hen, saa han en Dame, som syntes at være aldeles fordybet i at bringe Kaffeservicet i Orden. Den vide, marineblaa Morgenbluse omsluttede hende i bløde Folder og skjulte Figurens Uregelmæssigheder, og en liden, hvid Kappe fremhævede mere, end den skjulte det sirligt flettede Haar.

Han nærmede sig med en usikker Mine. Var det muligt, at denne unge — Dame med den utvungne Holdning og de sikre Haandbevægelser var den samme, hvis Bekjendtskab han havde gjort i Hr. Strobels Sangerkneipe?

„Mary“, sagde han endelig, „vil De ikke hilse paa en gammel Ven“?

Hun vendte sig langsomt og rakte ham Haanden med en god Del af den gamle Skyhed. Nærede hun i dette Øieblik en blufærdig Frygt for, at han skulde hilse hende paa samme Maade, som da han sagde hende Farvel, saa var denne Frygt ugrundet; thi han mindedes ikke engang det Kys, han den Gang havde trykket paa hendes Læber.

„Hvordan lever De, Mary“? spurgte han med en forlegen Følelse af, at det ikke vilde være saa let for

ham at falde ind i den forrige fortrolige og dog lidt overlegne Tone. „Det lader næsten til, at De ikke er meget glad ved at se mig. Maaske tillader De ikke engang, at jeg vedbliver at sige „Mary“? — Her er De vel Frøken Burns, kan jeg tænke“?

De sænkede Øienlaag hævede sig nu og fremviste Marys eneste Skjønhed: De mørke, tankefulde Øine. „Alle her kalder mig Mary“, sagde hun, „og det er mig kjært. De Erindringer, der knytter sig til Mors Navn, er fulde af Sorg og Skjændsel, og mit andet Navn — — det, som Bedstefar gav mig, — minder mig om min egen Fornedrelsestid. — — Jeg forstaar alt dette endnu bedre nu end før. Ingen har sagt mig det, men det kommer til mig og tvinger sig ind paa mig. — Det er min Arvelod, kan jeg tænke“.

„Nu, for mig vil De ialfald altid være Mary“, svarede han blidt og tog atter hendes Haand. „Og hvor mange Erindringer har vi ikke at opfriske sammen? Jeg ved ikke, hvorledes vi skal blive færdige med dem“.

„Reiser De maaske snart tilbage igjen“? udbrød hun hastigt og med den dybe Rødme, som han saa godt gjenkjendte, fordi han ofte havde tænkt, at det vanklædte Mary ganske forfærdeligt at blive rød.

„Længter De allerede efter at blive af med mig“? spurgte han med en ubevidst Trang til at høre Forsikringen om det modsatte.

Hun svarede ikke med Ord, men det Blik, hvormed hun ledsagede sin benegtende Hovedrysten, tolkede tydeligt nok hendes Glæde over hans Nærværelse i Hjemmet.

„Ah, der fik jeg da omsider se et Glimt af den gamle Mary“, sagde han leende. „Maa jeg nu udbede mig en Kop Kaffe, og saa vil vi snakke om gammelt og nyt, indtil jeg atter kan komme ind til Far. — — Nu, — hvad synes De saa om mit kjære Hjem“?

„Deres Moder er meget, meget god“.

„Hvis det er den eneste Iagttagelse, De har gjort, da vil jeg ikke rose Deres psykologiske Evner; thi det er noget, som man ikke behøver lang Tid for at opdage“.

Hun saa paa ham med en lidt tvivlraadig Mine, men vedblev dog strax med stor Bestemthed: „Jeg mente, at hun er god mod mig. Hun er god mod mig for min egen Skyld og paa en Maade, der er forskjellig fra alle andres. — Jeg kan aldrig glemme, hvor kjærligt hun talte til mig og bad for mig den Nat, da jeg havde havt det første Anfald af mit Hjerteonde, og — —“.

„Hvad for noget? — Det første Anfald af Deres Hjerteonde? Det har Mor aldrig skrevet et Ord om. Naar var det, Mary“?

„Det var — — det var den Gang, da den unge Frue havde faaet Underretning om Guldguls Død“.

„Og I troede, det var mig, hendes Veklager gjaldt. Ja, Mor har fortalt mig det. — — Var det virkelig Tanken om min Død, som greb Dem saa dybt, at De blev syg? — — Mary, — Deres Hengivenhed rører mig, men den bedrøver mig tillige, naar den har fremkaldt saadanne Følger“.

„O, jeg har ogsaa havt et senere Anfald, og det havde ingen, sletingen Aarsag; det kom ganske af sig selv“, bemærkede Mary med en vis Iver. „Det var en Aften i Julen. Her var stort Selskab, og Deres Moder kaldte strax Doktor Dahl ud til mig, og han sagde, at det er et Hjerteonde“.

„Og mener han, at det er — — betænkeligt“?

„Han forsikrer, at jeg for den Sags Skyld gjerne kan blive saa gammel som Methusalem, men jeg kan ogsaa dø af det — snart“.

„Mary! — — Mary! — —“.

„Hr. Falk, — jeg vilde gjerne faa Lov at fortælle Dem noget, som har glædet mig saa inderligt. — — Gaar De i Kirke paa Søndag“?

„Jeg antager det“.

„Og kan de gjætte, — nei, De kan aldrig gjætte, hvem der spiller paa Orgelet, — det deilige, klangfulde Orgel, som Deres Fader har givet til Kirken“?

„Maaske er vor gamle Organist død, og vi har faaet et nyt, musikalsk Geni til Bygden“?

„Vor gamle Organist er ikke død, men der er kommet et nyt, musikalsk Geni til Bygden“, sagde hun med et svagt Tilsprang til Skjælmeri. „Hr. Stange har været syg og sengeliggende i de sidste Par Maaneder, og det er mig, der spiller i Kirken hver Søndag, og jeg synger ogsaa med Skolebørnene. — — De kan ikke tænke Dem, hvad disse Søndage er for mig. Jeg vugger de deilige Billeder, som Salmerne fører frem for mig, i mit Hjerte, indtil de faar Liv og hæver sig paa Sangens Toner og fylder Huset — Herrens Hus — med Lov og Tak til hans Ære“.

„Jeg kan tænke mig, hvad alt dette er for Dem, Mary. — Men hvem har lært Dem at spille Orgel“?

„Deres Moder er saa god“, begyndte Mary atter, somom denne Tanke var det naturlige Udgangspunkt for enhver af hendes Meddelelser. „Saa længe Sommeren varede, tillod hun mig ofte at anvende en Eftermiddag til at streife om paa de Steder, der er mig kjære og bekjendte fra Deres og min stakkels Moders Beskrivelser over Dalen, og det var en saadan Udflugt, jeg havde foretaget, da jeg en varm Juliaften slentrede hjemover med en besynderlig Ulyst — som undertiden kan komme over mig, — til atter at træffe sammen med Mennesker. Min Vei førte mig forbi Kirken, og, da Døren stod aaben, gik jeg ind. — — Det var saa

tyst og kjøligt derinde. Den dalende Sols sidste Straaler kastede et gyldent Skjær hen over Alteret, og Skyggen af Lønnetræerne udenfor, som Aftenvinden satte i sagte Bevægelse, sitrede paa den hvide Alterdug. Det blev med Et saa godt og fredeligt i mit Sind; jeg satte mig hen paa min vante Plads og holdt Helligaften i mit Hjerte. — — Da lød pludseligt Orgelets Toner og opfyldte Kirken med sin mægtige Klang. Jeg sprang op, og, udenat jeg vidste det, drog de høitidsfulde Melodier mig nærmere og nærmere, indtil jeg stod ved Siden af den spillende. — — Hr. Stange mærkede ikke min Nærværelse, førend han reiste sig for at gaa. Han studsede og saa lidt uvilligt paa den ubudne Tilhører, men da jeg fremstammede en Undskyldning og sagde, at Musik er en af mit Livs faa Glæder, kom der et venligt Udtryk i det gamle Ansigt. Først talte vi lidt med hinanden, og saa spillede han for mig, og jeg sang for ham, og Enden paa vort Bekjendtskab blev, at han tilbød at give mig Undervisning i Orgelspil, og det varede ikke længe, førend han erklærede, at jeg var bleven hans Mester. — — De ved, Musik er det eneste, jeg nogensinde har havt let for, Hr. Falk", sluttede hun halvt undskyldende.

„Jeg kan ikke længer være enig med Dem heri. De har — jeg haaber, De tilgiver en gammel Vens Oprigtighed, — De har udviklet Dem forbausende"!

„Mener De det virkelig? — Aa, jeg er saa glad"!

„Jeg forsikrer Dem, at dette Gjensyn har været mig den behageligste Overraskelse. — — Men ved De det da ikke selv, Mary? De er jo bleven en liden Dame, og —".

Lette, ilende Fodtrin i Værelset udenfor bragte ham til at standse. Døren blev revet op, og Lillis glædestraalende Ansigt tilsmilede ham et hjerteligt Velkommen.

„Gunnar, Du kjære Gunnar! Hvor lykkelig jeg er ved at se Dig igjen. — Far er uden Fare, og Du er kommet; det er næsten altfor meget godt paa en Gang. — — Jeg maatte herhen; jeg kunde ikke vente, indtil Du kom til os. Men Du siger ingenting. Jeg vil da haabe, at Du er glad ved at se mig"?

„Ja, meget glad, Lilli".

„Aa, hvor ligegyldigt Du siger det. Gjentag det strax, men i en ganske anden Tone, ellers tror jeg, at Du ikke mener det".

„Jeg er glad ved at se Dig, Lilli".

„Ja, det var betydeligt bedre. — — Ak, Gunnar, hvor meget jeg har at fortælle Dig, Du; men vi vil bie med altsammen, indtil vi bliver alene. Du maa besøge mig hver Formiddag; da er Harald altid optaget af sine Forretninger, og saa vil vi to le og spøge, som vi pleiede at gjøre, da vi var derhjemme i det kjære München. — — Kan Du huske vort Møde i det sachsiske Schweitz, Du? — Og min Debut,

Gunnar? Hvilken glimrende, blomsterduftende, berusende Aften! Ak, har jeg drømt det altsammen, eller drømmer jeg nu? — — De kan gjerne gaa, Mary. Jeg skal nok skjænke Kaffe til Gunnar, hvis han vil have en Kop til“. — — — —

Uge efter Uge gik hen, og, uagtet Falk forlængst var oppe af Sengen, skred hans Helbredelse fremad med Sneglegang, og Doktor Dahl gjentog med nedslaaende Ihærdighed, at han „ikke likte ham“.

Fru Falks støttende Arm og opmuntrende Ord svigtede aldrig, men hun kunde ikke skjule for sig selv, at hendes Ægtefælles Kraft var brudt, og under disse Omstændigheder var det hende baade til Trøst og Beroligelse, at Gunnar fremdeles dvælede i Hjemmet; men, da Falk for det meste opholdt sig paa sit Værelse, havde Gunnar god Anledning til at efterkomme Lillis Opfordring, og det blev snart en ufravigelig Sædvane, at de tilbragte Formiddagene i hinandens Selskab.

Kun nogle faa Dage var forløbne, da han opdagede Spor af Taarer i de Øine, som altid havde havt et hjertevarmt Blik tilovers for ham, og der behøvedes ikke mange Spørgsmaal, førend Lillis Klager brød frem.

Hvis han havde modtaget hendes Brev, vilde han maaske havt lettere for at forstaa de gjærende Indtryk, der gjennemkrydsede hendes Sind; men nu saa han kun, at hun var ulykkelig, og at Harald ikke paaskjønnede den Skat, som en misundelsesværdig Skjæbne

havde ladet ham finde, og Gunnars bævende Læber udtalte beredvilligt alle de varme, deltagende Ord, som Lillis saarede Gemyt higede efter. Han glemte aldrig, at det var hans Broders Hustru, der forlangte hans Trøst, men han glemte hellerikke, — kunde ikke glemme Fortiden med dens gjøglende Forhaabninger og haarde Skuffelser, og saa hævede der sig en paatrængende Stemme i hans Indre og spurgte: „Havde hun ikke været tifold lykkeligere som min Hustru? — O, hvor jeg vilde elsket hende, værnet om hende, gjættet ethvert af hendes mindste Ønsker"!

Naar Harald i en saadan Stund vendte tilbage til sit Hjem og saa Lillis forgrædte Øine og Gunnars mørke, bebreidende Miner, søgte han forgjæves at bekjæmpe sin skinsyge Mistænksomhed, om han end formaaede at skjule den under en tvungen, ydre Ro. Der vexledes ingen bitre Ord, men de sænkede Blik undgik at mødes. Det var, somom alle følte Trang til at udtale noget, men en ubestemt Frygt bandt deres Læber; thi et Ord kunde slaa ned som et Lyn og fremkalde Ytringer, der heller burde være usagte.

Midt under alle disse Brydninger i Gemytterne begyndte Frøken Sand igjen at blive en hyppig Gjæst i de unge Ægtefolks Hus, og det saa ud til, at ogsaa hendes Sind befandt sig i en noget irritabel Tilstand, som ingenlunde forbedredes ved Gunnars skarpe Udfald mod hende.

Kaptein Hørby var reist uden at fremføre det afgjørende Spørgsmaal, der havde staaet for hende som den sandsynlige Følge af hendes nyvakte Interesse for Sølivet. Rigtignok havde han ladet falde nogle Vink om, at han haabede paa et glædeligt Gjensyn, men Virkningen heraf svækkedes ved den Opsigelse, som hun Dagen efter hans Afreise havde modtaget af Fru Hørby, og Frøken Sand kunde ikke lade være at sætte denne uventede Hændelse i Forbindelse med en Samtale, hvis Indhold hun tildels havde hørt, da Kapteinen og hans Moder den sidste Aften trak sig tilbage til et tilstødende Værelse.

Han talte saa dæmpet, at hendes lyttende Øren ikke formaaede at opfange hans Ord, men Fru Hørby udslyngede med lydelig Røst sine indtrængende Formaninger om, at han ikke maatte lade sig fange af „dette snedige Fruentimmer, der ganske vist vilde blive en Kam til hans Haar“, og Frøken Sands Selvkritik tillod hende ikke at være i Tvivl om, hvem disse Ytringer gjaldt.

Alt dette bidrog naturligvis ikke til at gjøre hende elskværdigere, men hendes forbitrede Stemning skjærpede hendes Iagttagelsesevne og holdt hende i en Tilstand af kronisk Indignation over Lillis „frække, flanevorne og kokette Opførsel“.

Ogsaa Mary bevogtede Lillis tankeløse Adfærd med Skinsygens aarvaagne Argusøine. Under Hr. Falks

Sygdom var hun i Sandhed bleven Fru Falks høire Haand, og hun havde saaledes liden Anledning til at se Gunnar og hans Svigerinde sammen, men, hvad hun saa, var mere end tilstrækkeligt til at bekræfte hendes tidligere Formodning om, at de havde elsket hinanden, og at Lillis letsindige Koketteri havde forledet hende til at skuffe ham og give den Mand, hun ikke elskede, sin Haand.

Med disse Forudsætniniger for Øie, var det ikke underligt, om Mary opfattede Lillis Hengivenhed for Gunnar som en koket Imødekommenhed, hvis Hensigt var atter at lokke ham til hende, forat hun kunde begynde den gamle Leg med den Kjærlighed, der forekom Mary at være Indbegrebet af al jordisk Lykke.

Naar Gunnar talte med Mary, var han altid god og venlig, men der var i den sidste Tid kommet noget aandsfraværende over ham, som gav hende et ubehageligt Indtryk af, at hans Tanker var langt fra de Ord, han ytrede. Han foreslog aldrig mere, at de skulde opfriske gamle Erindringer med hinanden, og det lod til, at han ganske havde glemt hin første Samtale, som var bleven afbrudt af Lilli, der fra den Stund næsten udelukkende havde lagt Beslag paa hans Tid; men Følgen af alt dette var, at onde Tanker igjen holdt sit Indtog i Marys Sind og kjælede for det slumrende Had, indtil det vaagnede med fornyet Styrke.

April Maaned kom og syntes at ville bringe en

tidlig Vaar til Svartdalen. Elven havde allerede brudt sit Isdække. Sneen var forsvunden, og Markerne laa tørre og graabrune og ventede paa den Regn, som skulde belive de spirende Græsstraa.

Gunnars Afreise skulde foregaa en af de sidste Dage i April, og Forslaget herom var kommet fra Fru Falk. „Er det dit Ønske, at jeg skal forlade Dig, Mor“? spurgte han overrasket; men han forstod Betydningen af hendes korte, bestemte Ja og erklærede sig villig til at vende tilbage til München for at ordne det nødvendige, inden han reiste til Rom.

Skilsmissen mellem Moder og Søn blev desuden denne Gang lettere; thi Lægen havde tilraadet Hr. Falk et længere Ophold i Syden, og Gunnar havde med Begjærlighed grebet dette Forslag og talt og overtalt saa længe, indtil han havde faaet det ønskede Løfte om, at hans Forældre vilde tilbringe Vinteren i Rom og derved skabe ham et kjært Hjem i det fjerne Land, hvor Kunsten vinkede ham hen til nye Studier og Anstrengelser, men, som han tillidsfuldt haabede, ogsaa til nye Laurbær.

Haralds Ansigt bar Præg af en ualmindelig Forstemthed, da han Dagen før Gunnars Afreise kom ind i Dagligstuen, hvor Lilli modtog ham med rødgrædte Øine.

„Hvad er der paafærde med Dig“? sagde han i en ærgerlig Tone. „Er Du syg“?

„O nei, det er meget værre, end om jeg var syg. Jeg er saa bedrøvet, — saa ubeskriveligt bedrøvet, fordi Gunnar skal reise. Jeg ved ikke, hvorledes jeg skal udholde Savnet af ham“.

Lillis Ord var i dette Øieblik Olie i Ilden. Harald havde netop for hendes Skyld gjennemgaaet en aandelig Skjærsild, idet Frøken Sand havde ledsaget ham lige til hans Dør og drysset ham over med en Ildregn af forsigtige Hentydninger til, at Bygdens lille Publikum havde lagt Mærke til og gjort sine irriterende Bemærkninger om Gunnars og Lillis stadige Samvær.

Det havde ikke faldt ham let at besvare disse Udfald med rolig, tilbagevisende Værdighed, og nu sank den Mur af Selvbeherskelse, hvormed han saa længe havde omgivet sig, med Et i Grus, og al den Bitterhed, som i de sidste Uger havde ophobet sig i hans Indre, fik Luft i en Strøm af Bebreidelser. Han følte sig saa besynderligt ulig sig selv, medens alle disse vrede Ord banede sig Vei over hans Læber. Han var helt igjennem den fortørnede Ægtefælle, og alle de vante Hensyn var lagte tilside, og hvor lettende, — hvor utroligt lettende var ikke denne fuldstændige Hengivelse i en berettiget Vrede?

Lilli havde aldrig før seet ham saaledes. Dette var noget andet end de sædvanlige, kjedelige Formaningstaler, „men dette er tifold værre“, tænkte hun; „thi han skræmmer mig, fornærmer mig og foruretter

mig — grænseløst“! Og saa kom disse ubudne, lynsnare Tanker, som heller burde været fjernt fra hendes Sind. Elskede Gunnar hende? — — Nei, nei, ikke paa den Maade, Harald mente. Og dog — —? Hvor sælsomt bevæget havde han ikke været, da hun paa Bryllupsdagen sagde ham Farvel, — og hvor bleg og ulykkelig han saa ud, da han nyligt kom tilbage til sit Hjem. Ak, maaske havde hun været lykkeligere, hvis — —?

Hun veg tilbage for den sidste Tanke, men den kaldte dog al hendes opbrusende Heftighed tillive, og der forefaldt nu en af disse Scener, hvor „det ene Ord tager det andet“, indtil hun endelig med et trodsigt Barns Higen efter at bringe sin Modstander til Taushed udbrød: „Jeg vil ikke være her længer. Jeg vil hjem. Jeg følger med Gunnar i Morgen“.

„Hjem? — Jeg forstaar Dig ikke. Kan Du tænke Dig noget andet Hjem end dette“? spurgte Harald med pludseligt tilbagevendende Ro.

„Kalder Du dette et Hjem“? svarede hun hulkende. „I mine Tanker er det et Fængsel, og Du er Fangevogteren! — — Jeg vil strax opsøge Gunnar“.

„Lilli, — jeg kan ikke tillade, at Du taler med ham i den oprørte Stemning, Du nu befinder Dig. Jeg forbyder Dig at gaa ud. — — Jeg har et Par Forretningsbreve at skrive, som maa sendes i Formiddag. Om en Times Tid kommer jeg atter ind til Dig“.

Da Lilli var bleven alene, greb hun Pen og Papir og skrev:

„Gunnar, — Du er min eneste sande Ven, og derfor tyr jeg til Dig med al min Sorg og beder, at Du vil hjælpe mig at bryde de Lænker, som fængsler mig, idet Du fører mig tilbage til Frihed og Lykke; men jeg maa tale med Dig, udenat vi bliver generede af besværlige Tilhørere. Mød mig ved Pavillonen paa Bratklevsudsigten. Jeg vil vente der, indtil Du kommer.

Din

Lilli".

Hun læste Billetten igjennem, men den tilfredsstillede hende ikke. Den sagde baade for meget og for lidt; hun rev den tværsover og skrev atter:

„Mød mig ved Pavillonen paa Bratklevsudsigten. Kom strax og husk, hvad Du lovede, da Du gav mig denne".

Hun aabnede en af Skufferne i Skriverbordet og fandt snart den Gjenstand, hun søgte. Med skjælvende Hænder viklede hun den ind i Papiret, men for sammen og skjulte den med skyldbevidst Hast, da en Banken paa Døren forstyrrede hende, og Mary kom ind med en Kurv Blaaveis fra Fru Falk.

„Ah, er det Dem, Mary? De gjorde mig ganske forskrækket. — — De kommer meget beleiligt. Se her, — vil De give Gunnar dette? Men strax; der

er ikke et Øieblik at spilde. — — Kurven? Aa, den, kan blive staaende. Skynd Dem bare“.

Den lille, lette Pakke blev tung i Marys Haand, da hun vandrede tilbage til Gaarden. Hvad indeholdt dette Papir, og hvorfor var den unge Frue saa bevæget, da hun gav det fra sig? Hun havde grædt, det var ikke til at tage feil af. Hvorfor havde hun grædt? — — „Jeg vil dog se, hvad der ligger indeni Papiret“, tænkte Mary; „det er jo aabent“. Hun udfoldede det forsigtigt, men, idet hendes Øine fæstede sig ved den lille Guldknap, som det omsluttede, læste hun paa samme Tid det skrevne Indhold.

„Det er altsaa sandt“, hviskede hun med stigende Lidenskabelighed, „og hun vælger mig til at give ham dette; men han skal ikke modtage dette Kjærligheds-pant fra min Haand. Nei, hun skal komme til at vente forgjæves, den usle, troløse Kvinde! — — Lad hende vente paa Lykken, som jeg har maattet vente paa den hele mit Liv og altid forgjæves, — forgjæves! — Ja, hun skal faa vente! Men jeg vil snige mig efter hende. Jeg vil belure hendes Skuffelse, hendes Vrede, hendes Taarer“!

Hun rev Billetten i smaa Stykker og slyngede Manschetknappen langt bort mellem Træerne. „Jeg har tabt den“, mumlede hun med et stygt Smil, som i sin triumferende Ondskab aflagde et talende Vidnesbyrd om, hvorledes den sidste Tids Indtryk havde ladet

„det gamle Menneske“ voxe sig stort og mægtigt i hendes Hjerte, „jeg har tabt den, og nu vil jeg opsøge hende“.

Veien opover Aasen forekom Lilli usædvanligt lang og besværlig. Hun havde aldrig før tilbagelagt den alene, og hun savnede sin Mands støttende Arm, hver Gang de glatte, brune Furunaale, som dækkede Stien, gled under hendes Fødder og tvang hende til at gaa langsommere. Undertiden stansede hun og lyttede, da det forekom hende, at hun hørte Fodtrin bag sig, og en Gang troede hun at se en kvindelig Skikkelse, der igjen forsvandt mellem Træerne.

Endelig naaede hun frem og kastede sig træt paa en Bænk, men hendes Utaalmodighed drev hende atter op og hen paa den steile Skrænt, — den saakaldte „Udsigt“, — hvor hun blev staaende og stirrede ud i den solklare Luft.

„Hvor længe det varer, inden han kommer“, tænkte hun. „Jeg vilde ønske, han var her, og at det var — over; — — — og saa begynder jeg atter et nyt Liv eller, rettere sagt, det gamle. — — Jeg antager, jeg vil gaa til Theatret igjen, og for det første kan jeg jo bo hos Heilmayers. Uf! — Der er vist ikke meget hyggeligt. — — — — Men en ny Debut! Det er det samme som et Liv fuldt af Glæde, Hyldest og — Lykke? — — Ja, naturligvis! Hvorfor skulde jeg ikke føle mig ligesaa lykkelig ved det nu som før“?

Det saa ud, somom en indre Stemme tilhviskede hende et Svar, der ikke behagede hende; thi hun rystede modvilligt paa Hovedet, og et trodsigt Udtryk spillede om hendes Mund, da den udtalte et lydeligt: „Nonsens"!

Hun vedblev at stirre ud over Landskabet, men Øinene fik lidt efter lidt dette indadvendte Blik, som viser, at Sjælen betragter ganske andre Syner end de, der afspeiler sig i det legemlige Øie. Var det Forventningen om de kommende Triumfer, som fremkaldte dette Smil, der bævede mellem Graad og Latter? — — Var det Gunnars Billede, der fremstillede sig saa levende for hendes Fantasi, da hun pludseligt lukkede Øinene, og rakte Haanden ud i det tomme Rum, somom den ventede at møde et kjært, velkjendt Haandtryk? — — Var det hendes utaalmodige Længsel efter ham, der endelig bragte hende til at skjule Ansigtet i Hænderne, medens hendes Læber fremstammede et Navn, som — hun vidste det nu, — altid vilde blive hende dyrebart og uforglemmeligt?

Da følte hun et glødende Aandedrag tæt ved sin Kind. — Var det Gunnar? — — O, gid hun aldrig havde sendt ham denne gyldne Talisman, der skulde fremtrylle et ganske forandret Forhold mellem dem.

Hun løftede langsomt Hovedet og saa lige ind i Marys Øine, som hvilede paa hende med et forbitret, hevnsygt Udtryk. Et langt Minut stod disse to Kvinder tause og ubevægelige og lod Blik fordybe sig i Blik.

En ubestemt Frygt for noget forfærdeligt lagde sig lammende over Lillis hele Væsen og fængslede hende til den Plet, hvor hun stod, indtil hun endelig med en indre Anstrengelse tvang sig til at gjøre et tilbagevigende Skridt. I samme Nu lød et hvinende Skrig samtidigt fra begges Læber, og Lilli var forsvunden.

„Jeg har myrdet hende“! — Dette var den Tanke, som lynsnart slog ned i Marys Sind og fremkaldte et vildt Ønske om at styrte sig efter hende; men Selvopholdelsesdriften vægrede sig ved at udføre dette Fortvivlelsens Nødværk, og med lydeligt bankende Hjerte fandt hun endelig Mod til at se ned i Dybet. — — — Nei, hun øinede hende ikke. — Jo, der! Det var hendes Legeme, hendes livløse Legeme, som laa dernede paa en fremspringende Fjeldknat, som Stenras og Forvitringer i Tidens Løb havde dannet. Vilde hun snart bevæge sig og maaske styrte længer ned paa de spidse Stenblokke, der laa henkastede nedenunder, eller var hun — død? Det saa ud, somom Rødderne af den Furu, der syntes at have saa lidet Fæste i den golde Sten, havde grebet fat i hendes Klæder, men hvor længe vilde dette skrøbelige Hold vare?

„Det gjælder at skaffe Hjælp, — hurtig Hjælp“, mumlede de dirrende, askefarvede Læber. „Det gjælder at udskrige for al Verden, at jeg er hendes Morderske, ikke i Gjerningen, men i Hjertet, og Gud har grebet den skjulte Tanke og gjort den til Sandhed. Jeg har myrdet hende“!

Imidlertid skrev Harald sine Breve med adspredt Sind og skyndte sig mere, end han vilde vedgaa for sig selv, forat han igjen kunde komme ind til Lilli; men han fandt Dagligstuen tom, og paa Gulvet ved hendes Skriverbord laa det iturevne Brev, hvis Indhold han under disse Omstændigheder troede at turde gjøre sig bekjendt med.

Havde hun skrevet et andet Brev og afsendt det til Gunnar? — Det var mere end sandsynligt, og med fornyet Vrede og Bitterhed greb han sin Hat og ilede henad den Vei, hvor han haabede at træffe hende, førend hans Broder optraadte i Egenskab af hendes Befrier.

Han var neppe kommet halvveis, da han saa en kvindelig Skikkelse, der i fuldt Sprang kom nedover Stien. Hun gled af og til, og en Gang saa han, at hun faldt, men hun var strax oppe igjen og fortsatte sit Løb. En pinlig Ængstelse greb ham og bragte ham til at paaskynde sine Skridt, indtil han stod Ansigt til Ansigt med Mary.

Hun slog Hænderne sammen og veg tilbage for ham med en forvildet Mine. „Hjælp hende, — red hende! Hun er styrtet ned af Fjeldet, og jeg har myrdet hende“, fremstammede hun og sank ned paa Jorden.

Den Time, som nu fulgte, kunde Harald aldrig gjenkalde sig med fuldstændig Klarhed. Han vidste, at han instinktsmæssigt havde valgt en anden, ubanet

Vei, der gjennem Stenrøser og tæt Krat førte ham til Foden af Aasen i utroligt kort Tid. Han havde en taageagtig Erindring om, at han havde mødt et Par Bønder, som sprang hen til ham og spurgte, om der var noget galt paafærde, og fulgte efter ham, da han uden at svare ilede videre.

En sælsom Ro og Besindighed kom over ham, da han saa hende ligge paa det fremspringende Klippestykke, og saa fulgte Opstigningen, hurtigt og halvt ubevidst, indtil han endelig bøiede sig over hende og — troede at føle hendes Aande paa sit Ansigt.

Det gik langsomt og forsigtigt nedover, og Bønderne nærmede sig atter og tilbød sin Hjælp, men han afviste dem næsten vredt. Ingen uden han maatte berøre hende.

Det var muligt, at hun ikke elskede ham mere, — at hans strenge Alvor havde skræmmet hende bort fra ham til den livsglade, hjertevarme Broder; men hvordan det end var, saa havde denne Stund lært ham, at det var hans Livs Glæde og Lykke, hans inderligt elskede Hustru, — den Medhjælp, Gud havde givet ham, — som han nu bar tilbage til det Hjem, der uden hende vilde være øde og tomt, og han, — han alene maatte bringe hende derhen.

*

*　　　　　　*

Det var den sidste Søndag i September, men Solen skinnede endnu saa varmt, somom den vilde give Sommeren en Afskedsfest, hvor de svundne Maaneders yppige Skjønhed og Høstens glødende Farvepragt smeltede sammen i harmonisk Fylde.

Kirkeklokken sendte sin kaldende Hilsen ud over Bjerg og Dal og syntes at paaskynde Lillis travle Fingre, der var ivrigt beskjæftigede med at iføre hendes lille Søn hans første Høitidsdragt, den lange, hvide Daabskjole.

Var dette de gamle Dages Lilli? — De mørkeblaa Øine havde ikke tabt sin straalende Glans, og Barnet paa hendes Skjød øvede en magisk Indflydelse paa Smilehullerne i hendes Hage og Kinder; men Kinderne var blege, og Ansigtet havde faaet det eiendommelige Præg, som langvarige, legemlige Lidelser ofte fremkalder, og et let, næsten forsvindende Ar over det høire Øienbryn og et dybere længer nede paa Kinden bidrog ikke til at forskjønne de fine Træk.

Hvis man skulde dømme efter Udtrykket i Haralds Ansigt, da han stod tabt i Beskuelsen af Moder og Barn, saa delte han ikke denne Synsmaade; thi det var øiensynligt, at han fandt begge høist indtagende.

„Har Du seet Mage til Gut, Harald“? spurgte hun, da det ikke uden Vanskelighed var lykkedes hende at faa knyttet en Sløife under den lille Persons Hage. „Han griber saa fast om min Finger, somom han skulde

være et Aar gammel, og saa er han netop en Maaned i Dag. — Det er mærkeligt, Du"!

Harald udtalte sin fuldstændige Overbevisning om, at Lillegut virkelig var et mærkeligt Barn, men mindede paa samme Tid om, at det vilde være hensigtsmæssigt snart at afslutte hans Toilette, da Vognen, som skulde føre ham til Kirken, kunde ventes hvert Øieblik.

„Og vi vil ikke lade Bedstemor vente paa sin Gudsøn", sagde Lilli fornøiet. „Nu skal jeg strax tage Kaaben paa ham. Men — det er noget, jeg saa gjerne vilde spørge Dig om, Harald; men Du maa ikke le. Sig mig, — — tror Du, at Skjægget vil komme til at skjule dette"? Og hun pegede paa Lilleguts høire Kind, der vansiredes af et Mærke, som lignede et blodigt Ar.

„Skjægget? — Hvad mener Du, kjære Lilli"?

„Vær nu ikke saa dum, Harald. Jeg mener naturligvis Lilleguts Skjæg. — — Tror Du, at Skjægget vil komme til at skjule dette"?

„Vilde Du holde mindre af ham, om dette Mærke vedblev at være synligt? — Jeg tænker; vi vil snarere komme til at faa det kjært; thi hver Gang Øiet falder paa det, paaminder det os om Guds Godhed og Beskjærmelse og maner os til Tak, fordi vort Barn ikke har faaet nogen anden Men af dit ulykkelige Fald".

„O ja, Du har Ret, kjære Harald! — Jeg husker nok denne pinlige Angst, som Du saa trofast og taalmodigt delte med mig og lærte mig at lægge i Guds

Haand; men — — jeg vilde dog helst, at Lilleguts —" ; og hun lod sin Pegefinger fuldføre Sætningen, idet den undersøgende omkredsede det mørke, krusede Skjæg, der prydede Haralds Kinder, og saa tegnede en lignende Oval paa det lille, røde Ansigt foran hende, og Resultatet af denne Skjønsforretning lod til at have en meget oplivende Virkning paa den unge Moders Sind.

Dagen blev høitideligholdt i festlig Stilhed. Alt var Glæde og Fred, men en Skygge af Vemod gled dog undertiden over de unge Ægtefolks lyse Stemning; thi de vidste, at det rimeligvis var den sidste Søndag, de gamle Forældre tilbragte hos dem, førend de reiste til Rom, hvor Gunnars freidige, livsglade Breve med stigende Længsel kaldte dem hen.

Da de faatallige Gjæster havde forladt dem, og Maanen kastede sit blege Straalenet ud over Havens Blomster og Træer, svøbte Harald Lilli ind i hendes varmeste Schawl og førte hende ud paa den lune, lukkede Veranda, hvor de tilbragte en af disse stille Timer, hvis Værd de nu begge havde lært at skatte. De vexlede ikke mange Ord, men Tankerne mødtes i Erindringen om de svundne Sorger og øste ny Kraft af, hvad der var hændt.

Hun mindedes den ikke fjerne Tid, da al Tidsregning var ophørt for hende, og hun atter og atter vaagnede op af en dødlignende Dvale, som dog ikke kunde have nogen Lighed med Dødens Søvn; thi endog i ubevidst Tilstand havde hun en Fornemmelse af Uro og

pinlige Smerter; og hver Gang hun aabnede Øinene med Bevidsthed, saa hun Harald bøie sig over hende, — taalmodig, overbærende og utrættelig i sine Bestræbelser for at skaffe hende nogle Øieblikkes Lettelse, — ham, hvem hun saa ofte havde fundet streng, kold og ubøielig.

Hun mindedes ogsaa en Aften, da hun savnede ham paa den vante Plads, som var optaget af „Liebchen", der skyndte sig at besvare hendes spørgende Blik med den Forklaring, at han var kaldt til en syg, som trængte haardt til aandelig Bistand.

„Bliver han længe borte? Er det langt herfra"? spurgte Lilli mat.

„Nei, Vennen min, det er her i Nærheden, og vi kan hente ham, naar Du vil".

„O, det er Far! — Det er bestemt Far! — Han er igjen bleven syg"!

„Nei, nei, da var jeg ikke her. Far er, Gud ske Tak, ikke værre. — Harald er hos — — Mary".

En Gysen gik over Lillis hele Legeme, og Erindringen om hint rædselsfulde Øieblik, da hun sidste Gang stod Ansigt til Ansigt med Mary, bragte hende til at skjælve fra Hoved til Fod, da hun greb Fru Falks Haand og hviskede: „O, Liebchen, hvorfor hader hun mig? Hvad har jeg gjort hende"?

„Hun hader Dig ikke mere, kjære Lilli. — Hun har skriftet enhver af sine Tanker og Følelser for mig; jeg er vis paa, at alt hendes Had til Dig forsvandt

fra den Stund, da hun vidste Dig i Fare og led og ængstede sig for din Skyld. — Hun er sønderknust af Sorg og Anger og formaar ikke at tilegne sig Naadens Trøst, og jeg vover ikke at bære Ansvaret for hendes aandelige Pleie alene. I denne Nød er jeg tyet til Harald. Maaske kan det netop nu være lige gavnligt for dem begge, at han er den, hvem det tilkommer at bringe hende Trøstens og Tilgivelsens Ord".

„Jeg forstaar Dig ikke, Liebchen".

„Du vil forstaa mig senere. Alt dette vil lidt efter lidt blive Dig saa klart og fatteligt. Luk nu Øinene og forsøg at sove, saa kommer Harald, inden Du vaagner".

Han kom først henimod Morgen og saa bleg og angreben ud, men der var noget i hans Ansigt, som viste, at de Ord, han havde udtalt for en anden, tillige havde havt sin tilbagevirkende Indflydelse paa ham.

Saa kom der en Dag, som stod optegnet med lyse Farver i Lillis Erindring. Hun var bedre, meget bedre, og Vinduet blev aabnet, og Solen skinnede varmt hen paa Sengen og paa de magre Hænder, der legede med den Buket Liliekonvaller, som Gunnar havde sendt ind til „Maiblümchen".

Han havde opsat sin Reise, indtil hun var uden Fare, og nu var han der for at sige Farvel; og Harald og han kom ind sammen, med Armene slyngede om hinandens Skuldre og med et aabent, broderligt Udtryk i Blik og Miner, der ligesaa godt som Ord sagde, at

de havde gjenfundet hinanden med de første Ungdomsaars inderlige Hengivenhed.

Men gjennem alle disse Begivenheder gik der en skjult, mystisk Traad, som havde sit Udgangspunkt i Lillis Hjerte og bragte det til at banke med fordoblede Slag, hver Gang hun tænkte paa, at hun, — Sommerfuglen, der havde flagret om fra Blomst til Blomt og troet, at det var Livets Maal at suge Honning af alle disse duftende Bægere, — hun skulde snart modtage sit Barn, en udødelig Sjæl, som Gud sendte hende, forat hun skulde være ansvarlig for den og føre den frem til ham.

Og Visheden herom var kommet saa pludseligt og overvældende, samtidigt med, at hun selv vaagnede til nyt Liv, og denne Vished havde gjennemtrængt hendes hele Væsen med et høitidsfuldt Alvor, der paa en Gang bragte Ængstelse og Beroligelse. O, — i saadanne Timer følte hun, hvor godt det var at have Harald at ty til med tryg Forvisning om, at han var en Støtte, der aldrig vilde svigte hende. — — — —

Maaske var de Erindringer, som Harald opbevarede fra de sidste, skjæbnesvangre Maaneder, af en mere indgribende Natur. Den Dag, da han bar Lilli tilbage til det Hjem, hvor hun saa ofte havde følt sig som en fangen Fugl, havde en Tanke lynsnart slaaet ned i hans Sind og skjult sig der for atter at træde frem for ham, naar han Time efter Time sad ved hendes

Seng og lod det forløbne Aars brogede Minder dukke frem af Forgangenhedens Hav: „Hun var den Medhjælp, som Gud havde givet ham".

Havde han i sine Bestræbelser for at lede og udvikle hende nogensinde havt denne Tanke for Øie? Skjulte disse Bestræbelser ikke snarere en Higen efter at bøie hendes Villie, fordi den ikke gik i samme Retning som hans? Han havde følt Mandens Ansvar overfor Hustruen, men havde han — Guds Kjærligheds Apostel — i ligesaa høi Grad følt den Kjærlighed, som „fordrager alt, tror alt, haaber alt, taaler alt"?

„Han elskede hende varmt og oprigtigt, — det havde været Oasen i hans ægteskabelige Livs Ørken, — og han var fast overbevist om, at han havde villet det rette; men Egenkjærligheden havde dog seiret over alle andre Følelser og lagt en Taage for hans aandelige Blik, saaat det mangen Gang troede at se en høiere Villie der, hvor Egenvillien var den strenge og ubøielige Enehersker.

Saa kom den Stund, da Sorgens Ilddaab havde udgydt sig over hans Hoved, adspredt Taagen og ladet Selverkjendelsens klare, men ydmygende Lys trænge ind i hans Hjerte; og naar han i Nattens stille Timer knælede ved sin slumrende Hustrus Sygeleie, hvor hvert bævende Suk blev til en uudtalt Bøn for hende, hver nagende Tanke til en uafviselig Dom over ham, da skjærpedes hans aandelige Syn mere og mere og lod

ham se, hvor lidet hans Kjærlighed havde været en Afspeiling af den evige Kjærlighed, som alene kunde belive og frugtbargjøre al hans Gjerning; og medens han atter og atter bøiede sig for den Herre, hvis Tjener han var, i dyb Erkjendelse af sin egen Svaghed, lærte han at hente al sin Styrke fra ham og — ham alene.

Saadanne Tanker og Erindringer dvælede nu ofte hos Harald og Lilli og styrkede dem til Hjemmets Sorger og Glæder, til Livets Kamp og Seier! — — — —

„Nu er jeg færdig til Reisen, Aagot", sagde Hr. Falk, da de paa Ugens sidste Dag sad i det lille Hjørneværelse, der lige siden deres Ægteskabs første Tid havde været Fru Falks „sanctum sanctorum", og hvor de pleiede at ty hen, naar de vilde have en lun, uforstyrret Samtale.

„Ja nu er vi færdige til Reisen", svarede hun med en let Bæven i Stemmen, som en ligegyldig Tilhører maaske neppe vilde have bemærket.

Ak, hun kjendte den Tanke, der skjulte sig under disse roligt udtalte Ord, — hun vidste, hvorfor han, trods sin vedvarende Svaghed, havde anvendt enhver af sine saakaldte „gode Dage" til at ordne sine Forretninger med nøiagtig Omhu, — hun saa, at Menneskeslægtens Rædsel den uafviselige Død, lidt efter lidt var bleven ham en Ven, der havde lært ham at skue Gravens Mørke i det Lys, som udgaar fra ham, der

har brudt Gravens Fængsel; og hun bøiede sig i stille Hengivelse for, hvad der maatte komme, men hendes Hjerte og Stemme bævede dog, da hun svarede: „Ja, nu er vi færdige til Reisen“.

„Og førend vi drager bort, har jeg en sidste Bøn til Dig, min egen Aagot. — — — Hvis Du vender tilbage fra denne Reise — ikke alene, thi jeg ved vist, at kjærlige Hænder vil støtte og ledsage Dig, men — — uden mig, vil Du da stræbe at holde Sorgen fjernt fra dit Hjerte og lade alle Savn forsvinde i den glade Vished om, at Adskillelsen kun vil vare „en liden Stund““?

„„En liden Stund“! — — Jeg vil ikke glemme det, min Ven“.

„Tak, Aagot! — Tak for alt, alt“! — Og han bøiede sig over hende i et langt, inderligt Kys, der var hende ligesaa dyrebart, som da hans Læber første Gang berørte hendes.

„Den eneste Bekymring, jeg efterlader her hjemme, er Mary“, sagde Fru Falk efter en lang, tankefuld Taushed.

„Saa tag hende med. En Bekymring bliver ofte mindre, naar man betragter den paa nært Hold, men voxer utroligt i det fjerne“.

„Jeg tør ikke mere tænke paa det nu. Du ved, hvor tvivlraadig jeg har været, om jeg skulde tage hende med eller ikke; men da jeg nyligt efter dit Raad henstillede Afgjørelsen til hende, svarede hun uden et Øiebliks Vaklen, at hun vilde foretrække at blive her“.

„Det undrer mig virkelig. Jeg troede, hun vilde med Glæde grebet Anledningen til i nogen Tid at komme herfra“.

„Det var ogsaa min Tanke, men — — maaske er det dog bedst, at hun ikke følger med. Jeg haaber, hun snart vil komme til at føle sig hjemme hos Lilli. — — Er det ikke underligt, at Lillegut skulde være den, der førte disse to sammen? Marys ømme Beundring overfor det lille Væsen er i Sandhed rørende, og til Gjengjæld beundrer Lilli hende og opdager dagligt nye, tiltrækkende Egenskaber hos hende“.

Imidlertid sad Mary paa sit Værelse og søgte at bekjæmpe en stigende Tilbøielighed til at opsøge Fru Falk og tilbagekalde det Afslag, hun for et Par Dage siden havde givet hende. Det var saa forlokkende at tænke paa, at hun som en higende Trækfugl skulde løfte Vingen og flyve langt mod Syd til det Land, hvor han — —. Nei, der laa netop Hindringen: Hun maatte ikke, turde ikke gjense Gunnar Falk; og hun skjulte det rødmende Ansigt i Hænderne, somom hun derved kunde holde Erindringen om deres sidste Samtale borte fra sig.

Da den forfærdelige Ulykke var indtruffet med Lilli, delte han den almindelige Opfatning, at Mary „var kommet til at skræmme Prestefruen“, og han kjendte kun de ydre Omrids af den Bekjendelse, hun havde aflagt for hans Moder og senere for Harald. Det forekom ham derfor ubegribeligt, at hun saa haard-

nakket undgik at træffe sammen med ham, der gjerne vilde bringe hende al den Trøst og Deltagelse, som hans Hjerte netop i denne bevægede Tid strømmede over af, hver Gang han saa hendes blege, bedrøvede Ansigt.

„Jeg vil og maa tale med Dem, Mary“, udbrød han ivrigt, da han Aftenen før sin Afreise traf hende i Haven. „De ser ud som den personificerede Tungsindighed, og jeg er sikker paa, det vilde være en Lettelse for Dem, hvis De lod mig dele Deres Bekymringer“.

„Tungsindighed og jeg er gode, gamle Bekjendte, Hr. Falk. Den har luret paa mig i Barndommen og i Ungdommen, ihærdigt og lydløst, som Katten lurer paa sit Bytte“.

„Men De ved jo, at Lilli nu er uden Fare. Kan ikke dette hjælpe Dem til at forjage Indtrykket af hin angstfulde Time“?

„Er det min Skyld, at hun er uden Fare“? svarede hun skjælvende. „O, Hr. Falk, De ved ikke, — De har ikke det fjerneste Begreb om, hvor ond jeg er“.

„Mary, — kom og sæt Dem her hos mig. — — Nei, nei, jeg vil ikke have noget Afslag den sidste Aften, jeg er hjemme. — — Sig mig nu ganske oprigtigt, — hvad er det, der fra først af har fremkaldt Deres Uvillie mod Lilli? — — Nei, jeg lader Dem ikke gaa, førend De har skriftet for mig. — Det begyndte med lidt kvindelig Forfængelighed og Skinsyge, ikke sandt? De saa, at hun var smuk som en nysud-

sprungen Rose, og tænkte, at De ogsaa gjerne vilde — —. O, hvorfor vender De Dem bort? Det var jo saa naturligt og tilgiveligt. — Eller har jeg taget feil? Var det noget andet, der trængte sig mellem Dem og hende, og —"?

„Stans! — Hav Medlidenhed med mig og udtal det ikke! Jeg kan ikke udholde at høre det fra Deres Læber. De kan sige, at De hader mig, — foragter mig, men udtal ikke det. — — Lad mig faa Lov at beholde det og gjemme det i Dybet af mit Hjerte. Det har været mit Livs eneste Glæde, og hvis jeg skal undvære den, maa jeg dø".

Han var sprunget op fra Bænken og stod og stirrede paa hende i maalløs Forbauselse. Bindet faldt med Et fra hans Øine, og den Kjærlighed, som havde forekommet ham at ligne Hundens Hengivenhed for en god Herre, viste sig nu for første Gang for ham i sit sande Lys.

„Mary", begyndte han med pinlig Forlegenhed, „jeg kunde aldrig komme til at hade eller foragte Dem; thi — —".

Han talte for det tomme Rum; hun var allerede inde i Huset, og da han tidligt den næste Morgen bankede paa hendes Dør for at sige hende Farvel, var det saa tyst som i Graven derinde.

Ak, hvor ofte havde hun ikke i Tankerne gjennemgaaet denne Scene, og altid havde den fremkaldt en forøget Følelse af bitter, haabløs Ydmygelse.

Hendes Grublerier afbrødes denne Gang ved, at en Pige bragte hende et Brev. Hun kastede et flygtigt Blik paa Udskriften, og Rødme og Bleghed vexlede paa hendes Ansigt, da hun rev Brevet op og læste:

„Uger og Maaneder er forløbne siden den Dag, da vort gamle Forhold pludseligt sønderreves og dog i samme Stund blev langt inderligere end før. De sidste Ord, jeg hørte fra dine Læber, har givet et mangedobbelt Ekko i mit Sind og lidt efter lidt aabnet mit Øie for alt det, som det tidligere ikke opdagede, fordi det havde skuet saa længe ind i Solen, indtil det ikke saa noget andet, og da blev det blændet af en af disse April-Solstraaler, der kommer med skuffende Løfter om en deilig Sommer; men tunge Skyer trak snart hen over den klare Himmel, og om end Solen atter brød frem, saa kunde den dog aldrig bringe tilbage den jublende, forjættelsesrige Følelse, som kom med Vaarens første Hilsen.

Men Manden har mange store og ædle Idrætter, der kaster Ærens Solglans langt ud over hans Livs Høst. Jeg ser en herlig Fremtid udfolde sig for mig og hilser den med Ynglingens Haab og Freidighed og med Mandens Mod og Ihærdighed. Mary, — vil Du dele denne Fremtid med mig? Vil Du blive min Hustru?

Jeg antager, at disse Linier kan naa Dig inden Fars og Mors Afreise, og hvis Du følger med dem, vil

jeg deri se et Tegn paa, at det er min Brud, jeg modtager, naar Du atter hilses af din

Gunnar Falk".

Brevet gled ud af hendes Hænder og ned paa Gulvet, men hun mærkede det ikke. Hun behøvede ikke, — tænkte ikke engang paa at læse det igjen thi dets Indhold var præget paa Hjertets Mindetavle for hele Livet. Et Smil, som var saa rent, saa uendeligt fjernt fra alt det, der fremkaldes ved jordiske Lidenskaber og Forhaabninger, spillede om hendes Mund og gav de uskjønne Træk et Udtryk, som adlede dem med en ideal Skjønhed.

Hun sad ganske ubevægelig, indtil en let Haand lagdes paa hendes Skulder, og Fru Falks mildt bebreidende Stemme sagde: „Du glemmer rent Tiden i Aften, Mary. Thebordet venter paa Dig. — — O, Mary, hvad er det? Du ser saa besynderligt paa mig. Hvad er det, kjære Barn? — Maa jeg læse dette Brev"?

Et Nei, der næsten lød som et Angstskrig, trængte frem over hendes Læber. Ingen maatte se disse dyrebare Ord, der var skrevne for hende alene; men i det næste Øieblik følte hun, at det vilde være endnu værre at meddele Brevets Indhold mundtligt, og hun rakte det stiltiende til Fru Falk.

Hun læste det en, — to, — tre Gange, og medens Marys Øine uafbrudt hvilede paa hende, var det, somom den Skygge, der gled over Fru Falks Ansigt, paa samme

Tid lagde sig tungt og isnende paa Marys nyskabte Glæde og lod den hensygne i den første Spire.

„Hvad vil Du svare ham“? spurgte Fru Falk endelig med synlig Anstrengelse for at faa Ordene frem.

Svare? — — Hun havde slet ikke tænkt paa noget Svar. Hun havde levet i Nuet, og det var det samme som at lade Tanken gaa op i ham og i en drømmende Bevidsthed om en ubeskrivelig, ufattelig Lykke. Svare?

Ak, hun læste Svaret i det alvorsfulde Blik, som var fæstet paa hende; Mary Burns, — Landstrygersken, — Kneipesangersken, — det var ikke den Brud, Gunnars Moder ønskede at føre til sin Søn; og var ikke dette ganske naturligt? — Den Pige, til hvis Navn der klæbede Vanære lige fra den Stund, da hun første Gang saa Dagens Lys, var ikke en passende Brud for ham, hvis Navn allerede nu stod omkranset af Berømmelsens Laurbær. Nei, der var ingen Plads for hende i hans ærefulde, lykkelige Kunstnerhjem, — nei, nei!

„Hvad vil Du svare ham, kjære Mary“? gjentog Fru Falk nu med mere Fatning. „Husk, det gjælder din og hans Fremtidslykke; det er et Valg for hele Livet; overil Dig ikke“. Hun bøiede sig ned imod hende og saa hendes indre Kamp. „Du ved, vi reiser først paa Tirsdag“, vedblev hun. „Giv ikke engang Dig selv noget Svar, førend vi i Morgen har været i Kirke og i Forening opsendt vore Bønner om, at Gud vil anvise Dig den Vei, Du har at vælge“.

Hun blev staaende og ventede paa et Ord fra Mary, men hun taug fremdeles.

Fru Falk var allerede henne ved Døren, da hun kom tilbage, tog Marys Hoved mellem sine Hænder og sagde: „Glem ikke, at hvilken Beslutning Du end tager, saa vil Du efter denne Dag altid være min kjære Datter. Mary, — vil Du give mig Modernavnet? — Godnat, mit Barn“!

„Godnat, — -- min Moder“!

Da hun var bleven alene, slukkede hun Lampen og lagde sig paaklædt hen paa Sofaen for at — tænke; men, længe førend Dagen begyndte at gry, stod hun op, tændte atter Lampen og skrev uden Nølen eller Betænkning saaledes:

„Jeg takker Dem for Deres Brev. Kan jeg give Dem et større Bevis paa min Taknemlighed og Kjærlighed, end naar jeg forsager den Lykke, De byder mig? — — Jeg tror det neppe.

Lad mig en eneste Gang sige: Gunnar, — jeg har Dig af Hjertet kjær, — og saa et langt Farvel fra

Mary“.

Et Par Timer senere gik hun tilligemed Husets Herre og Frue til Kirken. De vexlede kun nogle ligegyldige Ord underveis, men, idet Mary skiltes fra dem for at indtage sin sædvanlige Plads ved Orgelet, greb hun Fru Falks Haand og sagde: „Min Beslutning er allerede fattet. Jeg reiser ikke med“.

„Hvor deiligt hun spiller i Dag“, tænkte Fru Falk, da hun sad ved sin Mands Side og lyttede til de fremvældende Tonestrømme. „Jeg har aldrig før hørt hende spille saa sjælfuldt“; og den samme Tanke paatrængte sig hende atter, da Prækenen var endt, og Menigheden istemte Slutningssalmen. Hun hørte Marys Stemme blande sig med de øvriges, klar, klokkeren og med stigende Styrke:

„Synes noget mig at nytte,
Og det ei behager Dig,
O, saa lad det fra mig flytte,
Giv kun, hvad der tjener mig;
Intet andet paa mig spild,
Giv mig Dig, og hvad Du vil“!

Da lød med Et en skurrende Dissonance fra Orgelet, Sangen forstummede, og en dæmpet Mumlen gik gjennem Forsamlingen.

Med anelsesfuld Frygt ilede Fru Falk derop. Mary laa bøiet over Orgelet; den ene Haand hvilede endnu paa Tangenterne, og den anden var trykket mod hendes Hjerte. Fru Falk tog hende i sine Arme og løftede hende sagte op; — hun var død.

Et Udtryk af dyb Fred hvilede over de blege Træk. Hun havde iført sig den Bryllupsklædning, som Dagens Evangelium holdt frem for hende: Den hjemløse havde fundet et Hjem.

